

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

«Un comerciant honest és el millor
cavaller de la nació»
Daniel Defoe

Any XXIX • Núm. 1.507 • 2,10 €

7 • agost • 2008

El bisbat de Mallorca fa anys que reflexiona
i dóna resposta als reptes del turisme

L'Església obre per vacances

Quan la meitat de la població es prepara per a l'època de descans o marxa de la residència habitual, les parròquies turístiques enllesteixen els detalls per acollir la temporada forta. En aquest sentit, Mallorca ha ofert des de temps immemorial el gaudi del clima, el paisatge i fins i tot la gastronomia. Posteriorment, aquesta atracció s'ha estès al coneixement de la cultura i de la història. La Delegació de Turisme del bisbat de Mallorca fa anys que reflexiona al voltant d'aquesta realitat i que hi dóna resposta. Aquestes propostes es van plasmar en les orientacions del Pla Triennal 2003-2006 elaborades per l'entitat.

Pàg. 2, 3 i 4

Testimonis de la JMJ 2008

Records i vivències inigualables acompanyen tots els pelegrins que, havent superat llargs trajectes en avió i una falta considerable d'hores de son, van aterrar a Catalunya provinents de Sydney. Al seu equipatge, barrejada entre tota mena de *souvenirs* adquirits en terra australiana, els joves hi portaven ben desada la invitació del papa Benet XVI a ser profetes d'aquesta època. També el cardenal Lluís Martínez Sistach ha tornat a casa després d'haver participat en la Jornada Mundial de la Joventut, on va impartir tres catequesis en llengua castellana.

Pàg. 6 i 7

Inauguració a Badalona de la nova església de Sant Francesc d'Assís

El 25 de juliol passat es va inaugurar i beneir solemnement al barri badaloní de Bufalà el temple parroquial de Sant Francesc d'Assís. Va presidir la cerimònia el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, juntament amb Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar i veí il·lustre del barri des de fa molts anys. Obra dels arquitectes David Alegret, Joan Puig-Pey i Jaume Pujol, la nova església de Sant Francesc d'Assís destaca per la seva lluminositat i amplitud, així com per la seva sobrietat, fidel al carisma del seu sant patró.

Pàg. 18

Lleida celebra la tradicional Romeria dels Fanalets de Sant Jaume

Com cada any, la ciutat de Lleida va celebrar de forma multitudinària la tradicional Romeria dels Fanalets de Sant Jaume. Centenars d'infants amb els seus pares, familiars o amics, van acompanyar la imatge de sant Jaume de l'escultor Jaume Gort en el trajecte que va des de davant de l'església del Carme fins a la capella del Peu del Romeu. La romeria va tenir el seu pròleg amb la Missa dels Fanalets, oficiada a l'església del Carme.

Pàg. 20

El Papa descansa al Tirol italià

Des del 28 de juliol passat i fins a l'11 d'agost Benet XVI passarà uns dies d'estudi i descans a Bressanone, una petita localitat muntanyenca situada a l'Alt Adige, al Tirol italià. En companyia del seu germà Georg Ratzinger, també sacerdot, el Sant Pare s'allotja en un petit apartament del Seminari Major de Bressanone, lloc on ja s'havia allotjat en altres ocasions abans de ser nomenat Papa.

Pàg. 5

El santuari de la Mare de Déu del Diví Amor, cor marià de Roma

Pàg. 16 i 17

Sumari

Pàg. 9 Vaticà: destituïda la cúpula directiva de «Lumen Dei»

Pàg. 19 Mallorca: conferència del cardenal Rodríguez Maradiaga

Pàg. 21 Girona: segueix el procés de restauració de la catedral

Pàg. 22 150 anys de les religioses de la Sagrada Família d'Urgell

Pàg. 24 El GEC entrega els XII Premis Empresarials

Editorial

Vacances

Després de la participació en la Jornada Mundial de la Joventut a Sydney, el papa Benet XVI va iniciar el 28 de juliol uns dies de vacances a Bressanone a la regió alpina de l'Alt Adige. Aquests dies que el Pontífex dedicarà al descans i a l'escriptura es prolongaran fins a l'11 d'agost. Es dona la circumstància que el Papa no sortirà de terres italianes però es trobarà com a la seva terra natal, ja que en aquesta regió es parla alemany i és un lloc entranyable per a la família Ratzinger, on va néixer la seva àvia materna Maria Tauber-Peintner i en la qual ja sent cardenal havia passat diversos estius de descans al costat del seu germà sacerdot.

Com acostuma a fer en període estival el Papa, a més de descansar, es dedicarà a algunes de les seves passions, com tocar el piano i escriure. Entre els seus objectius d'escriptura per a aquests dies hi ha completar l'anunciada encíclica de temàtica social i la segona part del llibre sobre Jesús de Natzaret.

Tot i estar de vacances el Papa no fallarà a la seva cita dominical amb els fidels en el rés de l'Àngelus, en aquesta ocasió des de la catedral de la ciutat de Bressanone i també aprofitarà la seva estada per reunir-se amb els sacerdots de la diòcesi.

Hem iniciat ja el mes d'agost, i no tan sols el Papa se n'ha anat de vacances, milions de persones gaudeixen d'uns dies de descans merescut, alguns a molts quilòmetres de distància del seu lloc habitual de feina. Les vacances són bones i necessàries per a tots, encara que hi ha formes molt distintes d'aprofitar aquests dies de descans i repòs. Per a alguns, vacances només significa fer el mandrós sense cap tipus d'activitat ni de motivació; per a d'altres, és aprofitar aquests dies per al descontrol, la festa sense límit i el malbaratament. Per sort, per a la majoria, són dies que s'han d'aprofitar per fer activitats sanes i positives que són molt més difícils de poder fer en període laboral.

Per als cristians, aquest és un temps privilegiat

per viure en família, per poder gaudir hores i hores de tots i cadascun dels membres, d'estrènyer llaços gràcies a la convivència i al contacte continu que ofereixen aquests dies sense les limitacions i els horaris poc propicis que es tenim la resta de l'any. La família és important tot l'any, però l'estrès, el cansament i la incompatibilitat d'horaris deixen poc temps per a la convivència familiar. Ara a l'estiu tot és molt més fàcil i seria una llàstima no aprofitar les vacances per gaudir d'uns dies intensos en família.

D'altra banda, els cristians no fem mai vacances de la nostra fe. Tot al contrari, aquests dies són propicis per a algunes activitats espirituals que són difícils de portar a la pràctica durant els altres mesos de l'any. De la mateixa manera que intensifiquem la nostra relació amb la família, també és possible fer el mateix en la nostra relació amb Déu, el nostre Pare. Per això durant aquests dies estivals molts aprofiten per fer un temps de recés, de reflexió personal, d'exercicis espirituals o simplement de canvi d'aires en un monestir, casa religiosa, o lloc d'oració i descans. També és molt recomanable l'anomenat «turisme religiós», que consisteix a viatjar a llocs especialment entranyables per a la nostra fe, sobretot si no els hem visitat mai, a més dels més típics com Roma o Terra Santa. Aquest any, sense anar gaire lluny, són bons llocs Tarragona, que es troba en any jubilar, i també Lourdes, que celebra el 150è aniversari de les aparicions de la Mare de Déu i que serà visitada pel Papa els dies 14 i 15 de setembre.

Finalment, no oblidem que aquests dies són propicis per a la solidaritat. Molts joves cristians, amb gran generositat, dediquen part de les seves vacances als més necessitats aquí a la casa nostra o en països ben llunyans. El voluntariat cristià a l'estiu és immens i d'això ens n'hauríem de sentir molt orgullosos, però aquesta constatació també és una crida perquè tots fem una mica més aquests dies a favor dels que més ho necessiten.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; David Codina, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors: Fabrizio Assandri, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, J. A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 105,99 €

Gibraltar i Portugal: 105,99 €

Resta d'Europa: 174,38 €

Amèrica i Àfrica: 208,70 €

Àsia i Oceania: 279,89 €

El setmanari rep l'ajut de l'Institut Català de les Indústries Culturals, de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Un comerciant honest és el millor cavaller de la nació»

(Daniel Defoe. Publicista i novel·lista anglès. 1650-1731)

Hi ha tota una mala premsa pel que fa als comerciants i empresaris: es folren a costa dels seus treballadors, menteixen en declarar els seus béns, molts escamotegen i falsifiquen els seus productes, per naturalesa són garneus i per a ells els treballadors són només «números» que esborren quan els convé i «màquines» sense tenir en compte els seus sentiments i necessitats. És cert que, en general, el món està «materialitzat», però hi ha milions d'éssers humans, «tant pencaires com creadors i distribuïdors de riquesa»,

que no ho són i actuen amb consciència, noblesa i dignitat. I no és just que les males arts, l'egoisme, la insensibilitat i la duresa de cor d'uns quants serveixi per condemnar-los a tots sense excepció. Els comerciants i els empresaris honestos són l'ànima del progrés i del benestar social. Així ho entenen les ments preclares i sense prejudicis, com el cèlebre economista, físic i escriptor nord-americà Benjamin Franklin amb aquesta frase: «Mai cap nació s'ha arruïnat amb el comerç.»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Obert per vacances

■ Fa anys que la Delegació de Pastoral del Turisme de Mallorca treballa l'acollida als turistes

Quan la meitat de la població es prepara per a l'època de descans o marxa de la residència habitual, les parròquies turístiques enllesteixen els detalls per acollir la temporada forta. Enrere ha quedat la idea que el turisme és font només de conflicte i, en el millor

dels casos, de guany econòmic. Avui es parla d'espiritualitat del turisme i d'un procés evolutiu que ens mena cap a una experiència transcendent, oberta i solidària que es concreta en una espiritualitat o forma de ser.

En aquest sentit, Mallorca ha ofert des de temps immemorial el gaudi del clima, el paisatge i fins i tot la gastronomia. Posteriorment, aquesta atracció s'ha estès al coneixement de la cultura i de la història. La Delegació de Turisme del bisbat de Mallorca fa anys que reflexiona al voltant d'aquesta realitat i que hi dona resposta. Aquestes propostes es van plasmar en les orientacions del Pla Triennal 2003-2006 elaborades per l'entitat. En conjunt, s'assegura que «aquests detalls i molts d'altres, posats en pràctica, descobriran a les persones estrangeres que ens visiten que l'Església és universal, que la fe es pot viure i celebrar en comunió amb altres creients en qualsevol part del món i que la fraternitat entre els qui viuen una mateixa fe no és una teoria, sinó una realitat ben palpable».

I és que la presència de turistes ens parla de la riquesa de la diversitat: el turista creient, format en un ambient distint del nostre i amb metodologies, continguts teològics i mitjans bibliogràfics diversos, pot enriquir la nostra manera de pensar i d'actuar.

A Mallorca es donen dos casos ben diferenciats: tenim la parròquia d'interior, més estable i tradicional, i la parròquia turística, a la perifèria de l'illa. Aquesta és més canviant i mòbil respecte dels feligresos que la integren. Cronològicament parlant, les parròquies turístiques són les més recents o modernes, cosa que implica una notable diferenciació, també en l'arquitectura, que busca més la funcionalitat que l'art.

La zona nord-est de Mallorca és un bon exemple en aquest sentit. Així, les comunitats de Can Picafort, Port d'Alcúdia i Sant Albert Magne han format una unitat pastoral que aglutina la resposta pastoral als turistes i creients de pas, principalment alemanys, anglesos i, en menor grau, francesos i polonesos. Si una unitat pastoral — experiència relativament recent a la nostra illa — es defineix com l'agrupació de parròquies veïnes per tal de potenciar i promoure l'acció pastoral conjunta, és clar que en el cas de les zones costaneres la prioritat a potenciar és l'atenció als turistes.

En aquestes tres parròquies s'intenten cuidar tots els detalls per tal que els feligresos de diferents nacionalitats se sentin com a casa. Les misses internacionals són un gran invent en aquest sentit. Els diumenges al matí aquestes comunitats constitueixen una vertadera comunitat ecumènica. Llengües diferents, espiritualitats també diverses s'uneixen en una celebració que està començant a atreure fins i tot els mallorquins, que hi troben un espai participatiu i una missa vertaderament viscuda per tothom. Miquel Capó, diaca permanent, fa anys que coordina, junta-

ment amb un sacerdot, les activitats pastorals d'aquestes parròquies: «A l'estiu, ens convertim en una parròquia de parròquies que acull turistes, però també mallorquins estiuencs provinents d'altres comunitats. També ells s'han de sentir acompanyats com si fossin a casa seva.» La temporada alta, per tant, ho trastoca tot. En l'època estival, en una eucaristia dominical es poden congrega perfectament 400 persones, mentre que aquest nombre disminueix dràsticament durant l'hivern. «Es nota que tenen una manera de viure la fe molt diferent, molt més participativa, i això és una gran experiència també per a la comunitat d'aquí», afirma Mn. Capó.

Mn. Antoni Alzamora, vicellegat de Pastoral del Turisme del bisbat de Mallorca i rector de Santa Ponça, és encara més positiu i considera que la parròquia turística creu fermament que hi ha moments en la vida que resulten inesborrables, en els quals Déu deixa una petjada: «Els sacerdots de zones turístiques sabem per experiència pastoral que aquells ressorts psicològics de pau i d'acollida a la veu de Déu s'han trobat precisament en una parròquia turística.»

I és que el concepte de turista ha canviat radicalment. Fins fa pocs anys, el turisme era vist només com un perill per a la moral i els bons costums. Mn. Miquel Capó ho té clar: «Des de l'altar puc sentir la calidesa de la gent. Constates un gran respecte en les celebracions. Això ens indica l'actitud dels turistes a la seva comunitat d'origen.»

Mn. Capó també destaca l'alt nivell cultural i espiritual dels visitants: «Vam veure que en aquesta zona de Mallorca faltava una oferta cultural destinada als turistes i vam prendre consciència que l'Església havia de donar resposta a aquest buit cultural.» El resultat és un cicle de concerts d'orgue a la parròquia de Sant Albert Magne que congrega una gran quantitat de turistes i mallorquins de la zona nord de Mallorca.

Turisme més enllà del mar

El turisme de sol i platja continua acaaparant més del 70% dels fluxos turístics a la nostra illa. Però també hi ha vida més enllà de vorera de mar. L'experiència afirma que el turisme de sol i platja sol inclou-

Mallorca presenta molts atractius per als turistes.

re excursions opcionals, no programades prèviament. Però existeix un altre tipus de visita que té en compte la vessant cultural de Mallorca.

El poble de Sineu i el seu mercat, instaurat el 1306 pel rei Jaume II, és una visita obligada per als turistes que cerquen quelcom més que prendre el sol. Sineu està situat en ple centre de l'illa de Mallorca, a la comarca d'es Pla. Molts d'ells aprofiten per visitar l'església i el museu parroquial, coordinat per Joan Josep Bonnín. Aquest assegura que només els dimecres — dia de mercat — d'un any la parròquia ha rebut més de 25.000 visites. Mig en broma, comenta que els dies ennuvolats l'església rep el doble de visites: «Es veu que els turistes aprofiten per deixar la platja aquest dia i fer visites culturals.»

Fa un temps, els responsables del temple van decidir fer pagar 1 euro per l'entrada. Una decisió que no va ser entesa per una part dels mallorquins. «Ara, però, hem pogut fer entendre que no són els turistes els qui han de mantenir el nostre patrimoni», afirma Bonnín. Els doblers recaptats es destinen a costejar les obres de restauració de l'edifici, un dels més singulars del conjunt urbà documentat el 1249.

Però, i què passa amb el turisme religi-

ós? El P. Jaume Reynés, prior del santuari de Lluc, reivindica encara avui dia la figura del pelegrí, «encara que no hagin de venir necessàriament a peu». El cert és que el santuari de la Mare de Déu de Lluc, considerat un símbol religiós i civico-

cultural del poble mallorquí, és visitat anualment per un milió de persones. D'entre ells, molts mallorquins, però també infinitud de turistes, principalment alemanys. Alguns vénen amb devoció religiosa, desitjosos de trobar-se amb la transcendència al santuari marià més emblemàtic de Mallorca. D'altres, la majoria, arriben al santuari, ubicat al terme municipal d'Escorca, amb un interès antropològic. «Aquí troben el museu, la música, l'entorn ecològic del santuari i, sobretot, la fe», comenta el P. Reynés. El llibre de firmes és testimoni d'aquest gresol de cultures: «Tenim signatures escrites en grec, en àrab, en llengües de països de l'est... Moltes d'elles, les que hem pogut traduir, demanen gràcies espirituals.»

Una cosa semblant passa a la catedral de Palma, sens dubte l'església més turística de Mallorca. Més de 800.000 visitants van passar per la seu mallorquina. Al temple, el terme «desestacionalització turística» s'empra habitualment, ja que la temporada estival, encara que acull una gran afluència de públic, no és la més concorreguda. Així, els mesos de setembre i d'octubre assoleixen les fites més destacades. Xifres que van en augment. Un informe assegura que les visites s'han incrementat en un 22% entre els anys 2006 i 2007. José Capote, gerent de la catedral de Mallorca, no s'atreveix a atribuir aquest augment a la inauguració de la capella del Santíssim, rehabilitada per Miquel Barceló: «Hi ha altres factors que poden haver-hi influït, com és la gran afluència de creuers que han visitat les nostres aigües o el creixent nombre de viatges de l'Imsero.»

Tal com el cardenal Angelo Sodano va dir en la XXVII Jornada Mundial del Turisme, «en l'acollida recíproca entre el visitant i el resident es pot realitzar aquell intercanvi de béns naturals i culturals que fa la convivència humana més fraterna i solidària». És clar, per tant, que el fenomen del turisme és ocasió d'enriquiment humà i espiritual i d'això en saben molt els responsables de les parròquies turístiques.

Cristina Sánchez

L'ENTREVISTA

Mn. Joan Bestard, delegat de Pastoral del Turisme de la diòcesi de Mallorca

«Els capellans de Mallorca haurien de saber almenys una llengua estrangera»

Mn. Joan Bestard Comas (1940) és el delegat de la Pastoral del Turisme en una diòcesi, Mallorca, que acull cada any més de 10 milions de visitants. Considera que l'acollida ha de ser la primera preocupació dels rectors de parròquies i llocs de culte.

—Quina és la funció de la Delegació diocesana de Pastoral del Turisme de Mallorca?

—Es tracta d'una delegació de serveis a les parròquies turístiques i semiturístiques de Mallorca.

A Mallorca tenim temples estrictament turístics que són, principalment, els de vorera de mar. Però també n'hi ha d'altres, els semiturístics, que tenen una especial atenció amb els turistes en temporada alta, encara que no d'una forma tan intensa. Des de la delegació els enviam les lectures de la missa de cada diumenge des de principis de juny fins a finals d'octubre en sis idiomes: alemany, anglès, francès, italià, holandès i polonès. Després, cada parròquia ho gestiona de la manera que cregui més oportuna.

—De quantes parròquies estam parlant?

—Des de la delegació comptam unes 50 parròquies turístiques i 30 de semiturístiques. Hem de tenir en compte que comunitats d'interior, com Sineu o Inca, són receptores de molts de turistes a causa dels mercats. O l'exemple més paradigmàtic: la catedral, que és sens dubte l'església més turística de Mallorca. De fet, els diumenges, abans de la missa major, s'hi fa una salutació breu en anglès i alemany per desitjar als turistes una felicitat a l'illa.

—Són petits gestos, aquests, però importants...

—Sí, perquè exterioritzen una bona acollida. Crec que hem de tenir com a principal objectiu donar una bona acollida a tothom. I també als turistes.

—Quins són aquests detalls que faran que un turista se senti com a casa?

—Quan un estranger no entén la llengua de la celebració, almenys hauria de disposar d'un paper amb el qual pugui seguir les lectures. Encara que no li puguin fer una homilia en la seva llengua, és important que escolti unes

paraules de salutació al principi i al final de la celebració. Altres suggeriments que poden ajudar és la col·locació d'un tauler d'anuncis amb horaris de missa i informacions en diferents idiomes a les portes de les esglésies. Sempre he insistit que els capellans de Mallorca han de saber almenys una llengua estrangera.

—El fenomen del turisme està en continu canvi, és dinàmic. Com s'hi adapta l'Església?

—Ja l'any 1990, els bisbes de Balears van publicar una famosa carta titulada *El turisme i l'ecologia a Mallorca*. Es tracta de dos temes interessants, perquè si impulsam un turisme que ho arrasa tot, ens quedarem sense res. Aquesta publicació va tenir una gran repercussió a Mallorca i a tot Espanya.

Deia sí al turisme, sí a una Mallorca cada vegada més neta i ecològica. I sobretot, sí a l'acollida als nostres germans turistes. Recordem que estam parlant de més de 10 milions de turistes l'any només a Mallorca. El grup més

nombrós és el dels alemanys, amb uns 3.400.000 visitants. Al darrere trobam els anglesos, els nòrdics i els francesos. Darrerament observam com va en augment el turisme nacional. És un fenomen al qual, sens dubte, hem de donar resposta.

—El temps de vacances és un temps per a la transcendència?

—Sense cap dubte. Hi ha més temps per pensar, per deixar la feina de cada dia i entrar a dins d'una altra atmosfera. Podem endinsar-nos en un sentit de transcendència per captar la bellesa d'aquest món i, a través d'aquesta, arribar a Déu. El temps de vacances és un moment idoni per lloar Déu i, sobretot, per trobar-nos a nosaltres mateixos a través del silenci.

—Què cerquen els turistes quan entren en una església?

—Cerquen pau, repòs, poder resar, connectar amb Déu. L'oració és això: fer un diàleg d'amistat amb el Déu que sabem que ens estima. Quan van a una missa s'alegren molt de poder recordar la celebració del seu lloc d'origen.

—El seu contacte amb el món germànic ha estat intens. L'ha ajudat en la tasca amb els turistes?

—Des de fa 43 anys

he passat les meves vacances a Alemanya, on he substituït un rector de Düsseldorf. Això m'ha ajudat moltíssim, en primer lloc, a perfeccionar l'alemany i, sobretot, a entrar en contacte amb els alemanys, a entrar dins de

«El temps de vacances és un moment idoni per lloar Déu i, sobretot, per trobar-nos a nosaltres mateixos a través del silenci»

la seva mentalitat. I és que el mes d'agost, a Alemanya, em trob els mateixos alemanys que veuré per aquí al setembre o al juliol.

—Moltes vegades els turistes provenen de mentalitats i de formacions diferents.

—Sí, i per aquesta raó aporten universalitat a la nostra diòcesi. Aporten unitat. Veure que som tan diversos però que al cap i a la fi la missa és ben igual per a tots ens enriqueix moltíssim. A més, jo faria intervenir els turistes en les celebracions perquè proclamin una de les lectures, perquè dirigeixin una salutació en el seu idioma...

—Actualment es parla molt de les misses internacionals. És un invent nou, aquest?

—El turisme va començar durant els anys seixanta a Mallorca amb els primers hotels i ja aleshores l'Església n'era pionera, ja va sortir a camí aquesta realitat. És a dir, que, de misses internacionals, fa quaranta anys que en feim a Mallorca. Aquestes celebracions són tremendament enriquidores per a les nostres comunitats, perquè entrant en contacte amb altra gent coneixem les seves sensibilitats. Són persones que segurament pertanyen al Consell Pastoral de la seva parròquia i, per tant, per què no convidar-les a una sessió dels nostres consells perquè ens donin la seva visió? Tenim el mateix Papa, els mateixos set sagraments, la mateixa Bíblia... és una riquesa universal de l'Església.

—Quins són els reptes d'aquesta delegació?

—Just hem acabat un ritual de Baptisme en quatre llengües i se n'està enllestit un altre en anglès per a la celebració de matrimonis.

Reportatge: Cristina Sánchez

ESTIC CONTENTA! HE ELEGIT TENIR EL FILL!

A PRO VIDA m'han ajudat a pujar-lo

FUNDACIÓ PRO VIDA DE CATALUNYA
BONAPLATA, 42, 1R, TEL. 932 047 111
08034 BARCELONA

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

Itàlia

església en el món

Vacances papals al Tirol italià

■ Benet XVI descansarà a Bressanone fins a l'11 d'agost

BRESSANONE.— Després de l'intens viatge a Austràlia, on va presidir amb entusiasme la JM.J 2008, el papa Benet XVI passa uns dies de descans en plena natura, a Bressanone, una petita localitat muntanyenca situada a l'Alt Adige, al Tirol italià. El Sant Pare hi estarà de vacances, en companyia del seu secretari i del seu germà gran, Georg Ratzinger, també prevere, fins

a l'11 d'agost. El Papa aprofitarà la seva estada de descans a Bressanone per resar, estudiar, passejar per la muntanya o tocar el piano. També és possible, segons ha anunciat el P. Federico Lombardi, portaveu del Vaticà, que «dediqui temps a la segona part del seu llibre sobre Jesús o a la conclusió de la seva encíclica social esperada des de fa molt de temps».

Indrets familiars

El Seminari Major de Bressanone, amb uns orígens que es remunten al segle XI, evoca en el Papa records bonics d'altres èpoques. «Hem volgut que torni a trobar-se amb indrets que li són familiars i que sabem que li agraden», ha afirmat Mons. Wilhem Emil Egger, bisbe de Bolzano-Bressanone. Un d'aquests indrets és, sens dubte, la biblioteca, que conté un patrimoni històric i contemporani considerable que el Papa coneix molt bé, ja que quan era cardenal tenia una clau per entrar-hi quan volgués. Sent prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, Joseph Ratzinger va mantenir a Bressanone llargues entrevistes amb el periodista italià Vittorio Messori per a la redacció del llibre-entrevista *Informe sobre la fe*, una de les obres catòliques més venudes dels anys vuitanta. També en aquest mateix Seminari Major, durant les vacances de l'any 2000, l'aleshores cardenal Ratzinger va redactar bona part del llibre sobre Jesús el primer volum del qual va ser publicat recentment.

La possibilitat que el Papa pugui treballar aquests dies en un nou document aixeca moltes expectatives entre els vaticanistes, que es dirimeixen a l'hora de determinar la naturalesa del document. Mentre n'hi ha que aposten per la segona part del seu llibre sobre Jesús, d'altres consideren que es podria tractar de la seva esperada encíclica sobre la doctrina social. Si bé, segons ha afirmat el P. Federico Lombardi, director de la Sala de Premsa de la Santa Seu, «potser el Papa està pensant alguna cosa diferent, com l'any passat, quan tots esperàvem l'encíclica social i de les seves vacances a Cadore va néixer *Spe salvi*». (C.C.)

El Papa, a la seva arribada al Tirol italià.

Seminari Major de Bressanone.

Després d'haver passat els darrers estius a la vall d'Aosta, als Alps, Benet XVI ha decidit desplaçar-se enguany fins a Bressanone, al Tirol italià, on ja anteriorment havia acudit fins en deu ocasions per estiuejar-hi entre el 1970 i el 2004. Allotjat al mateix apartament del Seminari Major de Bressanone on ja havia estat en altres ocasions, el Papa hi estarà de vacances fins a l'11 d'agost. La seva intenció és poder practicar aquests dies, enmig d'un ambient serè i agradable, algunes de les seves grans passions: la pregària, l'estudi, la música, la lectura... També aprofitarà per

passejar per la fantàstica naturalesa tiroleesa i atendre qüestions importants del govern de l'Església. És possible, a més, segons s'ha anunciat des de la Santa Seu, que el Sant Pare aprofiti aquests dies de descans per continuar amb la redacció d'alguns dels seus documents i llibres encara en preparació. En el programa de les vacances de Benet XVI, juntament amb el descans obligat, hi ha previstes diverses trobades públiques, com el rés de l'Àngelus els diumenges juntament amb milers de pelegrins o una trobada amb capellans de la diòcesi.

Bressanone. L'atenció papal anirà a càrrec de la germana Maria Pietat, una religiosa de 77 anys que ja cuinava per a Ratzinger quan encara era cardenal, i del rector del Seminari, P. Ivo Muser. La resta de cambres seran ocupades pel seguici papal i per les persones relacionades amb la seguretat. L'arribada i la presència del Papa a Bressanone, una petita localitat de 20.000 habitants, ha desvetllat una gran expectació, tot i que des del bisbat es té la consigna de vetllar al màxim per la intimitat i el repòs del Sant Pare.

VATICÀ

Consagració episcopal del P. Luis Francisco Ladaria

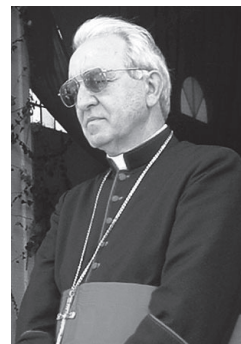
CIUTAT DEL VATICÀ.— El P. Luis Francisco Ladaria, s.j., nomenat recentment pel Papa secretari de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, va rebre el 26 de juliol passat de mans del cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà, el rang ministerial d'arquebisbe titular de Thibica. Mons. Ladaria (Manacor, 1944) esdevé així l'espanyol amb una responsabilitat més gran dins de la cúpula vaticana.

La consagració episcopal d'aquest jesuïta mallorquí va tenir lloc a la basílica de Sant Joan del Laterà, que malgrat la calor sufocant de Roma es va omplir de gom a gom de fidels, sobretot familiars i amics del nou arquebisbe i per un bon nombre de membres de la Companyia de Jesús, a la qual pertany el P. Ladaria. Va assistir-hi, a més, a la celebració, la cúpula del bisbat de Mallorca, amb Mons. Jesús Murgui al capdavant, i una representació important del seu poble, Manacor, localitat que Ladaria visita de forma periòdica. També hi van voler ser presents Mons. Jaume Traserra, bisbe de Solsona, i Mons. Juan Antonio Martínez Camino, bisbe auxiliar de Madrid i secretari de la Conferència Episcopal Espanyola. Especialment emocionant per als mallorquins assistents va ser quan el nou prelat els va agrair en mallorquí, davant d'una trentena de cardenals i de bisbes, tot l'afecte demostrat.

Juntament amb Mons. Ladaria, també va ser ordenat bisbe el P. Ambrogio Spreafico, que ha estat nomenat nou bisbe auxiliar de Frosinone-Veroli-Ferentino. En l'homília, el cardenal Bertone va demanar als nous prelats una actitud permanent de servei, així com viure sempre en comunió amb el conjunt de l'Església universal. (C.C.)

L'arquebisbe espanyol Ramiro Moliner, nou nunci apostòlic a Albània

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha nomenat nunci apostòlic a Albània l'arquebisbe espanyol Ramiro Moliner Inglés, fins ara nunci apostòlic a Etiòpia i Djibouti, i delegat apostòlic a Somàlia. Nascut el 13 de març del 1941 a Castelseràs, arxidiòcesi de Saragossa, va ser ordenat prevere el 19 de març del 1965. El 2 de gener del 1993 va ser escollit arquebisbe per Joan Pau II i nomenat nunci apostòlic a Papua-Nova Guinea i a les illes Salomó. El 2 de febrer següent va rebre l'ordenació episcopal. El 10 de maig del 1997 va ser nomenat nunci apostòlic a Guatemala i, el 17 d'agost del 2004, nunci apostòlic a Etiòpia i Djibouti, i delegat apostòlic a Somàlia. (Zenit)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans **persones** grans

Molt agraïts per la vostra estimació i ajuda

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356
NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

SANTIAGO CORTÉS, MEMBRE DEL GRUP LITÚRGIC INTERNACIONAL A LA JMJ DE SYDNEY 2008

«El Papa té dipositada una gran esperança en la joventut»

—Com va sorgir per a tu la possibilitat de viatjar fins a Sydney?

—Tenia moltes ganes d'anar a Sydney, però per diverses circumstàncies gairebé ho havia descartat. Un bon matí de desembre, després d'esmorzar, el rector del Seminari em va oferir la possibilitat d'anar a Sydney en un viatge sufragat per la CEE i per l'organització de la JMJ, ja que anava a formar part del Grup Litúrgic Internacional.

—Què és el Grup Litúrgic Internacional?

—És un grup format per uns 130 joves, procedents de gairebé tots els països representats a la JMJ. La majoria són joves líders evangelitzadors als seus països, sobretot els que procedien de països de missió o on el cristianisme no compta amb la llibertat de viure i expressar-se públicament. La missió del Grup Litúrgic Internacional és assistir i servir el Papa en la litúrgia i en els actes més centrals que presideix el Sant Pare durant la JMJ. En el meu cas em va tocar participar a la missa d'obertura, en la qual encara no hi era el Papa, i a l'acollida de Benet XVI al port de Sydney, a bord del vaixell.

—Hauràs estat l'enveja del seminari...

—Va ser un autèntic regal, un do immens de Déu, tot i que també, alhora, una gran responsabilitat, ja que aquesta experiència és una cosa que tot jove voldria viure. En aquest sentit, em vaig proposar durant la JMJ intentar no fer la meua voluntat, sinó viure-ho tot des de la voluntat de Déu i al màxim, per així, a la meua tornada, poder compartir amb tothom aquesta experiència inigualable. M'agradaria que tothom es pogués beneficiar de les gràcies que he rebut a Sydney, sobretot de l'experiència de l'amor que sent el Papa per tota la humanitat, i molt especialment pels joves.

—Què ha significat per a tu la JMJ 2008?

—Ha estat molt bonic. Fins i tot m'ha deixat un pòsit d'enyorança que crec que encara durarà algun temps. Estic molt agraït a Déu perquè cada dia la JMJ era una cosa meravellosa. Se sentia molt present el Senyor enmig de nosaltres, a través dels

Acaba de tornar d'Austràlia, on fa uns mesos gairebé havia descartat anar-hi, amb una de les experiències més intenses de la seva vida. Santiago Cortés, de 21 anys, no tan sols ha participat activament a la JMJ 2008 sinó que, a més, ha tingut l'oportunitat de parlar personalment amb el Papa i descobrir de ben a prop el seu amor pels joves. Aquest jove seminarista de Terrassa ha viscut a Sydney una experiència irreplicable de la universalitat de l'Església.

El jove Santiago Cortés, amb Benet XVI.

joves, de les paraules del Papa, dels sagraments, de les catequesis... He sentit amb força que el Senyor ha vessat l'Esperit Sant sobre nosaltres i ha fet de cada jove un testimoni del seu amor per a tothom. Ha estat una experiència molt bonica, que m'ha permès descobrir l'alegria i la universalitat de la fe. El do rebut és enorme i això ens ha de dur al seu anunci joïós.

—En què ha consistit la teua missió dins del GLI?

—Cadascun dels integrants del GLI teníem algunes missions assignades. A mi em va tocar, entre altres, la d'estar al vaixell durant l'arribada del Papa a la badia de Sydney. En un principi jo tampoc no li vaig donar gaire importància. Però quan la gent va veure el que m'havia tocat, em va començar a dir que havia tingut molta sort. Vaig imaginar que potser estaria ben a prop del Papa...

—I realment va ser així.

—Sí, després vaig saber que fins i tot el

podríem saludar personalment. La nostra missió era la d'estar al vaixell i mostrar el goig de tenir tan a prop el Sant Pare. Com que era un recinte relativament petit vaig tenir a més la sort d'estar-hi molt, molt a prop.

—Surten les paraules davant d'una persona com el Papa?

—Sí, acaben sortint..., malgrat els nervis. En la salutació inicial, un per un, teníem entre 15 i 20 segons. Li vaig dir que venia d'Espanya i que era seminarista. També que m'agradaria que amb les seves paraules confirmés la meua vocació. Ell em va dir: «Prego, prego.» Vaig entendre que em deia que pregaria per aquestes intencions... Això és tot un orgull!

—I després, com vas aconseguir situar-te tan a prop d'ell al vaixell?

—És la providència! A més vaig aprofitar per parlar-li novament i agrair-li per la possibilitat de ser a Sydney amb viatge i estada pagats. Em va mirar amb afecte i

va assentir. Va ser un moment molt intens, que et permet descobrir molt a prop l'amor que Benet XVI sent per nosaltres i l'esperança que té dipositada en la joventut.

—Quina impressió et va causar el Sant Pare?

—Em va causar una impressió molt grata de proximitat i d'amabilitat amb tothom. Et mirava als ulls i somreia. Realment copsaves l'interès que sentia per cadascú. Ha estat molt bonic veure com estima els joves i com la seva presència entre ells el rejuveneix. És un home molt senzill, proper, malgrat ser un dels teòlegs contemporanis més rellevants.

—La trobada amb ell ha confirmat la teua vocació?

—Potser sí, tot i que és aviat per dir-ho. El que està clar és que torno amb forces renovades i alegria per tirar endavant en el camí cap al presbiterat.

—Després de tantes emocions, amb què et quedes de la JMJ?

—Doncs malgrat haver estat tan a prop del Papa al vaixell i haver parlat personalment amb ell, jo em quedo amb la missa de cloenda de la JMJ. L'Hipòdrom de Randwick es va convertir en un gran cenacle en què vam rebre i vam sentir amb força l'acció de l'Esperit Sant. Crec que els joves hem sabut rebre aquest Esperit que ha transformat una mica les nostres vides i ens ha donat uns ulls amb els quals puguem veure més clarament el rostre de Jesús. Els joves, jo en particular, vam sortir renovats de la trobada, sobretot pels ànims que ens ha donat el Papa. Ell és el primer a donar testimoni que Crist existeix i ha resuscitat.

—La trobada amb joves d'altres països, alguns arriscant la vida per la seva fe, és una invitació a ser més coherent?

—Sí, sí que ho és. Per a mi ha estat espectacular trobar-me amb joves que viuen heroicament la seva fe. Durant aquests dies vaig poder parlar amb uns quants d'ells i m'han interpellat molt. Recordo molt especialment el testimoni d'un jove asiàtic de Brunei, un petit país de majoria musulmana a l'illa de Borneo. M'explicava les dificultats per viure la seva fe, els recursos limitats que tenien, l'aïllament..., però alhora es mostrava entusiasmat parlant de Déu, amb total naturalitat, amb senzillesa, obrint un cor que supurava Jesucrist. «Al cap i a la fi —deia— tot val la pena pel Senyor!»

Samuel Gutiérrez

Experiència de Pentecosta

Em dic Clara, tinc 21 anys i he tingut el privilegi de participar a la JMJ a Sydney, juntament amb altres joves del Camí Neocatecumenal de la meua parròquia, Santa Joaquina de Vedruna (Barcelona), i d'altres parròquies.

Aquest pelegrinatge ha suposat un pas important del Senyor en la meua vida i puc testificar que veritablement l'esdeveniment de Sydney ha estat una segona Pentecosta. Jo vaig començar el pelegrinatge que no podia pregar, em costava escoltar la Paraula..., el dimoni m'estava enganyant amb els meus pecats: la meua hipocresia, el meu orgull, la meua incapacitat d'estimar, el meu egocentrisme..., i sobretot amb la tristesa, en veure que sóc incapaç de mostrar-me com sóc. Les laudes, vespres i les eucaristies diàries, juntament amb la predicació, em van fer veure que no podia desapropiar aquest pelegrinatge i em van fer anhelar que vingués l'Esperit Sant. Un cop més, l'escolta del kerigma —anunciat pels meus catequistes i per Kiko Argüello a la trobada vocacional que va seguir a la trobada del Papa—, que no és altra cosa que la bona notícia que Déu m'estima

tal i com sóc, que Crist ha mort per mi i que l'única veritat és aquesta manera d'estimar, em va fer entrar en el goig i el descans i vèncer les temptacions que tenia constantment.

Vaig poder gaudir de la trobada amb el Sant Pare, de la qual vaig sortir enfortida per anunciar l'Evangelí, per a la qual cosa vam dedicar uns quants dies del pelegrinatge. Ha estat impressionant viure la comunió que va tenir lloc entre els germans del nostre grup, les ganes i l'alegria de predicar la Bona Notícia pels carrers d'Austràlia, esgotant el nostre repertori de cants, en castellà i en el nostre anglès potiner, la qual cosa és fruit de l'Esperit Sant que hem rebut gratuïtament, jo, que, sóc una persona molt feble. El Senyor ha fet alegrar-me de la meua feblesa, que intento amagar, perquè en aquesta feblesa es pot manifestar la seva força. Vull agrair a Déu el regal d'anar a Sydney i torno a Barcelona amb ganes de viure la vida com un pelegrinatge, deixant les pors i disposada a arriscar-me amb ajuda del seu Esperit.

Clara Bellido Recoder

EL CARDENAL LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH DESTACA QUE «ELS 250.000 JOVES REUNITS A SYDNEY SE SENTIEN CONGREGATS PER JESÚS»

—Com valora l'experiència viscuda a la Jornada Mundial de la Joventut de Sydney?

—Ha estat una experiència molt positiva, com ho han estat totes les Jornades Mundials de la Joventut a les quals he assistit. Hem viscut una rica i forta experiència de la catolicitat de l'Església i de la universalitat de la fe cristiana. Ha estat una experiència de fe, de pregària i de fraternitat d'una gran munió de joves de moltíssims països del món. La presència d'aquest joves cristians convocats pel papa Benet XVI és un fort motiu d'esperança. D'altra banda, aquesta Jornada Mundial de la Joventut, a diferència de les altres, es va caracteritzar per la presència de cristians asiàtics, amb una fe profunda i provada i amb una religiositat molt accentuada. Aquesta presència va ser un testimoni molt impactant per als nostres joves cristians europeus. Les Jornades han arribat ja a Oceania, ja que l'Església és universal i això ha estat un motiu de goig afegit.

—Així, doncs, és un motiu per veure que, malgrat tot, l'Església continua sent un atractiu per als joves d'avui?

—Jesús interessa als joves. Els 250.000 joves reunits a Sydney se sentien congregats per Jesús. El Papa i les catequesis han ofert als joves continguts de la fe, centrats en aquesta Jornada en l'Esperit Sant que Jesús va prometre als apòstols. Els joves d'avui cerquen sentit a la pròpia vida i Jesús els en dona amb escreix. És molt important que l'Església anunciï Jesús amb tota claredat i fidelitat als joves. En la vetlla de pregària amb els joves, el papa Benet XVI els va dir: «Em sento molt feliç d'estar amb vosaltres.» I és veritat que les Jornades Mundials de la Joventut, amb una munió de milers i milers de joves, omplen el cor i l'esperit de joia i d'esperança. Perquè aquesta munió de joves no són fruit d'un dia, sinó que són una petita expressió o representació d'una munió molt més gran de joves cristians que no poden aplegar-se en les Jornades. Tots ells són fruit d'un treball eclesial constant i periòdic a les famílies, parròquies, comunitats, moviments, escoles, etc.

—En quin sentit els missatges que el Papa va transmetre a Sydney són un alè per als joves catòlics d'arreu del món?

—Els continguts del missatge del Papa responen al tema central d'aquestes Jornades dedicades a l'Esperit Sant: «Rebreu la força de l'Esperit Sant que vindrà sobre vosaltres i sereu testimonis meus.» Es tracta d'una extraordinària catequesi sobre l'Esperit Sant, ànima de l'Església, principi de comunió, mestre interior i protagonista de l'evangelització. El Papa va proposar als joves i a tota l'Església la Paraula de Déu, l'eclesialitat i la revitalització de la iniciació cristiana per tal de viure una nova Pentecosta. Va insistir molt perquè els joves siguin testimonis de vida cristiana com una ofrena a un món que, en molts aspectes, és fràgil i que oblidia completament l'horitzó de la veritat sobre Déu i sobre l'home. Va insistir que fossin apòstols enmig dels joves, que estiguessin atents i vigilants, ja que hi ha molts joves que busquen sentit per a la seva vida. Els va alertar de la temptació de fugir de la vida real, i els va dir que Déu és amb nosaltres en la vida real, no en la fantasia, i que enfrontar-nos a la realitat és el que hem de

Els joves catalans que van poder viure en viu i en directe la Jornada Mundial de la Joventut de Sydney, superant així les llargues hores de vol i les dificultats del canvi horari i d'estació, van estar acompanyats en terra australiana per dos bisbes catalans: el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic. L'arquebisbe de Barcelona va impartir tres catequesis en llengua castellana i afirma que els dies transcorreguts a Sydney, vivint la universalitat de l'Església, han estat una experiència que «ha valgut, i molt, la pena».

«Els joves han de confessar la fe amb joia, convicció i sense complexos»

cercar. Per això, l'Esperit Sant, amb delicadesa, però també amb determinació, ens atreu vers el que és real, perdurable i vertader. En la línia d'aquest realisme els va dir aquestes paraules: «Madureu la vostra fe a través dels estudis, de la feina, de l'esport, de la música, de l'art. Sosteniu-la mitjançant la pregària i alimenteu-la amb els sagraments per ser així font d'inspiració i d'ajuda per a tots els qui conviu amb vosaltres.»

—Com han d'entendre els joves la invitació a «ser profetes d'aquesta nova època»?

—Han de ser profetes de la nova època que els toca de viure, que és la seva, i això demana conèixer i estimar aquesta realitat i fer-hi present la vida, el missatge i l'obra de Jesús. Això ho poden fer no només ni principalment amb les seves forces i virtuts, sinó deixant-se modelar i portar per l'Esperit Sant que han rebut. Així poden ser testimonis de Crist. I, malgrat les dificultats de l'ambient d'indiferència religiosa i de relativisme, han de confessar la seva fe amb joia, amb convicció i sense cap complex.

—Un dels moments més simbòlics va ser la reunió del Papa amb víctimes d'abusos, cosa que ja ha fet en altres ocasions.

—El Papa es va referir a aquesta qüestió

i va reiterar la petició de perdó. Penso que s'està fent el que cal. També cal dir que aquesta problemàtica és força local i no es pot generalitzar en absolut. La immensa totalitat dels sacerdots són pastors que exerceixen el seu ministeri amb fidelitat i amb molta generositat.

—Quin moment especialment intens perviurà per sempre en el seu record?

—Tres moments. El primer, la importància que es va donar en la Jornada de Sydney a la presència i actuació dels aborígens que expressen els orígens d'aquest poble austral i que van ser evangelitzats. Va ser com el respecte de l'Església a totes les ètnies i cultures. L'altre moment: la constant relació d'afecte mutu del Papa i els joves durant les celebracions de la Jornada. I, el tercer moment, el comportament excel·lent en tots els aspectes dels més de 250.000 joves, una cosa que sorprèn positivament la població del lloc on se celebren les Jornades Mundials de la Joventut. Això expressa que les Jornades no s'improvisen i que els joves que hi participen ho fan amb un esperit cristià.

—Quins temes va abordar en les tres catequesis que va impartir en llengua espanyola?

—Les tres catequesis estaven dedicades a l'Esperit Sant, que com va dir el Papa en la vetlla de pregària «ha estat, de mane-

res diverses, la Persona oblidada de la Santíssima Trinitat». En la primera catequesi vaig parlar de viure en l'Esperit Sant i d'obrar segons l'Esperit, i vaig posar en relleu diversos continguts bíblics que parlen de la presència del Paràclit en la vida dels batejats i membres de l'Església. La segona catequesi va estar dedicada a l'Esperit Sant com a ànima de l'Església, i vaig explicar als joves la naturalesa de l'Església i com la Pentecosta va ser el punt de partida de la missió de l'Església. Vaig parlar de l'acció de l'Esperit Sant en cadascuna de les notes de l'Església: una, santa, catòlica i apostòlica. En la tercera catequesi vaig parlar de l'Esperit Sant com a protagonista de la missió i de les vocacions a la santedat i a l'apostolat pròpies de tot cristià i de la inseparabilitat d'aquestes dues vocacions.

—Quines experiències viscudes poden servir també per a la pastoral que es fa a l'arquebisbat de Barcelona?

—L'experiència de Jesús i de la catolicitat de l'Església són dos aspectes que han d'estar ben presents en la pastoral de joventut de Barcelona i d'arreu. Aquesta és la pastoral de joventut que cal adoptar i en la qual a l'arxidiòcesi nostra estem treballant ja que un dels objectius pastorals prioritaris està dedicat a la joventut. Les Jornades Mundials de Joventut són moments forts de pregària, catequesi i celebració de la fe, que és bàsica en tota pastoral de joventut. Insisteixo en l'experiència de la catolicitat de l'Església. Això ens convé a tots, però especialment als joves, ja que es troben amb una gran munió de joves com ells i constaten que hi ha moltíssims joves arreu del món que són cristians i viuen joiosament la seva fe enmig del món d'avui.

—Com es va rebre la notícia que la ciutat de Madrid acollirà la pròxima Jornada Mundial de la Joventut?

—Es va rebre molt bé, especialment per als europeus, perquè tindran la Jornada més a prop. El nostre país és ben conegut i estimat per la munió de turistes que ens visiten i per a molts joves és un lloc gairebé familiar.

—La proximitat geogràfica, a diferència del cas d'Austràlia, farà que siguin molts més els joves catalans que puguin participar-hi?

—Certament. Però malgrat que Sydney està molt i molt lluny —amb la consegüent dificultat del cost elevat del preu del viatge per a tots—, i especialment per als joves, de casa nostra hi va anar un grup força nombrós. De tot Espanya en van ser 5.000. A Madrid ho tindrem molt a prop. Penso que hi participaran uns dos milions de joves, ja que farà sis anys que no s'haurà celebrat la Jornada a Europa i si no hi ha variacions creixerà la facilitat dels viatges *low cost*. Si a Colònia van ser una mica més d'un milió, l'any 2011 poden ser ben bé dos milions.

—Tot i que es farà a Madrid, de quina manera les altres arxidiòcesis de l'Estat espanyol col·laboraran en l'organització?

—Totes les diòcesis hi col·laboraran, perquè sempre els grups de joves d'arreu del món són acollits per diòcesis del mateix país on se celebra la Jornada Mundial. Barcelona està ben oberta a la col·laboració i a l'acolliment.

Carme Munté

**AJUDA A L'ESGLÉSIA. SI POTS, VIATJA AMB NOSALTRES.
SI NO, FES-NE DIFUSIÓ.**

PELEGRINATGES A TERRA SANTA

DEL 3 AL 10 DE
DESEMBRE (PONT
DE LA IMMACULADA)

DEL 29 DE DESEMBRE
AL 5 DE GENER
(ESPECIAL CAP D'ANY)

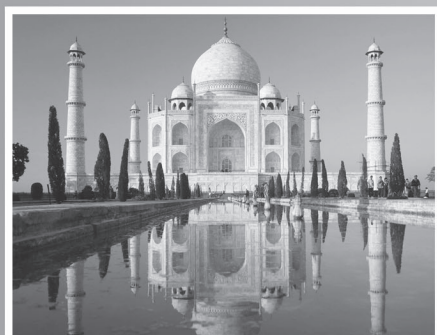

PELEGRINATGE A LOURDES

DEL 17 AL 19 D'OCTUBRE

NEPAL I LES MISSIONS DE TERESA DE CALCUTA A L'ÍNDIA

DEL 10 AL 21 DE NOVENBRE

VISITEM ENTRE D'ALTRES: DELHI
JAIPUR, BENARÈS, EL TAJ MAHAL
I KATMANDU

PELEGRINATGE A ROMA AMB MOTIU DE L'ANY PAULÍ

ASSISTIREM A LA
CERIMÒNIA DE
CLAUSURA DE L'ANY
SANT PAULÍ
OFICIADA PER
BENET XVI

JUNY DE 2009

PLACES LIMITADES.

PER A MÉS INFORMACIÓ:

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

COMTES DE BELL-LLOC, 67-69 • 08014 BARCELONA
TELÈFON: 93 409 27 70 • FAX: 93 409 27 75 • CORREU ELECTRÒNIC: AMICS@AMICSCC.CAT

Espanya

Destituïda la cúpula directiva de Lumen Dei

■ Mons. Fernando Sebastián ratifica públicament el seu nomenament com a comissari pontifici

MADRID.— L'actual Secretaria General de Lumen Dei ha fet públic el decret pel qual la Congregació per a la Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, amb data 10 de juliol, dona per conclòs el mandat de tots els

membres del Consell General d'Unió Lumen Dei. Amb data de 15 de maig passat, la mateixa congregació vaticana va nomenar comissari pontifici de l'associació, amb atribucions de president general, Mons. Fernando Sebastián, arque-

bisbe emèrit de Pamplona. L'associació religiosa catòlica Unió Lumen Dei, fundada el 1967 per l'espanyol P. Rodrigo Molina, està formada actualment per uns 700 membres, entre sacerdots, germanes i laics d'arreu del món.

La Unió Lumen Dei, amb presència significativa a Espanya i Llatinoamèrica, viu temps convulsos i d'incertesa darrere del decret vaticà que posa fi al mandat de tots els membres del seu Consell General, inclòs el fins ara president, el P. Daniel Zavala. Per la seva banda, l'actual comissari pontifici, Mons. Fernando Sebastián, fent ús de les seves facultats, ha destituït també les administradores generals i tots els superiors intermedis. La Congregació vaticana ha recordat també al P. Zavala «l'obligació d'abstenir-se de prendre mesures en qualitat de president d'Unió Lumen Dei» ja que en aquest cas «aquests actes serien il·legítims i invàlids».

La primera reacció ha estat de rebuig i resistència, fins al punt de posar fins i tot en entredit per part de la direcció actual del moviment la validesa del decret vaticà. El mateix Fernando Sebastián, comissari pontifici per a l'associació, ha hagut de sortir a la palestra per ratificar aquesta decisió presa per la congregació vaticana per a la Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica. «Com a responsable de la vida de Lumen

L'arquebisbe emèrit de Pamplona exerceix com a comissari pontifici, per temps indefinit, de Lumen Dei.

Dei —expressava Mons. Sebastián en un comunicat amb data 28 de juliol dirigit als membres i coneguts de l'associació—, amb senzillesa i afecte el vull informar de les dades veritables pel que fa al meu nomenament com a comissari pontifici amb autoritat i competències de president general de la Unió Sacerdotal LD i Unió Lumen Dei.»

L'actual comissari pontifici de Lumen Dei també ha volgut deixar clar que «la Santa Seu, a més de destituir el P. Zavala del càrrec de president general, li ha prohibit expressament que es presenti i actuï com a tal». I ha afegit: «El cas és que ens trobem davant d'una situació greu de desobediència a la Santa Seu, que els membres de Lumen Dei han de conèixer per poder alinear-se en consciència amb l'autoritat i la comunió amb la Santa Església catòlica, que en aquest moment, a Lumen Dei, representa el comissari pontifici.»

Davant la resistència d'uns quants responsables de l'associació, Mons. Sebastián ha encoratjat els membres de Lumen Dei a

mantenir-se en comunió amb l'Església i a pregar «amb humilitat i confiança perquè la veritat de Déu il·lumini les nostres ànimes i creixi la nostra caritat, a l'interior de Lumen Dei i en la gran comunió de l'Església catòlica, en l'obediència de la qual van voler viure i morir els fundadors de Lumen Dei».

Des de l'actual Secretaria General del moviment s'assegura que les disposicions preses per la Santa Seu són un instrument de purificació per al bé de l'associació. Es confia que, al final, la majoria dels membres de l'associació «acceptaran amb docilitat les disposicions de la Santa Seu» i que això permetrà «continuar endavant amb aquesta obra de Déu». «Entenem que es tracta d'un canvi violent —expliquen a *Catalunya Cristiana* des de la Secretaria General—, que ha generat inquietud i fins i tot una certa resistència, però confiem que aquests moments de turbulència passaran i que s'aconseguirà l'estat de pau. El nostre desig i el de la Santa Seu és que Lumen Dei continuï endavant.» (S.G.)

Cap missioner sense «Catalunya Cristiana»

Benvolguts,

A la llista veureu quin missioner està subscrit i quin missioner encara no ho està.

Si us plau, apadrineu un missioner.

MISSIONERS APADRINATS:

Ramon V.E. de Tanzània, Elena C.B. de Camerun, Àngel B.P. de Brasil, Joan R.A. de Colòmbia, Josep R.C. de Brasil, Maria Pilar B. de Bolívia, M. Teresa C.O. d'Argentina, Eduard B. de Mèxic, Anna M. A.A. de Bolívia, Raimunda A.Q. de Nicaragua, Josep M. A. S. de Mèxic, Lluís B.D. de Canadà, Teresa M. B.LI. de Bolívia, Ramon B.P. de Guatemala, M. Remei S. B. de Rwanda, Cristí S.B. de Senegal, Rosa LI. de Marroc, Josep C. M. de Rwanda, Montserrat C. de Xile, Joan C.S. de Mèxic, Josep M.C.B. de Paraguai, Júlia F.R. de Filipines, M. Francisca R. C. Japó, Francesca G.F. Mèxic, Josep LI. F. M. Mèxic, M. Francesca F. V. Veneçuela, Miquel G.T. Brasil, Josep G. de M. Bolívia

MISSIONERS PENDENTS:

M. Lluïsa M. H.	Perú
M. Teresa M. C.	Colòmbia
Àngel M.B.	Paraguai
Gemma M.C.	Rep Dem del Congo
Agustina M.C.	Xile
Josep M. O. D.	República Dominicana
Miquel O. R.	Brasil
Jesús P. B.	Hondures
M. Teresa P. S.	Perú

LLOC:

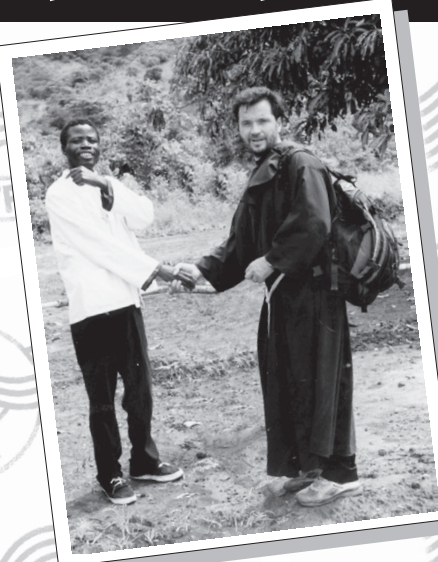
Montserrat R. B.	Argentina
Teresa R.	Veneçuela
Joan R. C.	Cuba
Isidre S.B.	Equador
Mons. Lluís S.	Hondures
Núria S.S.	Equador
Caterina S. N.	Perú
Maria T. F.	Argentina
Montserrat T. A.	Brasil
Mª Rosa V.V.	Bolívia

Desitjo apadrinar:

NOM DEL MISSIONER.....

PAÍS.....

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 208,70 €** ☐
Àsia i Oceania: 279,89 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

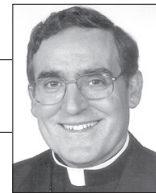
Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular	Data		
Entitat	Oficina	DC	Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
 Cardenal, arquebisbe de Barcelona

La Mare de Déu d'Agost

Maria és el nom que evoca als cristians la mare del Fill de Déu. És un nom força freqüent a les nostres contrades, com a expressió de la devoció mariana i de les moltes ermites que estan dedicades a la Mare de Déu amb diverses advocacions.

A mitjan mes d'agost els cristians celebren la festa de Maria Assumpta, que per la seva importància sovint es denominava a casa nostra amb el nom de la Mare de Déu d'Agost.

L'assumpció de Maria al cel és un dogma que va proclamar el papa Pius XII l'any 1950. La veritat de l'assumpció està reafirmada pel concili Vaticà II, que expressa així la fe de l'Església: «La Verge Immaculada, preservada immune de tota taca de culpa original, acabat el curs de la seva vida terrenal, fou assumpta a la glòria celestial en cos i ànima, i el Senyor l'exaltà com a Reina de l'univers a fi d'ésser més

plenament conforme al seu Fill, Senyor dels qui regnen i vencedor del pecat i de la mort.»

Val a dir que, segles abans del dogma sobre aquest misteri, el nostre poble ja venerava de manera especial «l'assumpció de Maria en cos i ànima al cel», i la representava victoriosa, senyora de tot, escapant-se, voltada d'àngels, cap al cel.

Aquesta festa mariana proporciona als cristians una ocasió molt propícia per reflexionar sobre el futur de la seva existència en el més enllà, en el cel nou i la terra nova de què parla la revelació. Allí, després de la mort i purificat de tota culpa, l'home trobarà la seva gloriificació definitiva en Déu. Ens hi precedeix Maria, la mare de Jesús, assumpta en cos i ànima.

En els nostres dies hi ha força increença respecte de la immortalitat de l'home. El materialisme considera la mort un fet biològic fatal que acaba en el no-

res, en les tenebres obscures i inexplicables de l'absurd. El materialisme sense Déu considera que l'home no deu a ningú la seva vida, puix n'és l'amo absolut.

Avui és molt necessari presentar als homes i les dones la figura humana i divina de Jesucrist. Ell proclama amb veu solemne: «Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà; i tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més.» La immortalitat i la vida en el més enllà són veritats que professa amb fermesa el credo cristià.

La mare de Jesús, glorificada en cos i ànima al cel, és una imatge i un començament de l'Església que ha d'arribar a la plenitud en la glòria futura. Per això, Maria és un signe d'esperança ferma i de consol per al poble de Déu en marxa, fins que arribi el dia del Senyor.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
 Arquebisbe de Tarragona i Primat

Assumpta al cel

La festivitat de l'Assumpció, al bell mig de les vacances d'estiu, corona totes les festes de la Mare de Déu. Ella, juntament amb el seu Fill, gaudeix en cos i ànima de la glòria de cel. Unida a Jesús en el sofriment, ara ho està per sempre en la glorificació, compartint plenament la victòria del seu Fill sobre el pecat i la mort. És, per tant, una festa de glòria per a Maria i una festa d'esperança i de goig per a nosaltres.

Vivim una època, gràcies a Déu, en la qual en moltes instàncies s'exalta la dona. Els pobles sempre han rendit homenatge a les dones il·lustres: Dèbora, Judit, Ester... a la Bíblia, Joana d'Arc i altres heroïnes. Aquests dies veurem tantes dones recollir els seus llores i medalles als Jocs Olímpics!, i la immensa i incomptable multitud de dones que cada dia es lliuren a la seva família, sovint havent-ho de fer compatible amb un treball fora de casa.

Però hi ha una dona que les supera totes. És la Dona per excel·lència, ja que s'ha conservat, per gràcia, tal

com va sortir de les mans de Déu. Elisabet, la seva cosina, li va dir: «Ets beneïda entre totes les dones.» I això és així perquè el Messies salvador «és el fruit del vostre sant ventre». Tots els cristians continuem repetint aquestes elogis fins als finals dels temps: «Em diran benaurada totes les generacions.»

En aquesta festa de Maria ens omplim de goig perquè, en la seva resurrecció anticipada, veiem el gloriós destí reservat al nostre cos. Val la pena pensar de tant en tant en el cos des de la perspectiva del seu futur gloriós i, per tant, de la seva immensa dignitat. No «tenim» un cos com qui té un barret, un bastó o un vehicle; «som» el nostre cos; som, alhora, cos i ànima, i tota la persona, que té en el seu esperit allò més noble, actua i s'expressa corporalment. A través del cos i dels gestos expressem sentiments i actituds: amor, comprensió, afecte, tendresa... però també odi, menyspreu, violència...

El cos, i per tant les funcions corporals, no són mera

fisiologia, sinó que moltes vegades són el mitjà per expressar el nostre lliurament i el nostre amor i també les nostres necessitats. A més, els cristians sabem que el cos, en expressió bonica de sant Pau, és temple de l'Esperit Sant i un dia serà configurat al cos gloriós de Crist. És una altíssima dignitat, la nostra, també la que pertoca al cos! Hem d'aprendre, doncs, a tractar el propi cos i el dels altres amb respecte, dignitat i elegància, ja que la persona es mostra en el seu cos, i aquest és del tot «personal».

Un cos al servei del «jo» profund, de la consciència, de la persona; uns gestos i unes mirades que siguin sempre el reflex de l'ànima. I com que sabem que portem —també són paraules de sant Pau— un «tresor tan gran en vasos de terrissa», aixequem moltes vegades el cor a la Mare de Déu perquè ens ajudi a ser cristians coherents en totes les circumstàncies de la nostra vida.

Bones vacances i bon descans a tots!

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info
FLAMA
 AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Josep Oriol Pujol i Humet
 Director general Fundació Pere Tarrés

Urgències. Unitat de cremats

L'inici de les vacances escolars converteix en notícia la dificultat que suposa per a les famílies l'ocupació dels fills els mesos d'estiu. Sovint es parla de la durada de les vacances. Aquest any s'ha debatut sobre el preu de les colònies i casals d'estiu. Les entitats socials ens centrem en la importància educativa que té per al desenvolupament dels infants i adolescents un bon ús del seu temps lliure. Sovint, però, tots oblidem reflexionar sobre la funció preventiva de l'educació en el lleure.

Vespre d'un dia laborable del mes de juliol, urgències de la unitat de cremats de l'Hospital de la Vall d'Hebron. A causa de l'accident d'un familiar comparteixo una bona estona amb una mare angoixada que ha portat el seu fill cremat pel sol. M'explica que per raons laborals és fora de casa de 8 del matí a 9 del vespre. Sembla que viu sola amb dos fills. El gran té 14 anys. La mare se sent obligada, tot i la mala consciència del moment, a deixar-lo anar habitualment amb amics a les piscines de Can Dragó: «Abans, quan era més petit, l'hi portava l'avi i jo no havia de patir. Però amb 14 anys...» Estava veritablement angoixada: «Li he donat crema, d'una protecció de 30, he insistit que se la posés però és clar, enjogassat amb els amics...» Surt el noi amb diversos sanitaris. Les cremades són importants, però es recuperarà. La mare s'emporta un bon advertiment de la metgessa sobre la necessitat de posar crema protectora al fill abans d'anar a la piscina mentre ella mira a terra culpabilitzant-se.

No es tracta de demanar recursos a la Conselleria de Salut per tal d'evitar aglomeracions a les urgències durant els mesos d'estiu. Més aviat es tracta de demanar a la societat que prengui consciència de què ens juguem amb el temps lliure dels fills. L'equació formada per la inconsciència de l'edat, molt de temps lliure del noi i la colla on la pressió del grup els pot portar a no actuar amb

gaire racionalitat, pot tenir resultats preocupants. L'acompanyament madur d'uns educadors i educadores, que han reflexionat sobre la seva funció i que suposen un model molt més proper generacionalment que el dels pares, mares i professorat, és el millor instrument preventiu. Les entitats socials que fomenten l'educació no formal hauríem de poder arribar a universalitzar el nostre abast sobre la població infantil i adolescent. És un risc que hi hagi tants i tants nois i noies sols durant l'estiu. És fonamental fer accessibles les colònies, campaments i casals d'estiu a totes les famílies que ho necessitin. Les diferències socioeconòmiques es constaten molt més en l'oci que en el treball, a l'estiu, que durant el curs escolar.

Una veritable política social ha de fer accessible l'educació en el lleure a totes les classes socials. Aquesta pot no ser considerada un pilar de l'estat del benestar però, indubtablement, igualarà en oportunitats de creixement personal infants i joves i exercirà una funció preventiva important. I si a més estalviem un mica en sanitat...

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Un remei contra l'odi, per favor

He de confessar que, en determinats moments, faig d'internauta. Avui, al *Diario de León*, hi he trobat un article amb el títol: *Un remei contra l'odi, per favor*. La frase titular m'ha recordat el fragment de la II Pregària Eucarística per a les Celebracions amb Infants, i que fa: «Ell [Jesús] ha vingut per arrencar del nostre cor el mal que no ens deixa ser amics "i l'odi que no ens deixa ser feliços".»

M'han coincidit dues idees sobre el tema de l'odi. D'una banda, quan celebrava la missa amb infants m'impressionava recitar la petició que el Senyor ens llevés l'odi del cor; l'odi que no ens deixa ser feliços. De l'altra, m'ha agradat l'article del periodista gallec; està ben redactat i el llenguatge és molt gràfic. Manllevaré al Sr. Gavilanes les principals idees del seu escrit. Ell no devia comptar que un català llegiria la seva col·laboració periodística.

Diu que comunica una idea virtual, basada en el desig que algun dia s'arrenqués l'odi del món. Escriu que seria comparable amb l'alliberament de l'Ingrid Betancourt. És clar, un món sense odi seria un paradís. Els humans hem estat llançats al món i condemnats a agafar el tren de la vida. Fins i tot, som capaços de matar-nos per tenir els primers seients de la felicitat.

Llavors escriu la notícia que li agradaria de poder donar: «Després del gran èxit obtingut per "L'envejami-dol" i el "Mentirazol", que ha permès eradicar especialment a Espanya on eren endèmiques l'enveja i la mentida, el CICA (Centre d'Investigació del Càncer de l'Ànima), du a terme, a Buenos Aires, intenses investigacions a la recerca d'una vacuna o preparat contra l'odi, l'"Odipentamil" capaç de dissoldre'l com el llimac amb la sal. Tot i que s'han aconseguit importants resultats en les hienes, les serps cobres i les piranyes, l'aplicació als humans encara tardarà força temps, a causa de la major virulència en els racionals en comparació amb altres espècies, segons indicació de la directora del famós centre, la doctora Amor Subtil de Déu, en el llibre *El ponent de les odiologies*.»

«Amb la desaparició de l'enveja, la mentida i l'odi, es dona com un fet la desaparició d'altres sentiments auxiliars, com la rancúnia, la crueltat, el ressentiment, la violència, la malvolença, la ira, la ràbia, etc. Aquest transcendental descobriment solucionaria una multitud de problemes, puix que els recursos que abans es destinaven a l'armament, les presons, la policia, els agents de seguretat, etc., es reconduïrien a solucionar els problemes i les xacres de la humanitat (fam, epidèmies, emigracions, etc.).»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Gall, gallina

Quan penso en aquest animal, mascle i femella, el relaciono amb la Bíblia, i immediatament recordo coses de fa anys. Va ser durant el meu primer viatge a Terra Santa. Volíem contactar amb la comunitat samaritana de Nablús. Vam aconseguir arribar a la sinagoga on ens van informar com poder veure la Bíblia famosa. Vam anar a parar a l'establiment d'un venedor d'antiguitats. Amb amabilitat ens va demanar que ens esperéssim un moment. Ens vam quedar a fora contemplant el paisatge, no perquè fos bonic, sinó perquè empara en la seva història moments importantíssims per a Israel. Uns moments després va arribar una dona amb un cistell ple de pollastres, es van saludar, ell va entrar a dins i de seguida va sortir amb un ganivet ben esmolat. Amb molta cura, va fer un forat a terra i després va anar ferint cadascun d'aquests animals que li donava aquella dona. Ben agafats, els aguantava mentre la sang queia i embrutava tot el terra. Quan va acabar, va tancar el toll de sang amb la mateixa terra que havia amuntegat al costat i va entrar a netejar el ganivet. La samaritana se'n va anar, probablement a la botiga, disposada a satisfer la gana dels clients que, alhora, ho feien complint preceptes antics. És el que nosaltres vam imaginar.

Amb sorpresa i, sense pretendre-ho, vam assistir al sacrifici ritual d'aquesta comunitat peculiar. Aquest bon home, pel que vam veure després, era un dels tres sacerdots. Érem a prop del pou de Jacob, lloc de la trobada de Jesús amb la samaritana, primera apòstol d'aquest poble i als peus del Garizin, on es va aixecar un temple, èmul del de Jerusalem. No recordo haver tornat a tenir ocasió de contemplar cap més sacrifici i estic content d'haver-ho vist aquell dia. El sacrifici ritual és un dels grans invents de l'home, sens dubte, una de les expressions de la seva genialitat. La seva categoria és de tanta excel·lència que el Fill de Déu, per salvar-nos, va triar aquest llenguatge. Quan el va patir i es va oferir Ell mateix al Pare, en conseqüència, en va fer innecessària la continuació, però molts no se n'han assabentat i, en diferents cultures, encara es perpetua.

Explicat aquest fet de caràcter anecdòtic, podem deduir que aquestes gallinàcies són pures, aptes per al consum i per al sacrifici al temple, ja que els samaritans es regeixen estrictament pels textos de la Torà o Pentateuc.

Aprofito l'ocasió per informar que l'emissora italiana Telepace, que emet pel satèl·lit *Hot Bird 13*, però que també es pot rebre a través d'internet, retransmet cada setmana un programa titulat *Telepace Jerusalem*, sempre molt interessant. No fa gaire van dedicar el programa a la comunitat samaritana, i van fer un reportatge de la celebració de la Pasqua. El seu ritual és com s'explica a la Bíblia. No es tracta, en aquesta ocasió, de pollastres com vaig veure aleshores, sinó que sacrificien xais. Acompanyaven el documental comentaris dels sacerdots i d'uns quants fidels. S'afegien encertades apreciacions del franciscà P. Mans, professor de l'Estudi Bíblic de la Flagel·lació a Jerusalem. Un dia vaig tenir l'oportunitat de saludar-lo i he de dir que, a la periferia docent, afegeix l'amabilitat tan pròpia dels de la Custòdia franciscana. No hauria pensat mai que aquesta comunitat petita, que no passa dels 500 fidels, entre els de la població en la qual m'he situat, els dels voltants de Tel Aviv i els de terres nord-americanes, fos capaç de proporcionar-me tant coneixement útil a la meua fe. És estiu i us avanço que la continuació prosseguirà amb la mateixa senzillesa.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (llserrall@yahoo.es)

La il·luminació pública

La il·luminació de Barcelona ha estat, més d'una vegada, objecte de debat. Les proclames ecosostenibles propugnen tant estalvi d'energia que submergeixen la ciutat en la penombra. No es permeten espurneigs de llum. Es critica el malbaratament en la il·luminació dels edificis més emblemàtics, de manera que se'n redueix l'horari. En dates nadalenques, la Ciutat Comtal escatima l'impacte lumínic fins a gairebé encapçalar la llista de les ciutats importants pitjor il·luminades. El Tibidabo, la Sagrada Família i la Torre Agbar han estat en el punt de mira dels nous gurus de la sostenibilitat, permeables a les ideologies falsament progressistes.

Quin és el paper de la il·luminació pública en una ciutat? Com s'ha de portar a terme perquè sigui respectuosa amb l'ambient? Un debat seriós i profund podria aportar llum per prendre les decisions pertinents. Quan visites altres ciutats, fa molta pena veure que Barcelona perd atractiu i seguretat. La llum mediterrània que la banya de dia s'ha de prolongar artificialment durant la nit.

Fa poc vaig visitar a París el Musée National des Arts et Métiers (Museu Nacional d'Arts i Oficis), situat a l'antic priorat de Saint-Martin-des-Champs. Allà hi vaig trobar un text que parlava sobre la il·luminació nocturna de la capital francesa, que rep el sobrenom de Ciutat de la Llum. Quan la ciutat no tenia lluminària a la nit, campaven a gust la foscor, el misteri i els perills. No era estrany veure que l'alba descobria alguns cadàvers als carrers, ja que a l'empara de les ombres hi havia venjances i assassinats a sou. Cada dia la nit augurava mort i inseguretat. A mitjan segle XVII es va promulgar la norma de deixar els llums oberts a les finestres de casa per combatre la foscor de la nit i disminuir-ne el perill. Més endavant, l'enllumenat públic, el gas, va rellevar aquestes mesures fins que va arribar l'època actual, amb els fanals elèctrics.

L'enllumenat públic compleix dues funcions de gran importància. La primera, crea un clima de seguretat. En qualsevol moment del dia, una persona pot córrer perill de robatori, violació o violència, però l'obscuritat afavoreix qualsevol comportament menys cívic. Caminar per un carrer poc il·luminat, tots ho sabem, genera incomoditat, angixa i preocupació. Una il·luminació ben planificada i suficient augmenta la sensació de seguretat i, per tant, de llibertat. La segona, genera un ambient d'optimisme, alegria i satisfacció. Les persones depressives ho saben prou bé. Uneixen l'estat d'ànim a la foscor, a la negror, a les tenebres. L'efecte psicològic de la il·luminació no és cap dada menor. La llum proporciona caràcter festiu. Compaginar seguretat i estat anímic amb una certa austeritat està bé, però caure en mínims no ajuda gens. El que estalviem en llum ho gastem en mossos d'esquadra, en policia, en vigilants i en psicòlegs.

Un paper important correspon als petits comerços de barri. Un carrer de botigues dona seguretat i alegria. La repercussió social és altament positiva. Les grans superfícies comercials a l'extraradi de les ciutats eliminen, de vegades, aquests petits comerços i converteixen les ciutats en espais més insegurs i inhòspits.

Ecologia i sostenibilitat, sí. Però també una bona il·luminació pública. Sabem que hi ha bombetes de baix consum i de gran lluminositat. N'hi ha prou de tenir la voluntat política de voler-ho. El preu de ser governat per ideòlegs inquisitorials condueix a la inseguretat i a la depressió. Barcelona mereix un altre tracte. La foscor, la brutícia, el deteriorament... provoquen tristesa i una autoestima baixa. Si no en són la causa, en són el reflex. Apagar fanals és extingir il·lusions, projectes, somnis. No és estrany que la creativitat se simbolitzi amb una bombeta a sobre del cap. Tenir-la apagada seria submergir-nos en la mediocritat.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

L'estiu és diferent...

Quan arriba l'estiu —especialment el mes d'agost— les desigualtats entre les persones que vivim a les ciutats es fa més gran.

Per a alguns, el temps de vacances és veritablement un temps de «vagarejar», de fer allò que no poden fer durant el temps de feina: descansar de les tasques diàries, viatjar, estiuejar. Però avui vull fer referència a una gran quantitat de persones que ens envolten i que no tenen aquestes oportunitats. Els podem dedicar una estona, malgrat que no solucionem res. Només demano que ens aturem per pensar-hi, per sentir la pena d'aquestes desigualtats i posar-nos al seu lloc, si més no.

Les dones que treballen per hores, en les tasques domèstiques, durant el mes d'agost sovint es veuen sense feina, però també sense sou... I per a elles, no hi ha Seguretat Social en moltes ocasions. Potser no tenen «paga extra» i, si no han pogut estalviar en els mesos anteriors, ho passen malament. Per a elles la manca de feina no és pas descans, sinó angixa.

Hi ha nens que no poden anar de colònies o que només ho fan uns dies i després tenen tot l'estiu per vagar pels carrers o passar hores davant del televisor o la playstation. Per a ells no és cap situació dolenta, s'ho poden passar d'allò més bé, però nosaltres sabem que no és el millor que els pot passar. Cada dia quan surto al carrer me'ls trobo «ravalejant» entremig dels cotxes, la pol·lució i la calor d'aquests carrerons estrets. Penso sovint en aquells nens que estiuegen amb els seus pares i que canvien completament d'ambient.

Altres aprofiten l'estiu per enganxar-se a les feines que no vol ningú i es passen hores a la carretera, sota el sol abrasador de l'agost, amb un senyal de stop a la mà, aturant cotxes de turistes, o bé fent anar el pic o la perforadora, amb l'escalfor terrible de l'asfalt calent. I no es posen més morenos perquè la majoria... ja ho són.

A la presó la vida es fa més difícil a l'estiu. La calor, sovint, és insuportable als patis de ciment amb parets altíssimes també de ciment, i, a les sales comunes dels mòduls on passen la major part del dia els que no han pogut aconseguir feina als tallers, el soroll i la calor no fa gaire agradable l'estada. Jo, ho confesso, cada dia que hi vaig, quan en surto, sento una gran angixa pels que hi resten.

Els hospitals són també un lloc de patiment, tant a l'estiu com a l'hivern. Però, sembla que la situació empitjora quan arriben les vacances i la gent s'allunya de tot, també dels que visitarien en altres moments.

A alguns l'estiu no els ofereix cap variació en la seva vida. Si a l'hivern viuen al carrer, a l'estiu, també. Si a l'hivern pidolen o mengen als serveis socials, a l'estiu, també. Potser l'avantatge és que no fa fred i dormir sota les estrelles és una mica més agradable en aquest temps...

I parlo només dels que viuen amb nosaltres a les grans ciutats... Perquè hi ha qui lluita per sobreviure i acaba morint deshidratat en una pastera.

Déu meu, la meua pregària consisteix a repetir les paraules de Jesús: «Tingues compassió d'aquesta multitud»!

Zoom

Carme Munté

El prevere brasiler Adelir Antonio de Carli va ser trobat mort el mes de juliol passat en aigües de l'oceà Atlàntic, tres mesos després d'haver desaparegut en l'intent de batre un rècord. De Carli tenia la intenció de volar entre dues ciutats del Brasil durant vint hores lligat a un miler de globus amb la finalitat de recollir fons per a activitats benèfiques. Tot sembla indicar que un canvi en la direcció del vent va ser la causa del desenllaç mortal.

MISSSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317
La Caixa - CC: 2100-1344-63-0200111817
E-mail: fc@ain-es.org / www.ain-es.org

«Podeu ajudar-los encarregant-los misses amb el mateix estipendi que a la seva diòcesi. Ells les celebraran amb molt de gust per les SEVES INTENCIONS»

* Vull que se celebrin..... MISSSES per les intencions següents:.....

* Envio..... € com a DONATIU
Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....
C. Postal i Ciutat:.....

Els donatius a aquesta Associació són deduïbles a la Declaració de la Renda. CIF núm. Q-2800175 - H.

Cartes sobre la Jornada Mundial de la Joventut de Sydney

■ La vida des de Sydney

El Papa des de Sydney ens ha recordat que la nostra vida no està governada per l'atzar, com una simple successió de fets, sinó que s'ha de transformar en una recerca del que és vertader, bo i bonic. És en aquesta tasca en què trobem l'alegria perquè és l'objectiu per al qual Déu ens ha creat: «El nostre cor i la nostra ment anhelan una visió de la vida on regni l'amor, (...) on la llibertat tingui el seu propi significat en la veritat. Aquesta és l'obra de l'Esperit Sant i l'esperança que ofereix l'Evangeli de Jesucrist. Crist ofereix més. És més, ho ofereix tot. Només ell, que és la Veritat, pot ser la Via i, per tant, també la Vida. Així, la "via" que els Apòstols van portar fins als confins de la terra és la vida en Crist: és la vida de l'Església. I l'ingrés en aquesta vida, en el camí cristià, és el Baptisme. Heu estat recreats en el Baptisme i enfortits amb els dons de l'Esperit en la Confirmació, precisament per donar testimoni d'aquesta realitat.» Aquest és part del missatge que ell ha promogut en aquestes Jornades de la Joventut australianes defensant la vida humana des de la concepció fins a la mort natural.

PILI S. MONTALBÁN
Piera

■ Pederastes

M'ha cridat l'atenció el poc ressò que s'ha fet en els mitjans de comunicació de l'estada del Sant Pare a Sydney, quan en visites d'altres mandataris se n'ha fet una àmplia cobertura. El que és curiós és que la notícia més difosa és la petició de perdó per part del Papa pels sacerdots pederastes, un fet evidentment puntual.

S'han ignorat àmpliament les seves paraules als joves. La trobada era amb els joves, i no s'ha fet esment dels més de 20 missatges del Papa a aquests nois i noies que són el futur.

Els ha parlat de la necessitat que tenim de compartir amb els famolencs i els pobres els béns materials. Els ha dit: «Hi ha alguna cosa sinistral que brolla del fet que la llibertat i la tolerància se separen molt sovint de la veritat» i que no es deixessin enganyar pels qui els veuen com simples consumidors en un mercat de possibilitats indiferenciades, on l'elecció en ella mateixa esdevé un bé, la novetat es fa passar per bellesa i l'experiència subjectiva suplanta la veritat.

CARTES DEL LECTOR

És que tan sols és notícia el que és negatiu? Si us plau, una mica de professionalitat.

ELENA YÁÑEZ
Barcelona

■ La propera JMJ

El papa Benet XVI va anunciar com a seu de l'esdeveniment de la Jornada Mundial de la Joventut l'any 2011, la ciutat de Madrid. A Santiago de Compostel·la, el 1989, presidida per Joan Pau II, va tenir lloc l'anterior Jornada a l'Estat espanyol.

Tots els que seguim l'Evangeli salvífic de Jesucrist i estimem la seva Església ens sentim molt alegres amb una notícia tan favorable. Continua fent falta a la nostra societat el missatge alliberador del Senyor, que dona esperança a la vida de les persones, que és sal en un món cada vegada amb menys valors humans i transcendents.

La llegenda de centenars de samarretes que la joventut espanyola exhibia a Sydney es fa realitat: «Madrid, 2011. Jornada Mundial de la Joventut.»

ANA ALICIA SANTAMARÍA GÁLVEZ
Madrid

■ El Papa dels mil milions

Segons informa Zenit, 1.000 milions de persones han vist alguna cosa de la Jornada Mundial de la Joventut amb el Papa a Sydney, clausurada en una missa amb 400.000 assistents. El Papa té damunt seu el pes immens de l'Església universal fundada per Jesucrist i és just que sigui seguit per milions de fidels o simples curiosos, als quals arriba la força de l'Esperit, del qual Déu d'alguna manera es despulla per enriquir les nostres ànimes i les nostres vides. L'Esperit Sant ha estat el convidat d'honor de l'esdeveniment i ha recorregut els cors que s'han obert a la seva crida silenciosa. Milers han estat tocats i molts han pres decisions importants de lliurament més estret a Déu. Però tampoc no han faltat aquells que, sense rectitud d'intenció, han assistit a l'esdeveniment com a un espectacle de masses, o periodistes que només han destacat fets infames d'uns quants dels fills indignes de l'Església, sense atendre ni aplicar-se els discursos del Vicari de Crist.

CRISTINA TÉLLEZ
Barcelona

■ Paraules del Papa als joves i als grans

De les paraules del Papa, en el seu primer discurs als joves a Sydney,

m'han impressionat les següents: «La vida (...) és una recerca de la veritat, del bé, de la bellesa. Amb aquest fi prenem les nostres decisions, exercim la nostra llibertat i, en això, en la veritat, en el bé i en la bellesa, trobem la felicitat i l'alegria.» I més endavant adverteix del perill de convertir la societat en «un mercat de possibilitats indiferenciades, on l'elecció en si mateixa es converteix en bé, la novetat es fa passar per bellesa i l'experiència subjectiva suplanta la veritat». Tots hauríem de tenir-les més en compte, i ser conscients que ni el relativisme ni el subjectivisme ens fan més feliços, ni només allò que veiem i sentim és la mesura de les coses i l'única cosa que compta. També els polítics n'haurien de prendre nota, ja que la seva missió és aconseguir el bé comú dels ciutadans, el qual, més que del seu benestar material, depèn que aquests trobin la veritat, el bé i la bellesa. Possiblement, si els uns i els altres n'estiguéssim convençuts, molts dels mals de la nostra societat desapareixerien.

ANTONI GARCÍA RAMONEDA
Sabadell

■ De genolls davant del Papa

Agenollar-se ja no està de moda ni a les esglésies, però Benet XVI vol recuperar la comunió de genolls com ens ha mostrat a Sydney. De genolls davant del Papa, o millor, davant del Déu fet menja divina per a l'home que és capaç d'entendre una donació similar. Aquest és l'ensenyament que el Papa predica sense imposar, perquè combregar no és un acte simbòlic que ens uneix a l'Església, sinó un invent sorprenent amb què Crist va voler alimentar la nostra vida espiritual perquè no vaguéssim entre la incertesa i el desamor. Tant de bo les parròquies impedissin la grapejada de la forma consagrada per part dels fidels i disposessin la comunió a la boca i en acte de submissió, ja que si Déu es va anorrear primer fins a l'extrem, nosaltres no serem menys.

EVA MARÍA CATALÁN
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les **vint línies** mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

I el dimoni?

—Benvolgut Dr. Mateo: segueixo amb interès la seva secció d'El Consultori i el felicito pel seu bon criteri i la seva exquisida fidelitat al Magisteri de l'Església en totes les seves respostes. En una resposta donada a la qüestió dels malefícis em va sorprendre enormement la seva explicació, basada en suposats mecanismes de la nostra psicologia. No va dir cap paraula sobre el dimoni i em va quedar el dubte que li faig arribar. Potser, em vaig dir, aquest sacerdot no creu en el dimoni... Espero la seva resposta.

—Gràcies per la seva felicitació. Efectivament, en les meves respostes, la doctrina del Magisteri de l'Església és fonamental. Com he dit en més d'una ocasió, el Magisteri té la missió fonamental de fer actual i interpretar autènticament la Revelació Divina. No hi ha criteri catòlic al marge del Magisteri. La seva consulta m'ha fet somriure. És el primer cop que algú ha posat en dubte la meua plena adhesió a la doctrina bíblica i eclesiàstica sobre el dimoni. De fet, he mantingut moltes batalles dialèctiques per defensar el tema davant de racionalistes i modernistes. Per si no ho sap, crec que sóc l'únic teòleg a Catalunya que imparteix un curs teològic sobre el dimoni. En aquest Consultori he tractat diverses vegades el tema de l'existència del dimoni, la seva activitat, els exorcismes... Per això, en la consulta que vostè esmenta, no vaig tractar aquest aspecte per donar-lo per suposat. També li diré que sovint, les respostes que publico són només una petita part del que envio a la persona interessada i moltes coses no es publiquen per raó no tan sols d'extensió sinó de confidencialitat. Efectivament, aprofito per recordar-ho, el dimoni (i els dimonis) existeix i ataca l'home amb la seva acció ordinària i extraordinària. Pau VI va recordar que s'aparten de la tradició bíblica i eclesiàstica aquells que en neguen l'existència o la redueixen a una força impersonal. Cada dia, en el Parenostre, demanem al Pare que ens guardi del Maligne. La pregària freqüent, la confessió que ens allibera del pecat i la santa missa són les millors armes en la nostra lluita. En casos que se surten del que és ordinari, el recurs a un exorcista autoritzat. I no oblidem l'ús de sacramentals com l'aigua beneïda o la medalla de sant Benet. Santa Teresa deia que de res no fuig tant el dimoni com de l'aigua beneïda. Seria bo reposar-ne l'ús en els nostres temples. Espero que la meua resposta dissipï els seus dubtes.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

CALENDARI DE
LA SETMANA

**Lectures de la missa,
santoral i
altres celebracions**
(Cicle litúrgic A; ferial II)
Temps de durant l'any
(Salteri: setmana 3)

AGOST

10. Diumenge

XIX de durant l'any, Verd. Lectures: 1 Reis 19,9a.11-13a / Salm 84 / Romans 9,1-5 / Mateu 14,22-33

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Llorenç, diaca i mr.; Deodat; Santes, Astèria, vg. i mr.

Festa Major: a l'Albi, Argençola, Bellprat, Bescanó, Botarell, Castelló d'Empúries, Ciutadilla, Das, Esterri d'Àneu, la Galera, Granyanella, Gratallops, Guardiola de Berguedà, Llorenç del Penedès, Maçanet de la Selva, Olius, Pacs del Penedès, el Pinell de Brai, la Pobla de Cérvoles, el Pont de Suert, Porqueres, Preixana, Puiggròs, Sant Climent de Llobregat, Sant Llorenç d'Hortons, Sant Llorenç de Morunys, Sant Llorenç de la Muga, Sant Quirze Safaja, Santa Eulàlia de Ronçana, Tona, la Torre de Cabdella, Vilalba dels Arcs, Vilamacolum i Vila-rodona.

11. Dilluns

Santa Clara (MO), Blanc. Lectures: Ezequiel 1,2-5.24-28c / Salm 148 / Mateu 17,22-27

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Tiburci, mr.; Santes, Susanna, vg. i mr.

Festa Major: a Santa Susanna i Ullastret.

12. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: Ezequiel 2,8-3,4 / Salm 118 / Mateu 18,1-5.10.12-14. Si es vol: *Santa Joana Francesca de Chantal* (MLI), *Blanc*. Solsona: Aniversari òbit bisbe Antoni Deig, *Morat*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Herculà, b.; beat Innocenci XI, p.; beat Joan de Rieti, rel.; Santes, Hilària.

13. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: Ezequiel 9,1-7;10,18-22 / Salm 112 / Mateu 18,15-20. Si es vol: *Sant Poncià i Sant Hipòlit* (MLI), *Vermell*. Girona, Lleida, Solsona, Tarragona, Urgell i Vic: *Els màrtirs Missioners del Cor Immaculat de Maria* (MLI), *Vermell*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cassià, mr.; Santes, Concòrdia, mr.; Aurora, vg. i mr.; Centola, vg. i mr.

14. Dijous

Sant Maximilià M. Kolbe (MO), Vermell. Lectures: Ezequiel 12,1-12 / Salm 77 / Mateu 18,2-19,1

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eusebi, prev.; Santes, Anastàsia, rel.

15. Divendres

L'Assumpció de la Mare de Déu (S), Blanc. Lectures: Apocalipsi 11,19a;12,1-6a.10ab / Salm 44 / 1 Corintis 15,20-26 / Lluc 1,39-56

Festa Major: a més de cent pobles i ciutats de Catalunya. ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Tarsici, mr.

16. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: Ezequiel 18,1-10.13b.30-32 / Salm 50 / Mateu 19,13-15. Si es vol: *Sant Esteve d'Hongria* (MLI), *Blanc*. Tarragona: *Beat Joan de Santa Marta* (MLI), *Vermell*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Roc; Santes, Serena, emp. **Festa Major:** a Almenar, Arenys de Mar, les Avellanes i Santa Linya, Castellfollit de Riubregós, la Coma i la Pedra, Gualba, Jesús i Maria, Malgrat de Mar, el Molar, Paüls, Sant Quintí de Mediona, Santa Coloma de Cervelló i Vimbodí.

Lectures bíbliques

Diumenge XIX de
durant l'any

Primera lectura

1R 19,9a,11-13a

La bondat anirà al seu davant,
i la pau li seguirà les petjades. **R.**

*Estigue't a la muntanya,
a la presència del Senyor*

Segona lectura

Rm 9,1-5

*Tant de bo que jo fos proscrit del Crist,
en lloc dels meus germans*

Lectura del primer llibre dels Reis:

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora, i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà.» Llavors vingué una ventada, tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué el foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí fora i es quedà a l'entrada de la cova.

Salm responsorial

84

Jo escolto el que diu el Senyor:

Déu anuncia la pau al seu poble
i als qui l'estimen.

El Senyor és a prop per salvar els seus fidels,
i la seva glòria habitarà al nostre país.

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor,
i doneu-nos la vostra salvació.*

La fidelitat i l'amor es trobaran,
s'abraçaran la bondat i la pau;
la fidelitat germinarà de la terra,
i la bondat mirarà des del cel. **R.**

El Senyor donarà la pluja,
i la nostra terra donarà el seu fruit.

Al·leluia

Sl 129,5

*Confio en el Senyor,
confio en la seva paraula.*

Evangeli

Mt 14,22-33

Maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquells dies, quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiarar tot-hom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre era encara allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari.

Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era un fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que sóc jo.» Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneueu-me que vingui caminant sobre l'aigua». Jesús contestà: «Ja pots venir». Pere baixà de la barca, i es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà a enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me.» A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! Per què dubta-ves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu.»

L'experiència mística de sant Gaietà

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El testimoni personal

Dos dies després de la Dedicació de l'església de Santa Maria la Major, de Roma, el 5 d'agost, la litúrgia romana fa memòria de sant Gaietà, prevere, mort a Nàpols el dia 7 d'agost del 1547. És l'iniciador dels Clergues Regulars anomenats «teatins», i un dels grans testimonis de la fe que sorgiren en l'Església durant el segle XVI. La proximitat cronològica entre les dues celebracions, convidada a destacar una altra proximitat entre l'església de Santa Maria la Major i sant Gaietà: l'experiència mística que el sant va tenir el dia de Nadal de l'any 1517, precisament mentre celebrava la missa en aquella església.

Ell mateix ho explica en una carta: «A la mateixa hora del seu [Maria] santíssim Part, em vaig acostar al sant Pessebre..., vaig rebre de les mateixes mans de la Verge, la meua protectora, que acabava de ser mare, l'Infant nou-nat, carn i embolcall del Verb etern. Quan el meu cor no es va fondre en aquell moment, és senyal que és més dur que el diamant.» És la descripció d'una profunda experiència del misteri de Nadal, viscut com

aquell qui diu, «en directe», o bé com diu sant Ignasi, «com si hi fos realment present».

El context d'aquesta experiència no podia ser més favorable i significatiu. L'església mateixa de Santa Maria la Major parla del misteri de Nadal, erigida com fou pel papa Sixte III per commemorar el Concili d'Efes, quan es proclamà unànimement la maternitat divina de Maria. Des de temps molt antics, i certament des d'abans de sant Gaietà, la memòria del pessebre de Jesús ocupa un lloc destacat en aquesta basílica. Un altre aspecte és la situació personal del sant: era la seva primera missa de Nadal. Havia estat ordenat prevere el dia 30 de setembre del 1516, però no va començar a celebrar-la fins al dia 6 de gener del 1517, Epifania del Senyor. Volgué que fossin mesos intensos de preparació! L'experiència mística de sant Gaietà se'n presenta amb un fort component local, litúrgic i eucarístic. La tradició iconogràfica ha plasmat aquesta experiència presentant-nos sovint sant Gaietà amb l'infant Jesús a les mans. Així està representat a la mateixa basílica de Santa Maria la Major.

La reflexió espiritual per avui

La imatge de sant Gaietà amb el nen Jesús a les mans adquireix un relleu especial en aquest any de l'Eucaristia. En realitat, en el fons del que sant Gaietà va viure hi ha la gran realitat del misteri de l'encarnació, i del misteri de l'Eucaristia.

No és cert, tal vegada, que la Verge Maria, la Mare de Déu, és la que ha posat Jesús, el fill de les seves entranyes, a les mans dels homes? En aquest sentit, tota la basílica de Santa Maria la Major porta a aquesta contemplació, i la litúrgia de les festes de Maria està plena de referències a la seva maternitat. L'experiència que sant Gaietà va tenir personalment està en plena coherència amb la fe de l'Església, que acull el fill de Maria confessant que és de veritat el Fill de Déu fet home.

Però n'hi ha més encara. En el misteri de l'Eucaristia, amb tot el seu realisme sacramental, s'acompleix cada vegada que el celebrem allò que Jesús va prometre, i que va complir en el darrer sopar: «El pa que jo donaré és la meua carn per la vida del món», «Preneu i mengeu-ne tots, això és el meu cos, entregat per

vosaltres».

A les mans dels apòstols, primer, i després, al llarg dels segles, a les mans de les generacions cristianes que han rebut l'Eucaristia, fins a nosaltres mateixos, el *verum corpus natum de Maria Virgine* («veritable cos nascut de la Verge Maria») passa uns instants, abans de portar-lo a la boca. Són moments de respecte contemplatiu, de pregària fervent. Cap gest displicent, vulgar, apressat, ha de torbar aquests moments inefables. Amb raó se'n recorda en les instruccions recents que quan es rep l'Eucaristia a la mà cal portar-la de seguida a la boca, davant mateix del ministre que la distribueix.

L'experiència mística de sant Gaietà estigué relacionada amb la figura de l'Infant Jesús. Però el qui de veritat se'n dona en l'Eucaristia és el Senyor ressuscitat, que amb el seu Cos gloriós transcendeix totes les limitacions de temps i d'espai. Pugui el testimoni de sant Gaietà impulsar-nos a viure amb les mans obertes davant del Senyor, tot esperant els seus dons, i, sobretot, esperant-lo a Ell mateix.

Article publicat en el número 1.350

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ **Nascut a Como, nord d'Itàlia, l'any 1611**
- ☐ **De família noble, va ser bisbe de Novara i cardenal**
- ☐ **Com a Pontífex va lluitar per l'austeritat dels càrrecs eclesiàstics**
- ☐ **Va morir a Roma l'any 1689**
- ☐ **Beatificat l'any 1956 per Pius XII**

El nostre beat d'avui, de nom de Benedetto Odescalchi, pertanyia a una família noble de la Llombardia. Això li va permetre una bona educació en un col·legi dels jesuïtes i més tard a diverses universitats italianes, on es va doctorar en Dret. Els seus coneixements jurídics i de gestió, juntament amb la seva fe sincera, van facilitar que ocupés diversos càrrecs pontifics de confiança. Els bons resultats obtinguts en les tasques que se li encomanaven i l'eficiència i fidelitat que va demostrar van fer que el 1645 fos creat cardenal i que cinc anys més tard fos nomenat bisbe de Novara. Finalment, l'any 1651, va ser escollit Papa amb el nom d'Innocenci XI.

Beat Innocenci XI

Com a Pontífex va continuar aplicant el seu criteri d'eficàcia i austeritat que tant l'havien caracteritzat, i una de les primeres coses que va fer va ser rebutjar les ingerències polítiques de Lluís XIV de França en assumptes eclesiàstics. També va lluitar contra el nepotisme, la corrupció, i l'excés de burocràcia i de despeses de la Cúria vaticana del moment i va condemnar la fastuositat en la vestimenta i la laxitud moral de molts membres de l'Església. Va promoure la comunió diària i va reforçar l'educació als seminaris. Doctrinalment va combatre els corrents espirituals allunyats de l'ortodòxia, com ara el jansenisme i el quietisme.

Meta de pelegrinatges dels fidels romans, encara és poc conegut a

El santuari de la Mare de Déu del Diví Amor, cor marià de

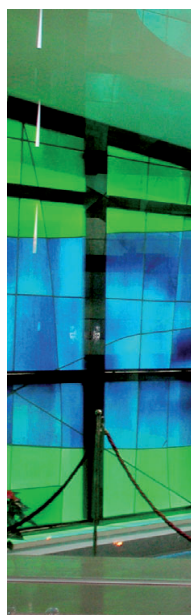
Imatge de la Mare de Déu del Diví Amor.

Pasquale Scilla, rector del santuari.

El santuari de l'any 1745.

El no

ROMA.— Cada dia milers de turistes d'arreu del món arriben a Roma per admirar els tresors artístics, arquitectònics i religiosos de la Ciutat Eterna, bressol del catolicisme. Tanmateix, hi ha un lloc molt venerat i estimat pels ciutadans romans que difícilment visiten els turistes estrangers. Ni els mateixos romans no acaben d'entendre la poca projecció exterior del santuari del Diví Amor, el seu santuari marià per excel·lència, un lloc on els fidels acudeixen puntualment per suplicar, pregar, meditar, donar gràcies, i que també s'erigeix com a punt de solidaritat per als més pobres i necessitats.

És cert que el santuari del Diví Amor no es troba en una zona fàcilment accessible, ja que és molt lluny del centre històric de Roma i per arribar-hi cal agafar uns quants autobusos i més d'una hora i mitja de viatge si no es disposa d'un cotxe propi. En qualsevol cas, l'excursió val la pena.

La història del santuari, que s'erigeix a la zona de Castel di Leva, es remunta a la meitat del segle XVIII. En aquella època les terres del santuari eren unes zones de pastura en les quals hi havia encara les ruïnes d'un antic casal medieval. Un dia de l'any 1740, un home que viatjava com a pelegrí cap a Roma, caminava prop del casal en ruïnes i es va aturar just sota una torre on hi havia una imatge de la Mare de Déu amb Jesús Infant entre els seus braços. Just en aquell moment, va aparèixer una bandada de gossos salvatges que va començar a atacar despietadament el pelegrí. L'home, aleshores, va alçar els ulls cap a la imatge mariana i va implorar: «Mare de Déu: gràcia!» A l'instant els gossos es van calmar i es van allunyar molt pacíficament deixant el pelegrí del tot astorat i alhora agraït. Per això, en aquell moment, ho va interpretar com un miracle. L'home, meravellat, va adreçar-se després als habitants de la zona per explicar el que li havia passat.

A partir d'aleshores, es va anar propagant la veu d'aquell miracle i va ser així com centenars de veïns van començar a aplegar-se sota la imatge de la Mare de Déu per resar-hi. Aviat van tenir lloc altres gràcies,

cosa que va fer augmentar la devoció popular. Cada cop més romans anaven a pregar a la Mare de Déu. Per això des de la diòcesi es va creure oportú construir una església on els fidels es poguessin reunir. Dos anys després del primer miracle, l'església fou consagrada a la Mare de Déu del Diví Amor. La imatge de la torre va ser traslladada a l'església i al seu lloc s'hi va posar una reproducció.

Centre de pietat popular

El santuari va esdevenir aviat el centre d'una fervent pietat popular i meta de nombrosos pelegrinatges. Tanmateix, el santuari es trobava al bell mig del camp, totalment aïllat, i això el va fer aviat molt atractiu als ulls dels lladregots. La diòcesi va demanar a diferents ordes religiosos que s'ocupessin de la manutenció del santuari però cap se'n va voler fer responsable. Va ser així com va començar una època de decadència. L'únic moment en què el santuari agafava una mica de revifalla era des de la Pentecosta fins al juliol, els dos mesos en què hi havia un capellà encarregat d'ocupar-se'n. Durant la resta de l'any, el santuari no només era meta de lladres, sinó també refugi per a animals.

L'any 1930 el cardenal vicari de Roma va decidir posar fi a aquesta situació i va nomenar un jove sacerdot de 30 anys, Umberto Terenzi, per tal que s'ocupés de manera continuada del santuari, amb l'obligació de residir-hi tot l'any. Umberto Terenzi no va estar gaire content d'aquesta tria, el lloc

tenia fama de ser molt perillós a més a més de trobar-se en condicions d'insalubritat. La mateixa llar del capellà era plena de rates. Animat pel seu amic sant Lluís Oriòne, però, Umberto Terenzi va decidir acceptar el càrrec, fet que va ser providencial per al santuari. Amb Umberto Terenzi va començar l'etapa de recuperació i refluïment del santuari. En pocs anys el jove capellà va dedicar totes les seves energies per tal que la Mare de Déu del Diví Amor tornés a ocupar un lloc preeminent en el cor dels romans i ho va aconseguir.

Un dels moments crucials per a la història de Roma i del santuari va ser la Segona Guerra Mundial. L'any 1944 la ciutat patia el setge de l'exèrcit alemany. Les forces aliades combatien contra els nazis per aconseguir el control de Roma. Aleshores el papa Pius XII va decidir fer una súplica solemne a la Mare de Déu del Diví Amor per demanar-li la salvació de la ciutat. Milers de fidels es van recollir en pregària davant la imatge de la Mare de Déu i van fer un vot solemne per tal que Déu salvés la ciutat de la destrucció i van prometre que corregirien la seva conducta moral, que renovarien el santuari construint una nova església i que farien una obra de caritat a Castel di Leva. Era el 4 de juny de l'any 1944. Aquell mateix vespre els alemanys van deixar la ciutat i els aliats van entrar a Roma sense que es vessés ni una sola gota de sang. A partir d'aquell moment, la Mare de Déu del Diví Amor té el títol de Salvadora de l'Urbs.

Aquest esdeveniment no va fer sinó reforçar la devoció dels romans per la seva Verge. Alhora, el carisma d'Umberto Terenzi

Seu de la parròquia

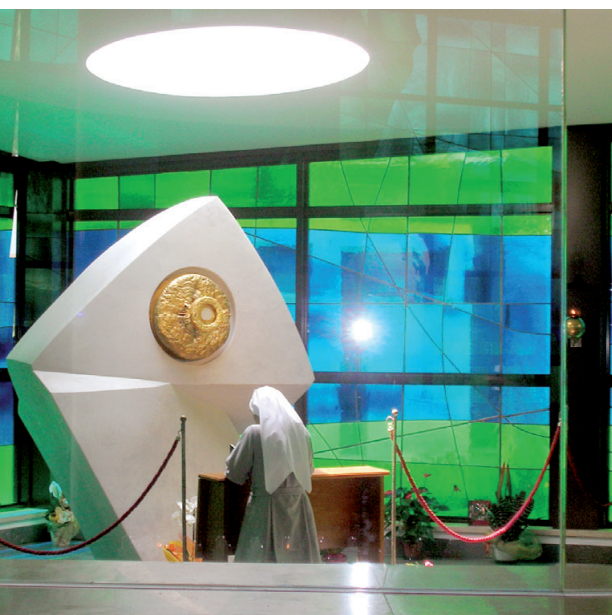

Els pelegrins poden gaudir d'esplèndids jardins

zi va contribuir al renaixement del santuari i a la fundació dels Oblats del Diví Amor, sacerdots que es van posar a disposició del santuari. També va néixer la Congregació de les Filles de la Mare de Déu del Diví Amor. Avui aquestes monges s'ocupen de totes les obres de caritat nascudes al voltant del santuari.

rreu del món

Déu e Roma

ou santuari combina l'espiritualitat amb la modernitat.

Nou santuari

Umberto Terenzi va voler construir un nou santuari al costat de l'antic per complir la promesa feta a la Mare de Déu l'any 1944, però nombroses dificultats burocràtiques i logístiques ho van impedir i Terenzi va morir l'any 1944 sense veure realitzat el seu somni de complir la promesa. No va ser fins l'any 1996 que es va començar a construir una nova església, inaugurada l'any 1999. L'any 2004 es va iniciar la causa de beatificació d'Umberto Terenzi.

Entre les obres de caritat del santuari hi ha l'assistència a nens orfes i malalts. També té a punt una estructura que acollirà gent gran sola, falta només superar els últims esculls burocràtics. Una altra estructura que s'està posant a punt és un centre d'atenció a minusvàlids i malalts, tal com ens explica l'actual rector del santuari, Mons. Pasquale Scilla, per al qual «els santuaris són llocs que provoquen la caritat». Un dels puntals del santuari, però, és el pelegrinatge nocturn que es realitza cada dissabte des de Pasqua fins a octubre. Cada dissabte s'apleguen una mitjana de 500 persones que de nit recorren a peu part de la ciutat fins arribar al santuari. La importància d'aquests pelegrinatges, que es van començar a realitzar l'any 1919, és que «els pelegrins porten als peus de la Mare de Déu tot el que Roma representa, els fidels són missatgers d'una missió més àmplia, no només personal», afirma Mons. Silla. Els pelegrins surten des del Circ Màxim a Roma i arriben a peu a Castel di Leva, el camí es recorre en cinc hores.

El santuari s'alça enmig del verd i està rodejat de jardins preciosos. Per als pelegrins que volen passar uns dies prop de la Mare de Déu del Diví Amor, al mateix santuari hi ha l'anomenada «Casa del Pelegrí», que disposa de còmodes habitacions per als hostes que ho desitgin. La Mare de Déu del Diví Amor és, doncs, una meta important per a tots els fidels que es desplacin a Roma amb el desig d'apropar-se espiritualment a la Ciutat Eterna.

Text i fotos: **Marta Nin**

Torre del primer miracle.

Sala dels exvots.

Antic santuari.

**Aliment Natural per
a les teves Plantes**
nous adobs
ecològics 100%

**Consultori
de PLANTES**

! GRATUÏT !

Només has d'entrar en la nostra web
www.asocoa.com
en l'apartat **Hospital de Plantes** i enviar-nos la teva consulta juntament amb les fotos de la teva planta malalta.

Et donarem la solució ràpidament !!!

ASOcoa.COM
Solucions per a les seves plantes on-line

Maghisa
SUMINISTROS JARDINERIA GARDEN SUPPLIERS

Tel.: **93 458 99 44**
Fax: **93 458 99 45**
info@asocoa.com

Barcelona

diòcesis

Nova església de Sant Francesc d'Assís

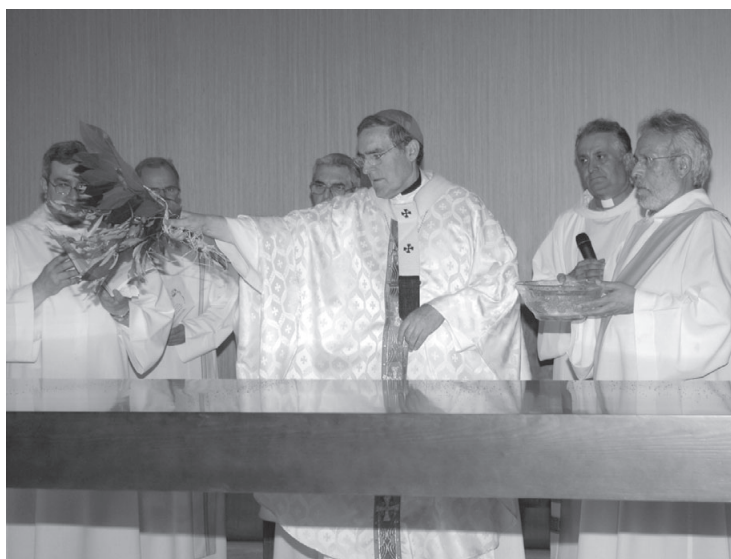
■ El cardenal Lluís Martínez Sistach beneeix el nou temple de Badalona

BADALONA.— Nou anys després de posar la primera pedra, que va ser portada expressament de la Porciúncula d'Assís, els veïns del barri badaloní de Bufalà ja poden gaudir de la

nova església de Sant Francesc d'Assís. Feia tants anys que es parlava del nou temple que el 25 de juliol passat, els fidels que l'omplien amb motiu de la seva inauguració, gairebé no s'ho

acabaven de creure. El cardenal Lluís Martínez Sistach, que va presidir la celebració, va afirmar sense embuts que es tractava «d'un fet històric».

La nova església de Sant Francesc d'Assís s'erigeix majestuosa al barri de Bufalà, a Badalona. Realment no passa desapercebuda. I aquesta precisament és una de les característiques que més satisfà el seu rector, Mn. Jaume Aymar: «Crec que la llibertat religiosa requereix visibilitat. S'ha de veure.» La inauguració i benedicció del nou temple,

El cardenal Martínez Sistach va presidir la cerimònia.

que substitueix l'antiga església del carrer Bailèn, va tenir lloc el 25 de juliol passat amb la presència del cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Barcelona. Tampoc no va voler faltar a un esdeveniment tan important Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona i veí històric del barri de Bufalà, així com antic rector de Sant Francesc d'Assís.

Obra dels arquitectes David Alegret, Joan Puig Pey i Jaume Pujol, la nova església de Sant Francesc d'Assís destaca per la modernitat i funcionalitat de la seva estructura. És àmplia, lluminosa i sòbria. Té una capacitat per a unes 300 persones i disposa de capella del Santíssim, biblioteca, locals parroquials i habitatge. Situada a la cruïlla entre l'avinguda dels Vents i el carrer Tànger, destaca també per una creu monumental, que s'aixeca solemne a la façana de l'avinguda del Vents. El nou temple acull també algunes obres artístiques de valor, com ara una pintura de Josep M. Nuet, un retaule de l'artista xilè Jorge Rojas-Goldsack, un sagrari obra de l'orfebre Manuel Capdevila o un grup escultòric de M. del Carme Malet. També s'està acabant la imatge de sant Francesc d'Assís que ha d'erigir-se a l'altar major, a càrrec de l'escultor japonès Etsuro Sotoo, conegut pel seu treball a la Sagrada Família. De moment, però, hi ha una talla de gran bellesa de sant Francesc cedida temporalment per la parròquia de Santa Maria de Badalona.

Amb la inauguració i benedicció del nou temple, la comunitat parroquial de Sant Francesc inicia una nova etapa plena d'il·lusió després de més de 70 anys celebrant la fe en un temple modest que amb el pas del temps ha esdevingut petit per a les necessitats del barri. Durant l'homília de la festa, el cardenal Martínez Sistach va convidar tots els fidels a esdevenir «pedres vives». El purpurat, que acabava d'ar-

ribar de Sydney quan va tenir lloc la inauguració, va explicar que a Austràlia fins i tot havia parlat amb el Sant Pare de la celebració de Badalona. El mateix Benet XVI va fer arribar a la parròquia la seva benedicció apostòlica i va encoratjar tot-hom perquè «la comunitat parroquial sigui cada vegada més una família». Al final de la celebració, el cardenal Martínez Sistach va pujar al campanar per beneir tam-

La inauguració de la nova església va despertar molta expectació.

bé les quatre campanes de la nova església, foses recentment a Annecy: Sant Francesc d'Assís, Mare de Déu de Núria, Santa Clara i Santa Rita.

Orígens de la parròquia

Els orígens de la parròquia de Sant Francesc d'Assís de Badalona es remunten a l'any 1932, quan Mn. Joan Serra i

Morató, ajudat per la seva neboda Concepció Jordà, van fer construir al cor del barri de Bufalà una capella i uns locals per al catecisme i escola, beneïts l'any 1934 pel bisbe Manuel Iruja. Ja que tant Mn. Serra com Concepció Jordà eren terciaris franciscans, el petit temple es va dedicar al *Poverello* d'Assís, sant que a Badalona gaudia de certa devoció popular. El 1943 es va erigir canònicament el Patronat de Sant Francesc d'Assís i vint anys més tard, després de repetides peticions dels feligresos, l'arquebisbe Gregorio Modrego la va erigir com a parròquia i la va confiar a la cura pastoral dels religiosos Agustins Recolectes. L'any 1965 es va projectar la possibilitat de fer un nou temple dedicat a santa Rita, però finalment no es va realitzar. Els agustins recolectes van deixar la cura pastoral de la parròquia l'any 1988 i des d'aleshores va passar a ser regida per sacerdots diocesans. El bisbe Joan Carrera en va ser rector uns mesos i en l'actualitat encara hi continua celebrant missa diàriament, entre setmana.

El procés de construcció del nou temple va començar el 1996 amb la permuta d'un terreny amb l'Ajuntament de Badalona. La primera pedra, portada de la Porciúncula d'Assís, es va posar l'any 1999. Superades diverses dificultats, les obres del nou temple van començar el març del 2007. Setze mesos després, el resultat esdevé ben encoratjador per a un barri que tot i que té índexs baixos de pràctica religiosa, com passa a gairebé tot Occident, compta amb un nucli comunitari força sòlid. La nova església, assegura Mn. Jaume Aymar, «permet guanyar en visibilitat dins del barri, amb un espai de pregària, trobada i celebració molt dignes».

Samuel Gutiérrez

Fotos: EVENTS FOTOGRAFS

MN. JAUME AYMAR, RECTOR DE SANT FRANCESC D'ASSÍS

«Aquest temple serà un referent per al barri de Bufalà»

—Nou anys després de la benedicció de la primera pedra, s'inaugura l'església de Sant Francesc d'Assís de Badalona... Com s'ha viscut tot aquest llarg procés?

—El procés s'ha viscut amb esperança, en cap moment hem dubtat que arribaria a bon fi, tot i els entrebancs que comporta una construcció d'aquestes característiques.

—En temps de forta secularització, algú es podria preguntar per la necessitat del nou temple.

—És un temps de secularització, però també d'emergència del fet religiós. Crec que la llibertat religiosa requereix visibilitat. En aquest sentit, penso que el temple serà un referent per al barri.

—Com s'ha viscut la inauguració i benedicció del temple?

—Amb molta emoció. Feia tants anys que en parlàvem que gairebé no ens ho acabem de creure.

—Amb quin esperit afronta la comunitat parroquial aquesta nova etapa?

—La comunitat parroquial s'ha mogut per fer el trasllat des del temple vell al nou. Fins i tot he comptat amb l'ajut de persones que no són practicants habituals. Som conscients que anem a un sector nou del barri, amb nous habitatges i que això representa arribar a noves famílies. També hem demanat una

ampliació de límits parroquials.

—Quina influència té Mons. Joan Carrera, veí del barri, en la nova parròquia?

—El bisbe Joan és un bon veí del barri. Hi viu des de pocs mesos abans de ser bisbe, fa ja disset anys. És apreciat i estimat pel seu estil de vida senzill i pel seu tracte proper. Mons. Carrera ens ha ajudat molt a tirar endavant el procés de la nova parròquia. Hi ha col·laborat directament i ha buscat recursos. Li estem molt agraïts.

Mallorca

Conferència del cardenal Rodríguez Maradiaga

■ «No sóc globofòbic, crec en la globalització de la solidaritat», afirma l'arquebisbe de Tegucigalpa

PALMA.— El cardenal i arquebisbe de Tegucigalpa, Mons. Óscar Andrés Rodríguez Maradiaga, va oferir una conferència el 25 de juliol passat al monestir de la Real en el transcurs de la qual va parlar sobre *Càritas servint l'amor i el desenvolupament dels pobles*. Recordem que aquest religiós salesià és, a més, presi-

dent de Càritas Internacional. Durant la seva intervenció, el cardenal Rodríguez Maradiaga va tenir paraules d'afecte envers el seu gran amic i company el P. Antoni Quetglas, missioner paül, natural de Santa Eugènia, que celebra aquests dies les noces d'or sacerdotals al seu poble nadiu.

L'acte va ser presentat per Mn. Antoni Vera, director de Càritas Mallorca, que va destacar la «triple mirada» amb la qual Maradiaga s'acosta a la caritat: a través de Déu com a punt de partida i d'arribada; a través de l'home, «amarat de valors que humanitzen i que són, al cap i a la fi, els valors del Regne de Déu», i a través del món social ja que, recollint paraules del cardenal, «no hi pot haver pau sense justícia».

Per la seva part, l'arquebisbe d'Hondures va aprofitar l'ocasió per lloar la tasca de Càritas Mallorca que, de manera global, viu compromesa amb la pastoral social. Acte seguit, va fer un recorregut a través de la doctrina social de l'Església en relació amb la caritat i la solidaritat. Així, va iniciar aquest camí amb l'encíclica *Populorum progressio*, publicada l'any 1967 pel papa Pau VI. Avui dia, va assegurar el cardenal Rodríguez Maradiaga, el desenvolupament com a camí de la pau que es mostra en el document és més necessari i actual que en el moment de la seva publicació.

En aquest sentit, va assenyalar la Conferència de Medellín com a fita impor-

tant en el servei als més desafavorits. Així, va afirmar el cardenal, «l'Església ha tingut moltes vegades el benefici de l'anticipació», «no és just dir que l'Església sempre arriba tard als problemes». Un exemple és la resposta que des de Càritas s'ha donat al fenomen de la immigració. Quant a la globalització, el cardenal va desmentir aquells que l'han titllat de «globofòbic»: «Estic a favor de la globalització, però no només econòmica. També crec en la globalització de la solidaritat», va afirmar.

Els polítics també reberen la seva part de crítica durant la intervenció del cardenal Rodríguez Maradiaga. En concret, va acusar els grans dirigents mundials de patir una «miopia galopant» que els impedeix de llegir els signes dels temps i de projectar solucions als problemes a llarg termini.

La conferència del cardenal va tenir lloc al monestir de la Real.

Finalment, va convidar els presents, molts d'ells col·laboradors de la institució catòlica Càritas, a seguir l'emblema de «tenacitat i claredat»: «El gran èxit de Càritas és que ha entès que la realitat no es justifica, sinó que es reconeix.» Al mateix temps, va assegurar que «l'Evan-

geli té el futur assegurat si el vivim realment, però no des de l'individualisme, sinó sota una institució com Càritas, amb una metodologia reconeguda i eficaç».

Mons. Óscar Andrés Rodríguez Maradiaga (salesià) va néixer el dia 29 de desembre del 1942 a Tegucigalpa, capital d'Hondures. L'any 1962 va acabar els estudis de Magisteri i el 1965 es va llicenciar en Física i Química, Ciències Naturals i en Filosofia. Va obtenir un doctorat en Teologia a la Universitat Lateranense de Roma i diplomes en Psicologia Clínica i Psicoteràpia a la Universitat Leopold Franz d'Innsbruck (Àustria).

Va estudiar piano, harmonia i composició musical a Guatemala i als Estats Units. Va ser ordenat sacerdot el 28 de juny del 1970 i va impartir docència en diverses escoles salesianes d'Hondures i El Salvador, i en universitats teològiques de països centreamericans. El 28 d'octubre del 1978 va ser nomenat bisbe auxiliar de Tegucigalpa i, més tard, arquebisbe.

A partir del 1983 ha anat participant en les assemblees sinodals al Vaticà i ha encapçalat el Consell Episcopal Llatinoamericà. Ha estat president de la Conferència Episcopal d'Hondures des del 1997 fins al 2003. És cardenal des del 21 de febrer del 2001 i és membre del Consell Justícia i Pau, de Comunicacions Socials

i portaveu del Vaticà davant del Fons Monetari Internacional i del Banc Mundial. Va participar en el conclave del 18 al 19 d'abril del 2005. El 5 de juny del 2007 va ser nomenat president de Càritas Internacional.

Cristina Sánchez

La Pastoral Penitenciària organitza una sortida amb interns

PALMA.— Coincidint amb la jornada de fi de curs de la Pastoral Penitenciària, diversos interns, educadors del centre i voluntaris van fer una sortida de la presó durant la qual van visitar l'església dels Caputxins, la Mercè i Sant Miquel. Després de recórrer els bulliciosos carrers del centre, l'Ajuntament de Palma i la catedral, amb una extensa visita guiada per Mn. Joan Darder, va tenir lloc un agradable àpat al Parc de la Mar. La jornada va culminar al castell de Bellver. Les sortides programades tenen com a finalitat facilitar els permisos, però es converteixen en un instrument d'enriquiment i desenvolupament personal dels interns, fomentant en ells actituds socials per potenciar-ne la reinserció.

La Pastoral atén els diferents mòduls amb ajuda pràctica (roba, doblers) i espiritual (celebració de l'eucaristia tant als mòduls com al centre sociocultural). Les festes anuals són

les torrades de Sant Sebastià (en col·laboració amb l'Ajuntament), els crespells per Pasqua (aportats per les parròquies), la Mercè i Nadal. Tot el que es fa dins d'aquelles parets adquireix un valor afegit, per la qual cosa els responsables de la Pastoral Penitenciària agraeixen la tasca de tots els qui en recolzen el treball amb oració i ajuda pràctica. (C.S.)

BARCELONA

El cardenal Martínez Sistach visita la diòcesi de Milà amb 17 sacerdots joves

BARCELONA.— Del 4 al 8 d'agost, el cardenal Lluís Martínez Sistach visita l'arxidiòcesi de Milà acompanyat de 17 sacerdots joves de les darreres promocions que s'han format al Seminari Conciliar de Barcelona.

El cardenal Martínez Sistach es reuneix periòdicament amb els sacerdots que estan iniciant el seu ministeri pastoral per reflexionar amb ells i mantenir un diàleg sobre les seves primeres experiències pastorals com a preveres. Aquest viatge s'inscriu en aquests contactes i permet que el cardenal i els joves sacerdots coneguin les realitats pastorals de la important arxidiòcesi milanesa, que és la més gran d'Europa i promou moltes iniciatives pastorals.

El cardenal Martínez Sistach i els seus acompanyants tenen previst reunir-se amb el cardenal arquebisbe de Milà, Dionigi Tettamanzi; amb el rector del Seminari de Milà i responsable de la formació permanent del sacerdots de la diòcesi de Milà; amb el vicari general de l'arxidiòcesi; amb el responsable del cateumenat, amb el qual analitzaran la iniciació cristiana per a infants i adults a l'arxidiòcesi ambrosiana. A més d'una visió general de l'arxidiòcesi, el grup també dedica una atenció especial a la pastoral juvenil, amb la creació dels anomenats oratoris, i a l'agrupació de parròquies i creació de comunitats pastorals. Estaven previstes visites a la catedral (*Duomo*), a la basílica de Sant Ambrós, al Museu Diocesà, a la Biblioteca Ambrosiana, a la Scala i al Taller de Leonardo da Vinci.

Acompanya el grup Mn. Josep M. Turull, rector del Seminari i delegat diocesà de Pastoral Vocacional, que col·labora amb l'arquebisbe de Barcelona en aquest acompanyament als sacerdots ordenats els darrers anys a la nostra diòcesi. (C.C.)

Lleida

Milers de lleidatans participen en la Romeria dels Fanalets de Sant Jaume

■ La capella del Peu del Romeu va acollir l'única eucaristia de l'any que s'hi celebra

LLEIDA.— Diu la tradició que sant Jaume va passar per Lleida predicant l'Evangeli i que a l'avui capella del Peu del Romeu, al carrer Major cantonada amb el carrer Cavallers, es va clavar una punxa al peu que no el deixava caminar. Els àngels del cel, que van sentir-ne els precs, van baixar amb fanalets perquè l'apòstol es pogués treure la punxa i continuar així el seu pelegrinatge.

Aquesta narració és l'origen de la tradicional Romeria dels Fanalets de Sant Jaume que cada 24 de juliol, vigília de la festa de l'apòstol, omple els carrers de Lleida.

La romeria d'enguany, tot i les altes temperatures, va ser multitudinària una vegada més, amb centenars d'infants amb els seus pares, familiars o amics, acompanyant la imatge de sant Jaume de l'escultor Jaume Gort en el trajecte que va des de davant de l'església del Carme fins a la capella del Peu del Romeu.

La romeria va tenir el seu pròleg amb la Missa dels Fanalets, oficiada a l'església del Carme. En acabar, es va fer ja allí la primera benedicció dels fanalets que un bon grup d'infants portaven. La missa i la benedicció van ser a càrrec del consiliari dels pessebristes, Mn. Vicenç Alfon-

Jordi Curcó

La petita capella va acollir la missa en honor de sant Jaume.

so, que va presidir també la romeria per delegació del bisbe Xavier Salinas.

Com és tradició, la romeria la van encapçalar el Ball de Bastons i els Gegants de Lleida, amb l'acompanyament de la Banda Municipal de Lleida, que va interpretar durant el trajecte l'himne popular de *Sant Jaume de Galícia*. Finalitzada la romeria, els concursants guardonats en el LXVII Concurs dels Fanalets de Sant Jaume, convocat per l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes, van rebre els premis als millors fanalets.

Eucaristia a la capella del Peu del Romeu

El dia de la festa de Sant Jaume va tenir lloc la celebració d'una missa a la capella anomenada pels lleidatans del Peu del Romeu, seu de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes. La petita capella, ubicada en ple carrer Major de la capital de la Terra Ferma, data de l'any 1399 i va ser aixecada a l'indret on, segons la tradició, va tenir lloc el miracle de sant Jaume i la punxa.

En l'eucaristia, l'única que s'hi celebra al llarg de l'any, va assistir-hi l'alcalde de la ciutat, Àngel Ros, acompanyat per diversos regidors, així com el president de l'Agrupació de Pessebristes, Àngel León, diversos membres de la junta directiva de l'entitat i nombrosos fidels que van omplir de gom a gom la capella.

Va presidir la celebració el consiliari de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes, Mn. Vicenç Alfonso, que abans de proclamar la Paraula de Déu va beneir un nou ambó de forja, donació d'una lleidatana en acció de gràcies a sant Jaume.

En la seva homilia el consiliari dels Pessebristes va enaltir la tradició dels Fanalets de Sant Jaume i va convidar els lleidatans a conservar la llum de la fe i les tradicions cristianes de la ciutat de Lleida. En la missa es va tenir també un record especial per l'artista Miquel Roig, traspassat el mes de març, membre de l'Agrupació de Pessebristes i autor de la pintura mural que presideix des de l'any 1965 la capella i que representa el miracle de sant Jaume i la punxa. La celebració va acabar amb el cant tradicional de «sant Jaume ve de Galícia, sant Jaume ve d'Aragó i a Lleida va deixar estesa la fe de Nostre Senyor», una antiga cançó popular i molt arrelada entre els lleidatans. D'altra banda, durant tota la jornada moltes persones van visitar l'exposició del LXVII Concurs de Fanalets.

Jordi Curcó

Jornada de convivència dels diaques permanents

LLEIDA.— Els cinc diaques permanents de Lleida es van aplegar el dissabte 12 de juliol en una jornada de convivència a la qual també van assistir les seves famílies. La trobada va tenir lloc a l'Alta Ribagorça i va ser organitzada pel Secretariat diocesà per al Diaconat Permanent.

A les dotze del migdia es van aplegar a la rectoria del Pont de Suert. Després de l'acolliment i de les salutacions, es va fer una excursió per alguns poblets de la Ribagorça en un ambient distès de descans i de coneixement mutu, per acabar amb un dinar de germanor a

la rectoria del Pont de Suert en el qual també va participar Mn. Daniel Gómez, rector de les parròquies de la Ribagorça.

Ja a la tarda els diaques es van reunir per compartir vivències, inquietuds i propostes sobre el ministeri diaconal a la diòcesi, a partir d'alguns textos de la carta pastoral dels bisbes de Catalunya *Creure en l'Evangeli i anunciar-lo amb nou ardor*. Es van abordar temes com l'atenció a les viudes dels diaques ja difunts, la formació contínua, el paper de les esposes i les famílies en la missió dels diaques i la necessitat de donar a conèixer el diaconat en la nostra diòcesi tant a preveres com a laics.

La jornada va acabar amb una visita guiada per Mn. Daniel Gómez a l'església nova de l'Assumpció del Pont

Els diaques permanents, amb les seves famílies, a l'església del Pont de Suert.

de Suert i amb una pregària d'acció de gràcies a la capella del Santíssim, obra singular pel seu estil modernista que va ser edificada l'any 1955 i que ha esdevingut el símbol de la població. (J.C.)

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Goigs a llaor de la patrona de Vilanova i la Geltrú

VILANOVA I LA GELTRÚ.

«Si la neu immaculada fou catifa a vostres peus; vulgueu ser nostra Advocada, Verge Santa de les Neus.» Així s'inicien els *Goigs a llaor de la Mare de Déu de les Neus, patrona de Vilanova i la Geltrú*, amb text del poeta J. A. Ricart Forment (Vilanova i la Geltrú, 1899 - Barcelona, 1975) i

música del prevere J. M. Artés i Tapiol (Barcelona, ? - 1989). Amb motiu de la solemnitat de la Mare de Déu de les Neus, patrona de la parròquia de Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú, s'ha fet una nova edició dels goigs, amb un total de 1.800 exemplars i amb els dibuixos a ploma de M. Victòria Canyelles i Pastó. Els goigs formen part de la col·lecció Gogistes Penedesencs. (C.C.)

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES - OLIS - TRÍPTICS - RETAULES - IMATGES RELIGIOSES - MEDALLES - RESTAURACIONS - MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Estamperia San José
Fundada en 1919

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: info@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

Girona

Segueix el procés de restauració de la catedral

■ Es recupera la capella dels Dolors, una obra cabdal de Pau Costa

GIRONA.— El procés de recuperació i de restauració de la catedral de Girona, que ha endegat el Capítol d'ençà de fa un parell d'anys, ha assolit una nova fita amb la recuperació de la capella dels Dolors (en realitat capella de Sant Vicenç), situada a la part esquerra de la girola i que presideix un gran retaule barroc signat pel reconegut artista Pau Costa, un referent de l'art català del segle XVIII.

Amb un cost de 78.000 euros, que han cofinançat el Capítol Catedral i la Fundació Caixa de Catalunya, és la segona capella d'aquest sector de la seu que s'ha restaurat, mentre que ja es treballa en la tercera, que serà la de Sant Iu i de Sant Honorat.

Els treballs de restauració comencen per una acció de neteja. Es va arribar a retirar un centenar de quilos de pols i altres deixalles que el pas dels segles havien acumulat al retaule. Una vegada fet aquest primer procés, es va procedir a una segona neteja exhaustiva amb productes químics per tal d'eliminar l'enfosquiment provocat pel fum dels ciris. L'acció s'ha completat amb la fixació de la capa pictòrica en els punts més delicats i també

amb un envernissat per tal d'aconseguir recuperar el to daurat original de l'obra, cosa que s'ha aconseguit plenament.

L'empresa encarregada d'aquesta restauració, Ideart Restaura, assenyalava en el seu informe que el treball ha permès també la recuperació d'alguns elements singulars del conjunt, com són els testimonis d'alguns dels operaris que en el seu dia van fer el retaule. Així, per exemple, hi han aparegut una bala i fins i tot una cullera del segle XVIII. El procés s'ha completat amb la restauració dels elements arquitectònics de la capella, els nervis de la volta i les corresponents claus. Resten en procés al Centre de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat, a Sant Cugat del Vallès, dues pintures de l'escola d'Antoni Viladomat.

S'ha fet un documental fotogràfic del procés de restauració, en el qual es pot fer un seguiment dels treballs i dels canvis, alguns d'espectaculars, de les peces que componen la capella. També s'ha instal·lat un nou sistema d'enllumenat que en garanteix la conservació i evita danys com els provocats per ciris i espelmes. La nova llum permet valorar en

L'obra és un referent de l'art català del segle XVIII.

tota la seva magnificència la capella i el seu retaule.

Mons. Carles Soler, en la seva intervenció, va agrair els esforços que el Capítol Catedral porta a terme per recupe-

rar el gran patrimoni que ha rebut en el decurs dels segles de part dels fidels diocesans. Igualment es va felicitar de la resposta de la societat civil, institucions i corporacions que participen de forma important en aquest programa de restauració.

El bisbe va demanar al president de la Fundació Caixa de Catalunya, Àlex Susanna, que fes arribar aquests senti-

ments als responsables de l'entitat. «L'Església —va dir el bisbe— és conscient de la responsabilitat que té de conservar aquest llegat, malgrat l'esforç econòmic que suposa. Sabem que hi ha altres aspectes que poden tenir un abast social més urgent, però també hem d'estar atents a aquest patrimoni que l'Església comparteix i ofereix als visitants. Per tot plegat ens cal sumar esforços i sempre estem disposats a fer-los.»

Mons. Carles Soler també es va referir a les restauracions recents portades a terme a la seu, així com a les següents que es faran i que corresponen a la façana nord, cosa que inclourà l'obertura d'un vitrall que fins ara estava tapiat. «Són passos importants que manifesten la voluntat de conservar i de valorar el patrimoni artístic que hem rebut i que es de tots.»

A l'acte hi van ser presents també l'alcalde de la ciutat, el director dels Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat, el cap de l'equip de restauradors i el president i canonges del Capítol Catedral.

Víctor Gay

VIC

Setanta joves completen l'etapa Logronyo-Burgos del Camí de Santiago

VIC.— Un grup de setanta joves pelegrins de la diòcesi de Vic va fer, del 30 de juny al 5 de juliol, una nova etapa del Camí de Santiago, activitat que és el tercer any que es fa i que està organitzada per la Delegació diocesana de Joventut. El recorregut d'enguany va ser de Logronyo a Burgos. Els joves van fer un total de 115 quilòmetres i van comptar amb una climatologia favorable.

Durant tots els dies els joves caminaven, compartien, pregaven, es divertien a la piscina i feien activitats formatives, que enguany van girar al voltant dels valors de la pel·lícula *Spiderman*. Estaven guiats per un equip de sacerdots, seminaristes i monitors, i també comptaven amb l'ajuda d'un equip d'intendència que preparava els àpats diaris. Cada dia, abans de sopar, els qui volien podien participar en la missa.

Després de la missa a la catedral de

Els joves van recórrer 115 quilòmetres.

Logronyo, punt on es va finalitzar la ruta de l'any passat, els joves van fer una caminada fins al poble de Ventosa, on van passar la nit. La següent etapa va arribar fins a Cañas, una bella abadia cistercenca. L'endemà van anar fins a Grañón i va ser en aquest punt on va començar la visita de Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, a la ruta. Abans d'arribar al poble, van visitar Santo Domingo de la Calzada, on van contemplar la seva fa-

mosa catedral. L'endemà, amb el bisbe de Vic fent ruta amb els joves, es va arribar fins a Tosantos, que gaudeix d'un espiritual hospital de pelegrins. Allí els participants van tenir l'oportunitat de confessar-se i, a continuació, a l'ermita de la Virgen de la Peña, el prelat diocesà vigatà va celebrar la Missa del Pelegrí, amb fidels procedents de diversos punts d'Europa.

La següent jornada els va portar fins a San Juan de Ortega, on es troba un dels monestirs més emblemàtics del Camí de Santiago, amb una església construïda pel mateix sant i del qual va ser molt devota la reina Isabel la Catòlica. El darrer dia els joves arribaven a Burgos, on Mn. Jaume Casamitjana va oferir una missa a la capella del Sant Crist de la catedral. Un àpat en un restaurant i els comiats de rigor van posar fi a l'etapa del Camí de Santiago d'enguany. (X.B.)

Les monges de Santa Clara de Vic marxen a Sant Cugat del Vallès

VIC.— Les monges dominiques del monestir de Santa Clara de Vic marxen a Sant Cugat del Vallès, on juntament amb les religioses de Palma de Mallorca i de Sant Cugat del Vallès crearan el nou monestir de Sant Domènec de Guzman, al carrer Verge del Roser, núm. 2. «Després d'una madura reflexió amb els nostres monestirs de Catalunya, hem decidit, amb l'ajuda de la nostra Federació i del nostre bisbe, procedir a una nova fundació dominicana», ha explicat sor M. Araceli Abós a *Catalunya Cristiana*. «A aquesta decisió —prossegueix— ens hi ha portat el desig de viure amb una autenticitat més gran la nostra vida religiosa i oferir una oració més intensa i constant per tot i per a tots.» La nova comunitat estarà formada per 25 monges i el nou convent estarà adaptat a les condicions geriàtriques de les més ancianes i a la facilitat dels serveis per a les més joves. Adjacent al monestir, també hi haurà una casa de recés i de pregària que supervisarà la nova comunitat. (C.C.)

Solsona

Inici del 150è aniversari de les religioses de la Sagrada Família d'Urgell

CERVERA.— A l'església de Cervera on la mare Anna Maria Janer i Anglarill va ser batejada el 1800 es va celebrar l'acte d'inici a Catalunya de l'any commemoratiu del 150è aniversari de la fundació de les religioses de la Sagrada Família d'Urgell 1859-2009, que té com a lema «Compromís i servei».

El bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traser, va presidir l'eucaristia, acompanyat pel bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives; pel rector de Cervera, Mn. Antoni Bonet; pels secretaris generals de Solsona i d'Urgell, Xavier Novell i Ignasi Navarri, així com per altres col·laboradors. També hi va assistir el paer en cap de Cervera i altres autoritats, com la mare Irma Baretta, superiora general; la mare provincial, i moltes religioses i membres de les obres apostòliques i de servei que duen a terme les religioses.

El bisbe d'Urgell va compartir taula amb les religioses.

Posteriorment es va visitar la casa de les religioses a Cervera, on va tenir lloc un acte acadèmic que va glossar la figura de la mare Janer. Un dinar de germanor de tots els assistents va cloure l'acte inicial.

David Codina

URGELL

Camp de treball de joves maristes a Canillo

CANILLO.— Del 10 al 20 de juliol, per segon any, una vintena de joves pertanyents als Germans Maristes van organitzar un camp de treball a Canillo. Aquest any s'han dedicat a senyalitzar camins de la vall d'Incles per facilitar-ne la visibilitat als caminants i excursionistes. Els monitors i monitores van agrair l'ajuda que han rebut del mossèn de Canillo, Ramon Rosell, per poder muntar el camp de treball. El delegat de Joventut, Lluís Plana, els va agrair que triessin com a lloc de camp de treball Andorra i el bisbat d'Urgell. (D.C.)

Restauració de l'ermita de Gósol

GÓSOL.— El diumenge 20 de juliol, el vicari episcopal d'Afers Econòmics i delegat diocesà de Patrimoni, Mn. Josep M. Mauri, va inaugurar les obres de restauració de l'ermita de Santa Margarida de Gósol en el dia de l'Aplec. L'acompanyaven el rector, Mn. Ramon Anglell, Mn. Josep M. Ballarín, l'alcalde de Gósol, Lluís Campmajor, i el director general d'Arquitectura i Paisatge de la Generalitat de Catalunya, Joan Ganyet. El vicari general va destacar la bella restauració de l'ermita que la Generalitat ha patrocinat i la gran gernació de devots que participaven amb goig en la festa. Dues setmanes abans, Mn. Josep M. Mauri també va beneir una campana a l'església de Sant Julià d'Espui. Estava acompanyat pel rector, Mn. Lluís Miquel Sánchez, i per l'alcalde, Josep M. Dalmau. Posteriorment també va inaugurar les obres de restauració de l'església de Beranui i va beneir-hi també una nova campana. (D.C.)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionnstrasrafatima.org

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51

CERERIA ABELLA

Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.

T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47

Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41

Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

Tarragona

Beneïda la nova imatge de Santa Maria de la Móra

■ És obra del prestigiós escultor Àngel Martí i Borràs

LA MÓRA.— El 19 de juliol, Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, va presidir a la parròquia de Santa Maria de Ferran-la Móra els actes de la benedicció de la imatge de la Mare de Déu de la Móra, obra del prestigiós escultor Àngel Martí i Borràs.

A bans de la missa i acompanyat per l'actual rector, Mn. Joaquim Fortuny; pel P. Ernest Walravens, prevere belga i primer rector; i per l'autor de l'obra i la comunitat parroquial de la Móra, l'arquebisbe de Tarragona va beneir la nova imatge de Santa Maria, situada a la placeta de l'església, feta en bronze a la foneria artística Vilà de Valls. Representa la Mare de Déu amb el nen Jesús als seus braços, en actitud d'oració i recolliment, fa 1,80 metres d'alçada i pesa uns 130 quilos. La imatge ha estat regalada per l'escultor Àngel Martí a la parròquia. El cost dels materials emprats en la seva realització ha estat aportat per la comunitat parroquial.

Mn. Joaquim Fortuny, en llegir l'acta de benedicció, va demanar «que la Mare de Déu amb l'advocació de la Móra ens faci arribar de la Trinitat beatíssima tota mena de benediccions», i va donar les gràcies a tots els qui hi han col·laborat amb les seves aportacions.

En finalitzar l'eucaristia, el P. Ernest va fer un resum dels seus anys al capdavant de la parròquia,

La imatge s'ha situat a la placeta de l'Església.

des de la seva fundació fins al goig de veure enlairada la imatge de Santa Maria. Finalment, els assistents van visitar l'exposició d'Àngel Martí a la seu parroquial, el qual va oferir al Dr. Pujol una *Maternitat* de les exposades, especialitat de l'artista, que l'arquebisbe de Tarragona va agrair sincerament. (C.C.)

L'Hospitalitat de Lourdes desplaça 725 pelegrins a França

TARRAGONA.— Del 5 al 9 de juliol es va fer el pelegrinatge anual de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de l'arxidiòcesi de Tarragona. Aquest cop el grup va estar integrat per 725 pelegrins, entre malalts, familiars, amics i voluntaris, encapçalats per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, acompanyat del consiliari, Mn. Joaquim Gras, i del president de l'Hospitalitat, Antoni Boada.

L'expedició a Lourdes va viatjar el dissabte 5 de juliol en 15 autocars, i es va aturar a Torrefarrera i Viella. L'endemà diumenge els tarragonins van participar al matí a la Missa Internacional i van posar, plegats, en la tradicional fotografia de grup. A la tarda es va fer, amb gran devoció, la processó del Santíssim, amb l'esperada benedicció dels malalts. El dilluns dia 7, la jornada va començar amb la missa presidida per Mons. Jaume Pujol a la gruta de Massabielle i, al final de l'eucaristia, la generositat dels joves envers els malalts es va

traduir en el lliurament de roses. Seguidament es va fer l'acte penitencial a l'església de Santa Bernadeta. A la tarda va tenir lloc el Via Crucis amb malalts, a la Prada i, al capvespre, l'emotiva processó de les torxes.

El dimarts dia 8 va començar amb la missa presidida per l'arquebisbe Jaume a Santa Bernadeta; al migdia, el pas dels malalts per la gruta i, després el bany a les piscines. Després de dinar els pelegrins van disposar d'un temps d'oci al Cine del Bosc, que va fer passar a tothom una animada i agradable estona. Durant l'estada a Lourdes es van viure moments molt intensos, curulls de devoció mariana, enmig d'una gernació vinguda d'arreu del món i que palesa, una vegada més, la universalitat de l'Església. Tot això, en un any especial, ja que es compleix el 150è aniversari de l'aparició de la Mare de Déu a Bernardeta Soubirous, just a la gruta, lloc de refugi i consol dels malalts. (J.B.)

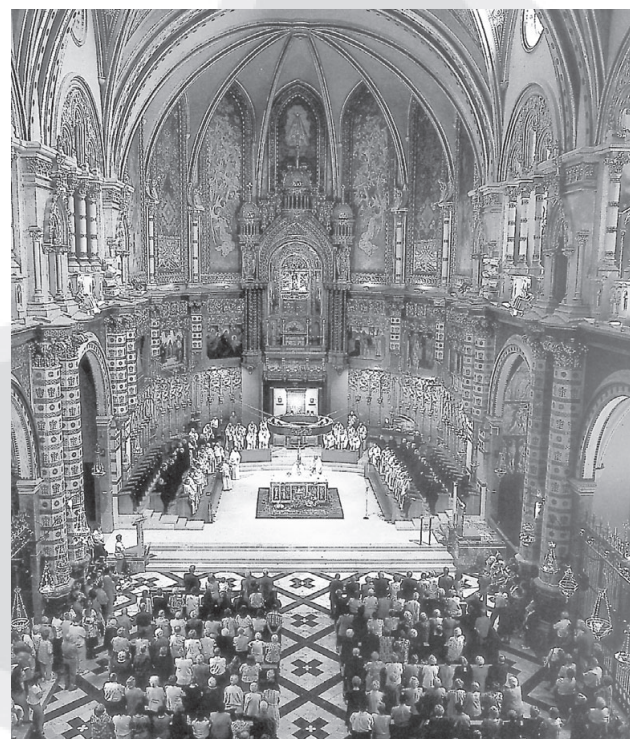
L'arquebisbe rep un cromo original de l'àlbum «Iubilaeum»

TARRAGONA.— El president de la Cambra de Comerç de Tarragona, Albert Abelló, va lliurar el 22 de juliol a Mons. Jaume Pujol, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, un obsequi en agraïment per la col·laboració mútua mantinguda amb el reeixit àlbum de cromos *Iubilaeum*. El regal va consistir en l'original del cromo número 138, signat per l'autora dels dibuixos, Pilarín Bayés. Es tracta d'un dibuix en el qual

apareixen el papa Benet XVI i l'arquebisbe Jaume. El retrat reproduceix la proclamació de l'Any Jubilar per part del Sant Pare. Mons. Pujol va aprofitar la reunió per signar els documents de compra de dos dels originals dels cromos de *Iubilaeum*. Són els números 127, en el qual es recorda la basílica construïda a l'amfiteatre, i el 49, en el qual es reproduceix el tibant diàleg mantingut entre el governador Emilià i Auguri, diaca de Fructuós. (C.C.)

us ofereix en directe des de la basílica de la Mare de Déu de Montserrat

de dilluns a diumenge,
a les 7.30 h,
la pregària de Laudes

Cada diumenge,
a les 11.00 h,
la Missa conventual

■ Barcelona 106.6	■ Tortosa 90.1	■ Lleida 91.5
■ Tarragona 100.6	■ Garraf 96.8	■ Cerdanya 104.4
■ Catalunya Central 93.7	■ Vic 91.3	■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Girona 103.4		■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

societat

Reconeixement a les empreses «conciliadores»

■ El Grup d'Entitats Catalanes de la Família entrega els XII Premis Empresarials

BARCELONA.— En el seu afany per promoure les accions que les empreses realitzen a favor de la vida familiar, el Grup d'Entitats Catalanes de la Família (GEC) va entregar el 14 de juliol els XII Premis Empresarials Família. Les empreses Iberdrola, Alares, Boehringer Ingelheim, Caixa Sabadell, ISS World i Sargantana van ser guardonades amb el premi Família de conciliació de vida laboral, familiar i personal. D'altra banda, l'empresa cultural Unicsproduccions va rebre el Premi d'Acció Social pel servei prestat a les famílies a través del teatre familiar i infantil.

José Irán

Els guardonats amb el XII Premi Empresarial Família.

La conciliació laboral i familiar, encara que sense ser majoritària, comença a ser un element important a les empreses. Gairebé podríem dir que està de moda ser «empresa familiarment responsable». Tant és així que en la XII edició dels Premis Empresarials Família el GEC ha arribat a premiar fins a sis empreses pioneres per les mesures aplicades per facilitar la conciliació de la vida laboral, familiar i personal dels seus treballadors. Iberdrola, Alares, Boehringer Ingelheim, Caixa Sabadell, ISS World i Sargantana van rebre el 14 de juliol passat a Barcelona el reconeixement públic de la seva tasca a favor de la família, en uns premis patrocinats per FIATC Seguros. En la majoria dels casos, els màxims responsables d'aquestes empreses estan convençuts, a més, que «la conciliació és la millor inversió que hem fet a les nostres companyies», segons va afirmar Joan Pinyol, d'Alares, una empresa que ha fet de l'atenció a la família i a la dependència la seva principal raó de ser.

El que inicialment va ser mirat amb recel, per la despesa i la incertesa que generava, avui és rebut com una font interessant de beneficis. «La conciliació sí que és rendible», assegura amb rotunditat Ángeles Alcázar, de la multinacional Iberdrola, pionera en temes de conciliació de la maternitat. «Si una persona concilia bé la seva feina amb la vida familiar, es genera una roda positiva i es treballa millor», afegeix Ramon Folch, d'ISS World, el qual considera, a més, que per a l'empresa familiarment responsable ha d'existir, any rere any, un compromís constant de millora. En definitiva, per a les empreses guanyadores dels XII Premis Empresarials Família, «conciliar és sinònim de millorar».

El lliurament dels guardons va tenir lloc a l'Auditori FIATC i va comptar amb la presència destacada del president del Tribunal Català de Defensa de la Competència, Lluís Franco, que va presidir l'entrega de premis. El psiquiatre Paulino Castells, autor de nombrosos llibres sobre el tema familiar, va pronunciar la conferència *Psicologia de la família: conciliació de la vida laboral i familiar*. Juntament amb el reconeixement de les empreses per les seves mesures conciliadores, el Grup d'Entitats Catalanes de la Família va atorgar també el 14 de juliol el Premi d'Acció Social Familiar a l'empresa cultural Unicsproduccions, per la seva iniciativa «Viu el teatre», que consisteix en la celebració els diumenges al matí, al Teatre Poliorama de Barcelona, d'un extens programa de teatre destinat al públic familiar i infantil. A més d'aquesta iniciativa teatral, Unicsproduccions ofereix també concerts, cinema d'animació, jocs infantils, cavalcades de reis, festes nadalenques o pallasos.

Els premis empresarials Família van ser creats l'any 1995 amb l'objectiu de promoure el mecenatge de les empreses a favor de les organitzacions familiars i les activitats a favor de la família. Des de la tercera edició es va incloure també la modalitat d'«iniciativa social familiar» i a partir de la sisena es té molt en compte la compatibilitat de la vida laboral i familiar. Entre els guanyadors, al llarg de tots aquests anys, trobem, entre d'altres, la Mutua FIATC, Freixenet, Editorial Planeta, Caixa Catalunya, la Marató de TV3, el Ministeri d'Economia i Hisenda, l'IESE, Nestlé, Mercadona, Sony, MRW, BBVA o el Zoo de Barcelona.

Samuel Gutiérrez

Mesures «familiars»

IBERDROLA (elèctrica)

26.000 treballadors

- Jornada de treball continuada de 7.30 a 15.30 h amb flexibilitat de 24 minuts entre entrada i sortida.
- Permís retribuït de 15 dies naturals abans de la data prevista del part.
- Ampliació del temps de lactància a 45 minuts.
- Reducció flexible de la jornada a cinc hores fins que el nen compleixi un any sense reducció de la retribució fixa salarial.
- Ampliació de la reducció de jornada per la guàrdia legal dels fills fins als 10 anys d'edat.

(assistència familiar i atenció a la dependència)

3.000 treballadors

- Programa de conciliació idèntic per a tots els treballadors.
- Ajuda personal al treballador, així com als seus pares, cònjuge i fills, amb 56 hores anuals de servei gratuït.
- Flexibilitat d'horaris laborals en els torns, jornada flexible per a treballadors amb fills menors de sis anys o familiar dependent i horari intensiu per als que tenen fills menors de 4 anys.
- Es fan tots els ponts, que no compten com a vacances, sinó que són dies lliures pagats.
- Disponibilitat de fins a cinc dies l'any per a assistència familiar.

Boehringer Ingelheim (farmacèutica)

1.600 treballadors

- Flexibilitat horària i horari europeu, fins a les 18.30 h.
- El 40% dels llocs de promoció es cobreixen internament, tenint en compte la discriminació per a dones que estiguin embarassades, per a les quals es reserven places d'aparcament a les instal·lacions.
- Tots els comercials treballen en règim de teletreball.
- S'utilitza diàriament la teleconferència per evitar viatges i pèrdues de temps.
- Línies de transport pròpies per als treballadors.
- L'edifici corporatiu disposa de menjador propi i el menjar és gratuït.
- L'ajut escolar va assolir l'any 2007 els 335.000 euros.

Caixa Sabadell (financera)

1.800 treballadors

- Ampliació del període de lactància i possibilitat de concentrar les vacances a continuació de la baixa per maternitat i del permís de lactància.
- Increment d'ajuts per natalitat, que són de 500 euros revisables cada any.
- Possibilitat de percebre ajuts de guarderia a través del tiquet-guarderia.
- Flexibilitat en les hores d'entrada i sortida.
- Flexibilitat horària a treballadors amb fills o familiars dependents, a més d'ajudes íntegres de guarderia, formació i aportació al pla de pensions.
- Mesures conciliadores a treballadors que hagin estat víctimes de la violència de gènere.

ISS WORLD SPAIN (serveis generals de manteniment)

30.000 treballadors

- Aplica mesures de conciliació a uns 1.000 treballadors.
- Flexibilitat horària i recomanació de no convocar reunions més enllà de les 16.00 h.
- Imparteix cursos de conciliació de la vida laboral i familiar i potencia les videoconferències per evitar desplaçaments.
- El calendari de vacances és flexible.
- Els comandaments intermedis reben formació en competències directives i en gestió del temps.

(serveis al Pirineu aragonès)

60 treballadors

- Possibilitat d'adequar horari de feina a les necessitats personals.
- El treballador gestiona una plantilla en què anota les hores de feina realitzades, com una manera d'autogestió del temps.
- Flexibilitat de calendari per triar les vacances i els dies d'assumptes propis.
- Els treballadors del departament d'assistència tècnica i projectes tenen la possibilitat de treballar als llocs que escullin per viure-hi.
- Les treballadores podran optar a millores en horaris per maternitat i lactància, així com per atenció a familiars amb discapacitat.

Mons. Agustí Cortés visita els centres d'esplai de la Fundació Pere Tarrés

Conèixer la realitat dels centres d'esplai i donar suport a la tasca educativa i pastoral va ser l'objectiu fonamental de la visita que Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, va realitzar el 17 de juliol passat als centres d'esplai del Moviment de Centres d'Esplai Cristians (MCEC) de la Fundació Pere Tarrés.

La visita va començar al casal d'estiu del centre d'esplai de l'Amistat, que acull uns 45 infants i joves de Gavà. Mons. Cortés es va interessar per les activitats que duen a terme a l'estiu així com per tota la tasca educativa i pastoral que desenvolupen durant l'any. A continuació, el prelat es va desplaçar fins a la comarca de la Garrotxa on hi havia acampat de colònies el centre d'esplai Sant Llorenç amb una vintena d'infants de Sant Feliu de Llobregat. El moment més emotiu de la trobada va ser la pregària que els infants van compartir amb el bisbe.

Després d'un dinar d'intercanvi d'experiències i opinions amb el director general de la Fundació Pere Tarrés, Josep Oriol Pujol, i la presidenta del MCEC, Maria València, el bisbe de Sant Feliu de Llobregat es va traslladar fins a la casa de colònies El Corral de Mataró, a Arbúcies, per conèixer les activitats de colònies que està fent per a 40 infants el centre d'esplai Sant Pere i Sant Pau del Prat de Llobregat. Mons. Cortés va aprofitar les visites per enraonar i intercanviar

El prelat va enraonar amb diversos infants.

impressions amb els infants i els joves. L'interès i participació demostrat per part del bisbe de Sant Feliu reflecteix el seu suport a l'acció educativa realitzada des dels centres d'esplais del MCEC de la Fundació Pere Tarrés. (C.C.)

La Fundació Vicente Ferrer, guardonada per la seva tasca humanitària

VALLADOLID.— La Fundació Vicente Ferrer ha estat guardonada amb el Premi Internacional Fundació Cristóbal Gabarrón a una trajectòria humana 2008 per «ser l'exemple perfecte d'una manera d'afrontar el problema de la pobresa més enllà de la política i la macroeconomia». El jurat ha reconegut que «la qüestió de la immigració i el drama dels refugiats és i serà el gran problema del món en el segle XXI i la Fundació Vicente Ferrer demostra que des de l'individu es pot ajudar a pal·liar aquest drama». El premi es lliurarà el proper 10 d'octubre al Teatre Calderón de Valladolid. (C.C.)

El bisbe de Terrassa beneeix un camp ecològic

CÀNOVES I SAMALÚS.— El dissabte 21 de juny Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va beneir el camp de la Tavella, situat al municipi de Cànoves i Samalús, un camp que serà dedicat al cultiu ecològic. L'acte s'emmarcava dins de la celebració dels 25 anys de la creació de l'Associació per la Integració Social dels Disminuïts (AISD), a Cardedeu, una entitat impulsada per Lluïsa Oller i Barbany.

Prèviament, el bisbe de Terrassa havia estat rebut solemnement a l'Ajuntament de Cardedeu i va signar al llibre d'honor. Tot seguit, va assistir com a convidat d'honor a l'acte de concessió de la Creu de Terme a Lluïsa Oller. Es tracta del guardó més important que concedeix l'Ajuntament de Cardedeu i que distingeix els seus ciutadans més il·lustres. El saló de les columnes de l'Ajuntament es va omplir a vessar amb motiu d'aquesta concessió.

Seguidament, a la Tavella, va tenir

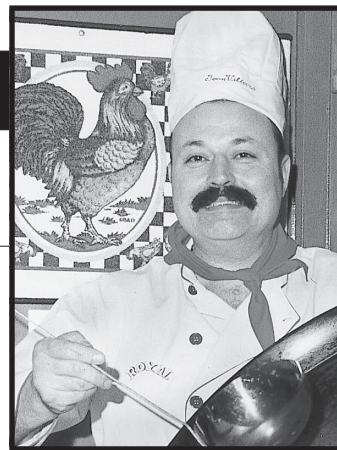

Moment de la benedicció del camp.

lloc la benedicció del camp. Joan Masferrer, alcalde de Cardedeu, va adreçar la seva felicitació a l'associació. Per la seva banda, Lluïsa Oller va agrair les paraules i el reconeixement públic i Mons. Saiz va recordar que en aquesta obra social d'integració de les persones amb discapacitat la Sra. Oller té un paper destacat, moguda per la seva profunda fe, que ve a ser «com les arrels d'un frondós arbre que dona fruits de caritat». Després de la benedicció va tenir lloc un dinar popular amb l'assistència de més de 300 persones. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

L'albergínia

Segur que si us parlo de la badinyana o de la planta Solanum melongena, que pot créixer fins als seixanta centímetres d'alçada, amb fulles grans i de color verd, estareu completament perduts, però si us dic que el fruit és gairebé cilíndric, ja us dono més pistes. I més, si us dic que té forma de pera allargada i de color fosc i que té un poder calòric molt baix... Sí, amics, es tracta de l'albergínia.

Fa uns dies, la segona cuinera, la Conxita, les va tallar i les va posar a sobre d'una safata empolvorades amb sal i les va deixar, com a mínim, una mitja hora perquè ploressin l'amargor. Passat aquest temps, ja es poden fer a la planxa.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Coses de la vida

Un cant a la vida

Hola, amics! El 26 de juliol, festivitat de sant Joaquim i santa Anna, es va celebrar el Dia dels Avis, una festa entranyable que ens recorda que les persones de la tercera edat encara som útils per ajudar els nostres fills. Fa pocs dies un company del Grup Avant de Terrassa ens anunciava, molt emocionat, que seria avi per primera vegada. Li vam donar l'enhorabona i tot seguit li vam comentar quants néts teníem cadascú: un deia tres; un altre, vuit; un altre, dotze i el qui més, quinze. Quan els fills ens anuncien un naixement, la nostra alegria és enorme i és que sembla que siguem pares de nou i tornéssim a la joventut. És un plaer, ara que s'atempta tant contra la vida, saber que un nadó arriba al món. Què fariem els avis sense els néts, si són els qui ens alegren i ens donen forces per seguir pel camí de la vida? Endavant, amics, que encara som necessaris per ajudar i ensenyar moltes veritats que hi ha al món i que sembla que es volen oblidar.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

cultura

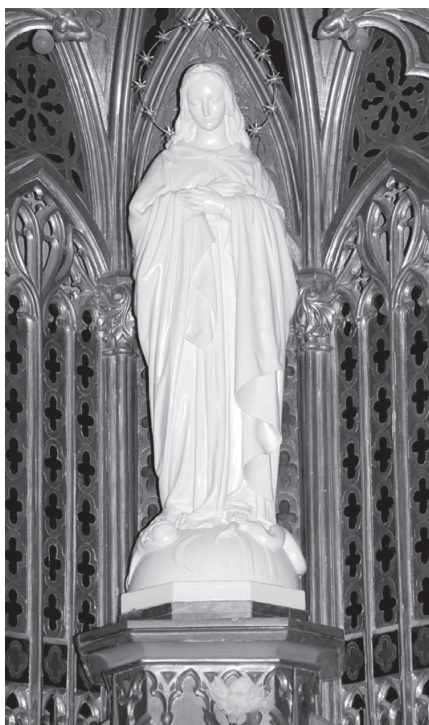
L'Acadèmia Mariana de Lleida convoca el seu certamen literari

■ Dedicat a la Mare de Déu de l'Acadèmia, patrona del Col·legi Episcopal

LLEIDA.— L'Acadèmia Mariana de Lleida ha convocat el seu Certamen Literari Marià, que cada any organitza en honor d'una advocació mariana diferent. Enguany l'entitat dedica el certamen a honorar la Mare de Déu de l'Acadèmia, patrona del Col·legi Episcopal de Lleida, amb motiu del seu 50è aniversari fundacional.

D'acord amb les bases per les quals es regeix el Certamen Literari Marià, s'han convocat tres premis de prosa i set de poesia. El primer premi de prosa serà atorgat pel Col·legi Episcopal Mare de Déu de l'Acadèmia. Dotat amb sis-cents euros, es lliurarà al millor text periodístic, en català, publicat en mitjans de comunicació impresos o digitals, dedicat a qualsevol aspecte vinculat als cinquanta anys del Col·legi Episcopal.

Els altres dos premis de prosa seran atorgats per l'entitat convocant, l'Acadèmia Mariana. El segon obtindrà com a

Imatge de la Verge Blanca de l'Acadèmia.

premi una pintura, *La Verge Maria amb l'Infant*, de Rafael, al millor treball sobre els deu exalumnes del Col·legi Episcopal que han destacat més en l'exercici de la seva professió. Al tercer se li lliurarà també una pintura, *L'Assumpció de Maria*, d'Andrea del Sarto, que premiarà el millor treball sobre les tres escultures i les tres pintures de la Verge Blanca de l'Acadèmia ubicades al Palau de Maria i Casa d'Espiritualitat.

Pel que fa a l'apartat de poesia, i com es tradició, el bisbe de Lleida lliurarà el primer premi i alhora Flor Natural del certamen, dotat amb nou-cents euros, a la millor poesia que canti la Verge Blanca com a patrona de Lleida.

Els altres guardons de poesia són els següents: premi de l'Ajuntament de Lleida (sis-cents euros a la millor poesia que enalteixi Lleida com a ciutat mariana); premi dels Serveis Territorials de Cultura (sis-cents euros a la millor poesia sobre la devoció de Catalunya a la Mare de Déu); premi de l'Institut d'Estudis Ilerdencs (sis-cents euros a la millor poesia que canti la devoció

dels lleidatans a les marededéus de Butsènit i Grenyana); premi de "la Caixa" (sis-cents euros a la millor poesia que exalci l'amor a la pàtria i la fe); premi de l'Associació de Pares i Mares d'Alumnes del Col·legi Episcopal (sis-cents euros a la millor poesia sobre la vinculació de la Mare de Déu de l'Acadèmia amb la cultura) i premi de la Junta de l'Acadèmia Mariana (pintura *La Verge amb l'Infant i un àngel*, de Lorenzo Lotto, a la millor poesia que canti Maria com a inspiradora de les activitats de l'Acadèmia Mariana i Casa d'Espiritualitat).

Els treballs que concorrin al Certamen Literari Marià 2008 hauran de ser escrits en català i enviats per duplicat, fins al 31 d'agost, a l'Acadèmia Mariana, carrer Acadèmia, núm. 17 - 25002 Lleida. El lliurament de premis tindrà lloc el proper 5 d'octubre a l'Auditori Enric Granados de Lleida, dins dels actes en honor de la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de la ciutat de Lleida.

Jordi Curcó

Albergínies amb gambes

INGREDIENTS:

4 albergínies
gambes petites
farina
ou
all
oli

PREPARACIÓ:

Talleu quatre albergínies a talls ben fins i de forma allargada. Després, farciu cada dos talls amb gambes pelades petites. Pressioneu bé aquesta mena d'entrepà, i passeu-lo per farina i ou batut, al qual haureu barrejat all picat en un morter. Fregiu l'albergínia amb oli ben calent. Aquest plat és una delícia.

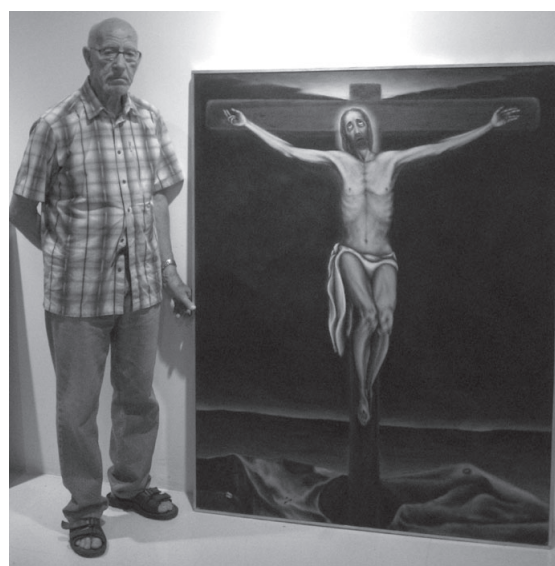
Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Exposició del pintor Luis Sarabia al Museu Diocesà d'Urgell

LA SEU D'URGELL.— El Museu Diocesà d'Urgell acull fins a finals d'agost una exposició del pintor Luis Sarabia, integrada per una trentena d'olis sobre tela elaborats a l'entorn de l'espiritualitat humana com a tema central. El bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives, va presidir la inauguració de la mostra i el director del museu, Mn. Antoni Cagigós, va ser l'encarregat de presentar aquest artista, murcià de naixement i barceloní d'adopció, amb una llarga trajectòria professional.

La pintura de Sarabia ha tingut des de sempre una forta càrrega simbolista, que el pintor ha alimentat com a via per expressar allò que sacseja les seves emocions. Diu Luis Sarabia que sempre ha volgut defugir les servituds de la fama i el protagonisme personal més enllà del que és estrictament necessari per a la difusió del seu treball. Tot i així, a més de nombroses exposicions individuals, ha participat en mostres col·lectives dedicades a Picasso i a Marc Chagall, per esmentar només dos dels grans noms de la pintura del segle XX que apareixen al currículum de Sarabia.

La seva experiència vital el va portar des d'un bon principi a interessar-se pel vessant espiritual que hi ha en tota persona, independentment que aquesta espiritualitat es manifesti o no d'acord amb una determinada confessió religiosa, i aquesta inquietud és el que ha anat definint el traç

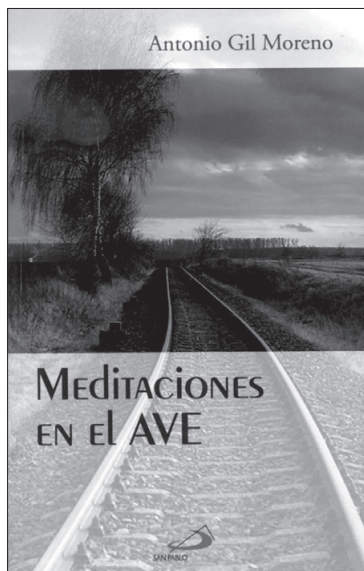

L'artista amb un dels seus quadres.

de les seves teles i els colors de la seva paleta.

Les pintures de Luis Sarabia remetent a símbols fortament arrelats a la tradició cristiana, però també a una concepció de l'esperit que transcendeix la materialitat de l'existència terrenal i esdevé vincle de comunió amb una concepció còsmica de la vida. És per això que el pintor utilitza sobretot tonalitats obscures per reflectir la foscor en què es mou l'ésser humà en el seu camí per esbrinar tot allò que té a veure amb la dimensió espiritual. La necessitat d'expressar-se mitjançant un estil fortament simbolista té també una explicació immediata des del plantejament vital de Sarabia. «Al capdavant, tots som un símbol de la creació», afirma el pintor. (C.C.)

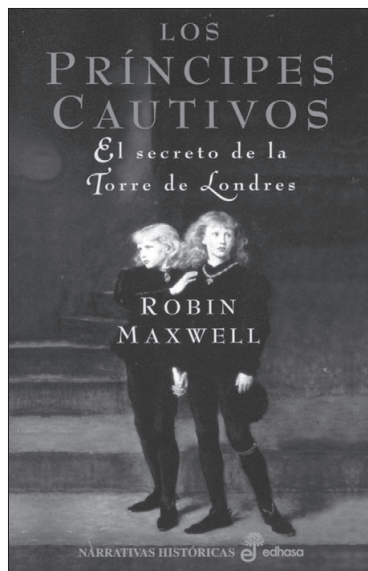
Llibres

Horitzons nous

Els viatges suposen un temps preciós per a la lectura i per repassar no només l'agenda de les activitats que ens obliguen a desplaçar-nos, sinó aquesta altra agenda de la ment i del cor. Per què no aprofitem aquests viatges per meditar i posar una mica de llum a les nostres passes i al nostre caminar? En viatges successius a l'AVE, el sacerdot i periodista Antonio Gil va escriure aquestes meditacions que pretenen, i aconsegueixen, fer-nos pensar i descobrir-nos nous horitzons per a la vida i el cor. (C.C.)

Antonio Gil Moreno, *Meditaciones en el AVE*. Editorial San Pablo, Col·lecció Horizontes, Madrid 2008, 260 pàg.

Relat històric

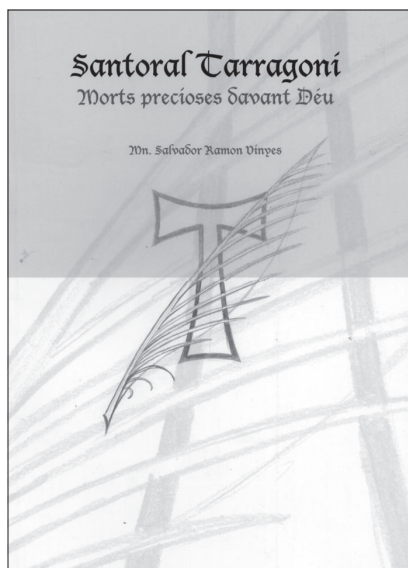
Els prínceps Eduard i Ricard de York van desaparèixer l'any 1483 de la Torre de Londres sense deixar cap rastre. Què els va passar? Van ser víctimes d'una trama cruel ordida pel seu oncle, el duc de Gloucester, coronat com a Ricard III? L'escriptora prestigiosa Robin Maxwell no només explica amb el vigor que caracteritza les seves novel·les les lluites despietades pel tron, sinó que fins i tot ofereix una explicació sorprenent d'aquest misteri absolutament convincent. (C.C.)

Robin Maxwell, *Los príncipes cautivos. El secreto de la Torre de Londres*. Editorial Edhasa, Col·lecció Narratives Històriques, Barcelona 2008, 382 pàg.

Patrimoni humà

Mn. Salvador Ramon Vinyes és l'autor d'aquest santoral tarragoní que recull els fets més significatius tant dels sants nascuts a Tarragona com dels que han estat vinculats a aquesta diòcesi per algun motiu concret de la seva vida o de la seva acció pastoral. Segons afirma Mons. Jaume Pujol en la presentació del llibre, els sants «són el nostre gran patrimoni humà, el més important de tots, que hem rebut com un do de caritat a favor de tot el poble de Déu». (C.C.)

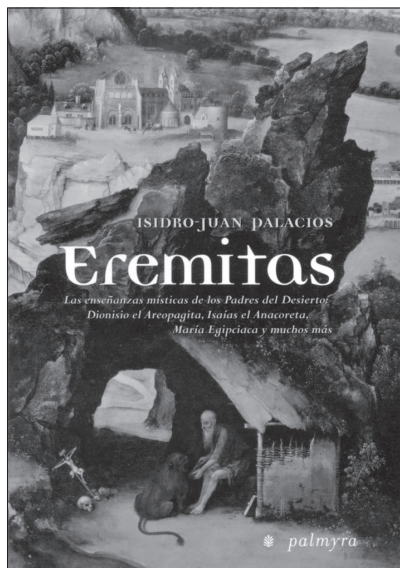
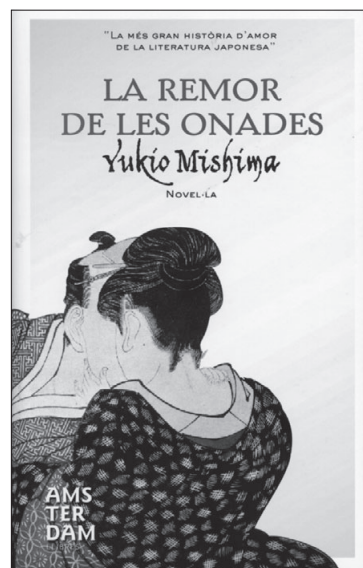
Mn. Salvador Ramon Vinyes, *Santoral tarragoní. Morts precioses davant Déu*. Associació Cultural Sant Fructuós, Tarragona 2007, 121 pàg.

Història d'amor

A Utajima, una petita illa japonesa de pescadors apartada de la civilització, Shinji, un pescador de 18 d'anys, de família molt humil, s'enamora de Hatsue, la filla del vell i ric Teru, que acaba de tornar al poble. La remor de les onades sempre és present, com a música de fons, en aquesta narració. Per primera vegada es publica en català una de les històries d'amor més boniques de la literatura mundial, l'artífex de la qual és el cèlebre escriptor japonès Yukio Mishima (1925-1970). (C.C.)

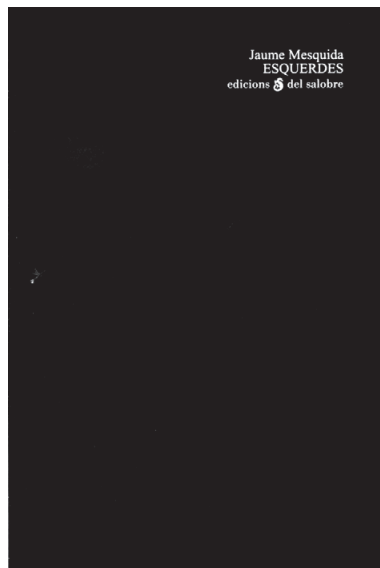
Yukio Mishima, *La remor de les onades*. Ara Llibres, Col·lecció Amsterdam, Badalona 2008, 189 pàg.

Un ideal aconseguit

Els primers cristians afirmaven que si Déu s'havia fet home era perquè els humans poguessin arribar a ser Déu. Però, com aconseguir-ho? Els monjos de tots els deserts de la cristiandat—Dionís l'Areopagita, Isaïes l'Anacoreta o Maria Egipcíaca—van idear un ensenyament i un mètode a través dels quals la persona podria realitzar aquest ideal i veure'l culminat mitjançant l'exercici d'una pràctica que encara perviu. Aquest llibre tracta de la seva història i de com s'executa. (C.C.)

Isidro-Juan Palacios, *Eremitas*. Editorial Palmyra-La Esfera de los Libros, Madrid 2007, 528 pàg.

Literatura vital

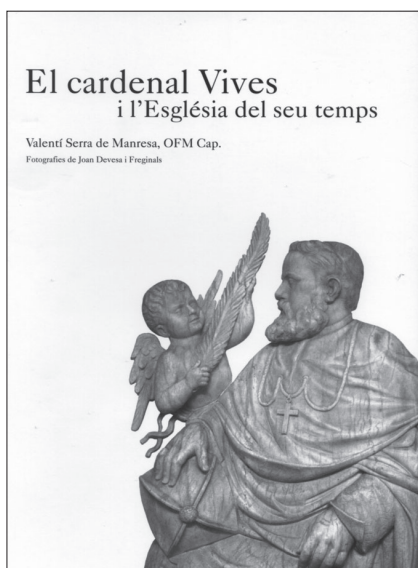
El poeta mallorquí Jaume Mesquida és autor de més de vint llibres de poesia, tant en català com en castellà. Aquest volum és una amalgama de gèneres: lírica poètica, narrativa intimista, recull d'aforismes, meditacions... la temàtica del qual és la vida en totes les seves dimensions i vivències. Mesquida, a *Esquerdes*, «practica com a treballador de la paraula una escriptura inequívoca, perquè cada paraula té el seu sentit i el seu tacte», afirma Antoni Serra al pròleg. (C.C.)

Jaume Mesquida, *Esquerdes*. Edicions del Salobre, Col·lecció Axiomes, Port de Pollença 2006, 274 pàg.

Català universal

Aquest volum ofereix una visió de síntesi sobre la vida i projecció eclesial del cardenal Josep Vives i Tutó (1854-1913) en el context general dels pontificats dels papes Lleó XIII i Pius X, amb una part introductòria que situa la vida d'aquest català universal a la seva Llanterna natal i a la veïna ciutat de Mataró. Una selecció de fotografies (algunes fetes per Joan Devesa) converteixen aquest llibre en una història gràfica i al mateix temps àmpliament documentada. (C.C.)

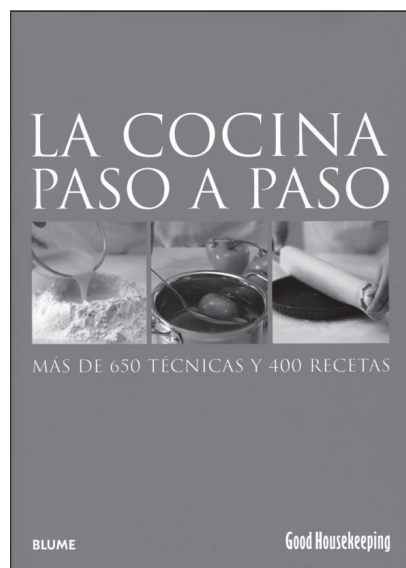
Valentí Serra de Manresa, *El cardenal Vives i l'Església del seu temps*. La Comarcal Edicions, Argentona 2008, 146 pàg.

Guia culinària

Aquest llibre fet per l'institut Good Housekeeping és una guia culinària plena de consells, trucs i instruccions sobre tècniques essencials, des de la preparació de brous i salses fins a l'elaboració de carn, peix, hortalisses, pastissos i pa, tant per a cuiners novells com per a experimentats. Cadascun dels vint-i-dos capítols s'inicia amb una explicació sobre les tècniques necessàries, seguida d'una col·lecció de receptes il·lustrades i senzilles de portar a la pràctica. (C.C.)

AA.DD., *La cocina paso a paso. Más de 650 técnicas y 400 recetas*. Editorial Blume, Barcelona 2008, 464 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Espinàs, seny i vocació

«He publicat vuitanta llibres i, aproximadament, uns deu mil articles. Això fa la suma considerable d'unes catorze mil pàgines, i m'he entretingut a calcular-ne l'equivalent: uns 170 volums d'unes dues-centes pàgines»... Prou aval per reflexionar, als vuitanta anys sobre la pròpia vida, i la que ha estat la seva principal ocupació. En realitat, l'única feina d'aquest home de les nostres lletres, que cada dia ens dona la seva visió del moment a les pàgines de la premsa, i que omple moltes de les nostres hores de lectura, amb el relat amable, i minuciosament humà, dels seus viatges. Espinàs!

El meu ofici és una recopilació de suggeriments que se li han ocorregut quan mira enrere. Són moltes hores davant de la «vella Olivetti» que deixen empremta en l'esperit, i que perfilen el que ha estat el conjunt de línies d'acció i de condicionaments de la seva capacitat creadora, que és molta.

Espinàs aconsegueix sintetitzar una sèrie de condicions que qui vulgui algun dia dedicar-se a l'ofici d'escriptor farà molt bé de tenir-les en compte. Són reflexions curtes de sentit comú, que oblidem massa vegades quan estem davant d'un

Josep M. ESPINÀS
El meu ofici
La Campana, Barcelona 2008, 163 pàg.

full i hem de comunicar alguna cosa a algú. I Espinàs ha escrit gairebé sempre per comunicar impressions personals que se suposa que interessin tots els que llegeixen els seus textos: quaranta-nou notes, escrites sense buscar cap ordre sistemàtic, però que expliquen la raó de ser del seu estil, i del tarannà que el caracteritza en tots els seus escrits: la moderació, el seny.

Perquè si hi ha una cosa que apareix en la cinquantena de capítols d'aquest llibre és la gran dosi de sentit comú. La qual cosa fa d'aquests escrits un recés d'humanitat, sense estridències, però sempre amb una claredat amable. El seu joc és net, i no amaga el seu missatge darrere de retòriques inútils ni enganyoses. Si hi ha cap artifici és precisament aconseguir no tenir-ne, i entaular amb el lector un diàleg molt real i molt humà.

El meu ofici és una antologia que va

més enllà de la senzilla expansió personal al capvespre dels vuitanta anys. Espinàs ha viscut intensament els anys de vida precisament perquè el seu ofici l'ha fet estar sempre atent a tot allò que passava a l'entorn, i això des de la talaia de la seva mirada perspicaç, que tant està atenta al que passava a Kosovo —per posar un exemple— com a les passes d'una joveneta que s'atura davant de cada aparador per mirar-se.

Per tot això, creiem que aquest text pot ser molt útil als que tinguin el desig de ser alguna vegada bons menestrals del llençatge. En Espinàs hi ha un gran respecte per la paraula, per la lletra que escriu, perquè se li suposa un gran respecte en-

vers els possibles lectors. No escriu per satisfacció personal, ni tan sols com a expansió de sentiments íntims, d'altra banda legítims en el món de la poesia. No està en una torre d'ivori, sinó que baixa a la taula del cafè o de l'aperitiu, i ens explica tot el que ha vist, i la seva opinió del que ha sentit, i la il·lusió o el desencís que ha tingut davant d'uns fets alegres o luctuosos... Sempre és l'amic que ens fa sentir bé en la seva companyia, tot i que en algunes

qüestions pensem diferent. Amb ell, la sang no arriba mai al riu, i arribem a aprendre a contemplar la vida sense escarafalls, com diu d'una forma molt bonica en l'evocació de l'estada a l'Hotel Almadrava, de Roses. «Cap al sud, lluny, hi ha l'Escala, i l'aigua és d'un gris clar, com si estigués pintada...» (pàg. 97).

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

La Contemporània ha tret el volum 5è de «L'Audició»

L'Audició és una col·lecció discogràfica de la Cobla Contemporània, amb sardanes interpretades de set tirades, en el mateix format que una actuació de carrer. La programació d'aquest cinquè volum, que acaba d'arribar al mercat, segueix la pauta que ha inspirat tota la col·lecció amb la inclusió de nou sarda-

nes balladores, d'autors dels nostres dies.

L'Audició número 5 s'inicia amb una sardana d'estrena, titulada *Ja en tenim 10*, dedicada a l'entitat Barberà amb la Sardana en ocasió del desè aniversari del seu aplec (celebrat el mes de maig darrer) i de la seva fundació. L'autor d'aquesta nova sardana és obra del tible de la Contemporània, Jeroni Velasco. El programa continua amb *Ironies* i *Mestre de Mestres* de dos joves autors de Castelló d'Empúries: Martí Fontclara i Joan Bardés, respectivament. Dos instrumentistes de tenora són els autors de dues sardanes més d'aquest nou CD de la Contemporània: David Estanyol, *Tres violes* i Agustí Serratà, *Constància*.

Tot completant *L'audició número 5*, la inquieta formació sabadellenca ha comptat amb obres de quatre reconeguts músics: Lluís Pujals, tible de La Principal de la Bisbal, autor de la sardana *Tots a la festa*; René Picamal, fiscorn de la cobla Mil·lenària, autor de la sardana *Prada de Conflent*; Jordi León, professor de flabiol, que hi aporta la sardana *Per molts anys!* i Joan Làzaro que tanca la programació amb la seva sardana *Capital del cava*. (C.C.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL
24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfon: **934 092 810**
Fax: 934 092 775 c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara només per 105,99€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 105,99€ per any ☐ Amb dos pagaments semestral de 53€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació) ☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

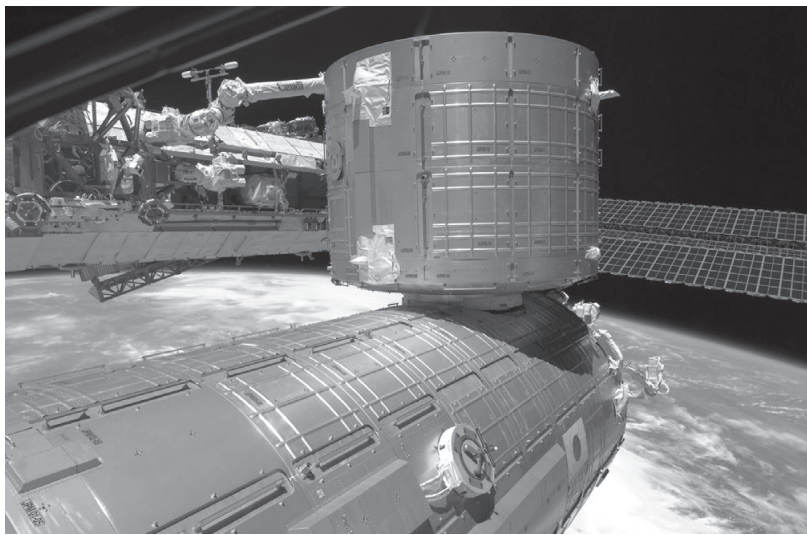
L'Estació Espacial Internacional continua enriquant-se

Té el nom d'Internacional i fins ara no hi havia cap país asiàtic que hi participés. Però ara ja complirà més amb el seu nom: un laboratori japonès hi ha arribat. És un gran mòdul que s'ha acoblat amb èxit a les dependències americanes i russes, i també a l'europea *Columbus*, que, com recordareu, hi arribà el febrer passat.

El laboratori japonès rep el nom de *Kibo* (paraula japonesa que vol dir esperança). És un enorme cilindre de gairebé 15 tones de pes. Té una llargada d'onze metres i un diàmetre de gairebé quatre i mig. És el mòdul més gran de tots els que componen l'estació.

El transbordador *Discovery* va ser l'encarregat d'enviar-lo a l'estació espacial, amb set astronautes a bord. Hi anaven Mark Kelly de comandant i el japonès Akihito Hoshide com a representant del país que n'ha fet la construcció. S'hi estigueren dues setmanes i feren tres passejos per l'exterior.

En aquest laboratori els japonesos pensen fer-hi molts experiments de

El nou mòdul japonès Kibo.

o «els serveis», com s'acostuma a dir ara), que es va espatllar fa poc i a l'hora d'anar de ventre els astronautes ho tenien una mica complicat...

El laboratori *Kibo* diuen que ha costat 643.000 milions d'euros. Oi que és una mica fort? Esperem que es puguin amortitzar amb les troballes que hi facin. No sabem si serà fàcil aconseguir-ho. Déu ho vulgui!

medicina espacial, biologia, observacions de la Terra, materials nous i biotecnologia. Ho faran en connexió amb un nou centre de control creat al Japó per l'Agència d'Exploració Aeroespacial Japonesa (coneguda per les sigles JAXA). Encara no tenen complet tot el laboratori. La instal·lació no estarà completa fins que hi arribin uns braços articulats, com grues, que són al projecte.

Aquest *Discovery*, a més, ha portat a l'estació una peça que farà la reparació d'un desperfecte que hi ha hagut a la base espacial. És pura anècdota, és clar, però oi que que m'ho deixeu dir? Es tracta de posar una bomba al *Zvezda* (paraula russa que podríem traduir per «l'excusat»

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Cosmologies actuals i fe cristiana

19 La relativitat generalitzada

La massa inerta o massa inercial d'un cos és el quocient entre la força que s'hi apliqui i l'acceleració que s'hi produeixi a causa d'aquesta força. N'hem parlat als capítols anteriors. Però també es pot parlar de la massa gravitatòria o gravitacional que és la que s'obté a partir del pes del cos. Són dues propietats idèntiques? Einstein, mogut també aquí per la «lleï» de la simplicitat (no s'han de multiplicar les entitats sense necessitat), ho afirma. I hi veu la base d'una teoria més general de la relativitat. Fins ara tots els experiments han demostrat que aquestes dues masses no difereixen físicament. L'astrònom alemany Friedrich W. Bessel (1784-1846) ja ho havia comprovat amb mesures finíssimes fetes amb pèndols construïts amb materials diferents (afegim-hi que, posteriorment al que ara ens ocupa, el 1922, l'hongarès Roland von Eötvös amb balances de torsió va establir amb més precisió la identitat; l'error possible era inferior a la centmilionèsima).

Ara bé, en la identificació de masses, inerta i gravitatòria, hi veia Einstein una base per a una relativitat generalitzada, perquè, si és veritat, acceleració i camp gravitatori esdevenien anàlegs. Això ja ho exposà en un article del 1907: *Sobre el principi de relativitat i les conseqüències que se'n deriven*. Hi deia: «Fins ara només hem aplicat el principi de relativitat a sistemes de referència no accelerats. No podria ser que el principi valgués també per a sistemes accelerats els uns respecte dels altres?... Volem assumir l'equivalència física completa entre el camp gravitatori i l'acceleració corresponent del siste-

ma de referència. Aquesta hipòtesi estén el principi de relativitat a sistemes de referència en moviment de translació uniformement accelerat.»

L'article del 1915 i el llibre del 1917

No li va ser fàcil concretar aquesta idea en fórmules satisfactòries fins al cap de vuit anys. Ho va aconseguir gràcies als recursos que proporciona el càlcul tensorial. Amb un sol tensor de quatre dimensions expressava deu potencials gravitatoris, o sigui deu quantitats matemàtiques. En la deducció del càlcul tingué l'ajuda del seu amic Marcel Grossmann. Era firmat per tots dos l'article que aparegué el 1913, com també un altre del 1914. Però la teoria acabada amb el resultat final va ser d'Einstein el 1915: *Sobre la teoria de la relativitat general*, article publicat per la Reial Acadèmia Prussiana de Ciències de Berlín, de la qual era membre feia dos anys. Vuit planes densíssimes difícils d'entendre pels no iniciats en la matemàtica tensorial. No és estrany que una editorial li demanés que en fes una exposició a l'abast dels no entesos, a la qual cosa accedí Einstein escrivint el llibre que es publicà el 1917 per Braunschweig, Vieweg, amb el títol *Sobre la teoria de la relativitat especial i general*.

Ja sabem el que deia la relativitat restringida. Què hi afegia la generalitzada? Que són físicament indistingibles una acceleració i un camp gravitatori: imaginem un vehicle perdut a l'espai lluny de tota influència d'altres cossos i suposem que

se li imprimeixi una acceleració cap amunt de 10 m/s^2 (la velocitat augmenta cada segon de 10 m/s). Les persones del vehicle és evident que notaran la mateixa sensació que si tinguessin pes. No podran saber si es mouen acceleradament o es troben en un camp gravitatori. Cap mitjà físic els permetrà esbrinar-ho. Per tant l'acceleració és un concepte relatiu. La gravitació li és equivalent i no cal tractar-la com una força sinó com una curvatura intrínseca de l'espai-temps. El moviment dels planetes entorn del Sol es pot descriure no com atrets per una força (la gravitatòria) sinó com seguint, en el seu moviment, geodèsiques de l'espai-temps. L'espai és incurvat i el temps també. Totes les fórmules relatives al moviment de cossos han de ser les mateixes tant per a l'entorn d'un camp gravitatori com per a un cos sotmès a una força constant. Ja sabem que en el primer cas la massa és gravitacional i en el segon és inerta. Però hem dit que coincideixen.

Això fa també que «tots els sistemes de coordenades gaussians són essencialment equivalents pel que fa a la formulació de les lleis de la natura» o sigui: tota llei de la natura ha de ser tal que es mantingui idèntica la seva formulació en un canvi de les quatre variables espaciotemporals, sigui quin sigui el seu estat de moviment.

Conseqüències de la relativitat

Tenint en compte les afirmacions que es dedueixen tant de la relativitat restringida com de la general, es poden assenyalar alguns fenòmens físics que en són conseqüència i fins i tot comprovables experimentalment. En el llibre citat de 1917 Einstein n'assenyala tres:

1. Els raigs de llum segueixen trajectòries curvilínies dins dels camps gravitatoris. Aquest fet resulta de l'equivalència entre massa i energia. Si bé els fotons no tenen massa inerta, sí que són porta-

dors d'energia i aquesta energia equival a una massa i estarà subjecta a la gravetat com qualsevol altra massa. I, a més, seguirà també la curvatura de l'espai. Ara bé, ens diu Einstein: «La curvatura dels raigs de llum requereix que variï la seva velocitat de propagació amb la posició», però això, explica després, no contradiu la relativitat especial (la constant c). El que s'hi deia valia en la mesura que es prescindís dels efectes dels camps gravitatoris sobre els fenòmens.

2. La precessió del periheli del planeta Mercuri (*precessió* vol dir avançament, ve de *precedir*; *periheli* és el punt de l'òrbita el·líptica més pròxim al Sol). Aquest planeta descriu una el·lipse que va girant entorn de l'astre rei, és a dir el seu periheli arriba una mica abans del que arribaria si fos estàtica la seva òrbita. Per què? Segons la teoria newtoniana mantindria eternament la seva posició si es pogués prescindir de la influència dels altres planetes... però l'òrbita gira de 43 segons per segle, cosa que no hauria de fer segons la mecànica clàssica però sí que ho ha de fer si és correcte el que diu la relativitat: Einstein ho havia demostrat el 1915 en un article de vuit planes que contenia tots els càlculs.

3. El desplaçament espectral de la llum que ens arriba de les grans estrelles respecte de la llum emesa a la Terra pel mateix tipus de molècules: com que una estrella de gran massa origina un camp gravitatori intens, la llum que en surt experimenta com una frenada per acció de l'alta gravetat i això fa córrer cap al roig la llum que s'emet, cosa comprovable pel corriment de les ratlles espectrals.

La segona conseqüència d'aquestes tres ja es veia comprovada pels 43" conformes al càlcul d'Einstein; les altres dues es comprovaran aviat.

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de l'interior

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu

V.: 20.00 h, *D.*: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ ALMACELLES

Parròquia de la Mare de Déu de la Mercè

V.: 21.00 h. *D.*: 10.00 h, 11.15 h, 18.00 h.

Suchs

D.: 8.30 h, 12.30 h.

✓ BAGÀ

Parròquia de Sant Esteve

V.: 20.0 h. *D.*: 11.00 h.

Santuari de Paller

D.: 10.00 h.

Residència

D.: 9.00 h.

✓ BANYOLES

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h. *D.*: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

Monestir

V.: 18.00 h. *D.*: 9.00 h.

Sant Pere

V.: 19.00 h. *D.*: 11.00 h.

✓ BERGA

Parròquia de Santa Eulàlia

D.: 12.00 h,

Església de Sant Joan

V.: 20.30 h, *D.*: 10.00 h., 19.00 h.

Convent dels Franciscans

V.: 20.00 h. *D.*: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.

Sagramentàries

V.: 19.30 h. *D.*: 11.00 h.

Santuari de Queralt

D.: 11.00 h, 12.00 h.

✓ BISBAL d'EMPORDÀ, LA

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h, *D.*: 9.00 h., 20.00 h.

Convent dels Franciscans

V.: 19. h. *D.*: 11.00 h.

✓ BESALÚ

Parròquia de Sant Vicenç

V.: 20.00 h. *D.*: 9.00 h, 12.00 h.

✓ BORGES DEL CAMP, LES

Parròquia de l'Assumpció

V.: 20.30 h. *D.*: 12.00 h.

Capella del Carme, *D.*: 19.30 h.

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu

V.: 19.30 h. *D.*: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.

✓ CALDES DE

MALAVELLA

Parròquia de Sant Esteve

V.: 20.00 h. *D.*: 11.00 h.

✓ CAMPRODON

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h. *D.*: 8.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

Capella del Carme *D.*: 10.00

✓ CASTELLAR DE N'HUG

Parròquia de Santa Maria

D.: 12.00 h.

✓ CASTELLFOLLIT DE

LA ROCA

Parròquia del Santíssim Salvador

V.: 19.45 *D.*: 11.30 h.

✓ CASTELLÓ d'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.30. h., *D.*: 9.00 h., 10.00 h., 12.00 h., 20.30 h.

Empúriabrava: *Centre Cívic*

V.: 19.00 h.

✓ Cerdanya, LA

Alp

Parròquia de Sant Pere

V.: 20.00 h. *D.*: 11.00 h.

Bellver

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. (*Santuari de Talló*)

D.: 12.00 h.

Bor

D.: 13.00 h.

Das

D.: 10.00 h.

Prats

V.: 18.00 h.

Prullans

D.: 10.30 h.

Urús V.: 18.30 h

✓ FIGUERES

Parròquia de Sant Pere

V.: 18.00 h, 20.00 h. *D.*: 9.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

Parròquia de La Immaculada i St. Pau

V.: 20.30 h. *D.*: 11.30 h, 20.30 h.

Parròquia del Bon Pastor

V.: 20.00 h. *D.*: 9.00 h, 11.30 h.

Parròquia de la Sgda. Família

V.: 20.15 h. *D.*: 10.30 h.

Capella dels Desemparats

V.: 19.00 h. *D.*: 8.30 h, 10.00 h, 19.00 h.

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h. *D.*: 10.30 h.

✓ GARRIGA, LA

Parròquia de Sant Esteve

V.: 20.30 h.

D.: 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h.

✓ GUALBA

Parròquia de Sant Vicenç

D.: 10.30 h.

✓ GUARDIOLA DE BERGUEDÀ

Parròquia de Sant Llorenç

V.: 20.00 h. *D.*: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LA JONQUERA

Parròquia de Santa Maria

D.: 12.00 h.

✓ LLANARS

Parròquia de Sant Esteve

V.: 19.00 h. *D.*: 10.30 h, 20.30 h.

✓ LLÍVIA

Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels

V.: 19.00 h. *D.*: 12.00 h, 19.00 h.

✓ MARTINET

Parròquia de Sant Eloi

V.: 20.00 h. *D.*: 12.00 h.

✓ MORELLA

Parròquia de l'Assumpció de Maria (Basílica)

V.: 20.15 h. *D.*: 12.00 h, 18.30 h.

Parròquia de Sant Joan

Baptista

D.: 10.00 h.

✓ OLOT

Parròquia de Sant Esteve

V.: 20.00 h. *D.*: 11.00 h, 12.00 h, 20.00 h. (vespres)

Temple del Carme

V.: 20.30 h. *D.*: 7.30 h, 9.30 h,

11.30 h, 20.30 h. (vespres)

Santuari del Tura

D.: 9.00 h. (Ràdio) 11.00 h.

Divina Providència

V.: 18.30 h. *D.*: 18.30 h. (vespres)

El Cor de Maria

V.: 19.00 h. *D.*: 13.00 h.

Residència del Tura

V.: 18.00 h. *D.*: 11.00 h, 18.00 h. (vespres)

Parròquia de Sant Cristòfol (Les Fonts)

D.: 10.45 h.

Sagrat Cor (Caputxins)

V.: 19.00 h. . *D.*: 9.30 h,

Parròquia de Santa Maria

(Batet)

V.: 20.00 h. *D.*: 8.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 13.00 h. 20.00 h.

✓ QUERALBS

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. *D.*: 11.00 h.

Santuari de la Mare de Déu de Núria

V.: 12.00 h. *D.*: 12.00 h.

✓ RIBES DE FRESER

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h. *D.*: 9.45 (Residència Geriàtrica) 12.00 h, 20.00 h.

✓ RIPOLL

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h.

D.: 8.00 h, 11.00 h,

Parròquia de Sant Josep Obrer

V.: 19.00 h. *D.*: 12.00 h.

Vall de Núria.

D.: 12.15 h.

Parròquia de Sant Pere Màrtir

V.: 20.00 h. *D.*: 10.00 h.

Maria Reina, *D.*: 12.00 h.

Les Planotes

V.: 18.00 h.

Parròquia de Sant Roc

V.: 19.00 h. *D.*: 11.00 h.

✓ PALS

Parròquia de Sant Pere

V.: 20.00 h. *D.*: 12.00 h, 20.00 h.

✓ PERALADA

Parròquia de Sant Martí

V.: 21.00 h. *D.*: 12.00 h.

✓ POBLA DE LILLET, LA

Parròquia de Santa Maria

V.: 19.00 h. *D.*: 11.30 h, 20.00 h.

Santuari de Falgars

D.: 13.00 h.

✓ PONT DE SUERT, EL

Parròquia de l'Assumpció

V.: 20.00 h. *D.*: 12.30 h, 20.00 h.

✓ PRADES

Parròquia de Santa Maria

V.: 19.15 h. *D.*: 13.00 h.

✓ PREMIÀ DE DALT

Parròquia de Sant Pere

V.: 20.30 h. *D.*: 9.00 h, 11.30 h, 20.00 h.

La Cisa

V.: 18.30 h.

✓ PUIGCERDÀ

Parròquia de Santa Maria

Capella dels Salesians

D.: 10.30 h.

✓ SANT HILARI SACALM

Parròquia de Sant Hilari

V.: 19.30 h. *D.*: 11.00 h, 19.30 h.

✓ SANT JOAN DE LES

ABADESSES

Parròquia de Sant Joan

V.: 20.30 h. *D.*: 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ SANT JULIÀ DE

VILATORTA

Parròquia de Sant Julià

V.: 20.00 h. *D.*: 9.00 h, 12.00 h.

✓ SANT PAU DE

SEGÚRIES

Parròquia de Sant Pau

V.: 20.00 h. *D.*: 11.00 h.

Colònia Estabanell

V.: 19.00 h.

✓ TARADELL

Parròquia de Sant Genís

V.: 20.00 h. *D.*: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ TEIÀ

Parròquia de Sant Martí

V.: 20.00 *D.*: 9.00h, 11.30 h, 20.00 h.

✓ TORDERA

Parròquia de Sant Esteve

V.: 20.00 h. *D.*: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h.

Sant Andreu

V.: 18.30 h.

Sant Pere. *D.*: 9.30 h.

✓ VALL D'ARAN

Vielha - Parròquia de Sant

Miquel V.: 19.30 h. *D.*: 11.00 h, 19.30 h.

Baquèira - Parròquia Mare de

Déu de les Neus V.: 19.30 h.

Bossòst - Parròquia de la

Purificació de N. S. V.: 20.00 h.

D.: 12.00 h.

Salardú - Parròquia de Sant

Andreu *D.*: 11.00 h.

Les - Parròquia de Sant Joan

Baptista V.: 19.15 h. *D.*: 11.00 h, 19.30 h.

Arties - Parròquia de Santa

Maria *D.*: 12.30 h.

Betren - Parròquia de Sant

Serni *D.*: 9.00 h.

✓ VALLS D'ANDORRA

Canillo

D.: 11.30 h.

Soldeu.

D.: 10.00 h.

Santuari de Meritxell

V.: 18.00 h. *D.*: 12.30 h.

Encamp

Parròquia de Santa Eulàlia

V.: 19.30 h. *D.*: 12.00 h.

Parròquia de Sant Miquel

D.: 10.30 h.

Pas de la Casa, El

V.: 19.30 h. *D.*: 19.30 h.

Ordino

V.: 19.30 h. *D.*: 11.00 h, 19.30 h.

La Massana

V.: 20.15 h. *D.*: 10.00 h, 12.00 h.

Arinsal V.: 19.00 h.

Santa Coloma

D.: 10.30 h.

Sant Julià de Lòria

Des del carrer

La jove egarenca Sílvia Ponce, de 26 anys, va participar el curs passat en l'experiència Sicar, una iniciativa vocacional conjunta de les delegacions de Joventut i de Pastoral Vocacional de l'arxidiòcesi de Barcelona, i de la Unió de Religiosos de Catalunya. Gràcies a Sicar, Ponce, que és auxiliar d'infermeria, ha aprofundit la seva crida a la vida religiosa, a través sobretot de la Paraula de Déu i l'acompanyament personal. L'experiència ha estat per a ella molt enriquidora i per això convida altres joves a no desapropiar l'oportunitat de discernir a fons la crida de Déu a la seva vida, ja sigui a la vida religiosa, sacerdotal, matrimonial o al laïcat consagrat. Qui estigui interessat a participar el curs vinent en aquesta proposta, pot posar-se en contacte amb l'equip responsable a través del correu electrònic experienciasicar@gmail.com.

Sílvia Ponce, jove que ha participat en el projecte vocacional Sicar

«L'experiència Sicar és una proposta oberta a l'acció de Déu en la teva vida»

—Com vas conèixer el projecte Sicar?

—Va ser a través d'una amiga que va fer l'experiència l'any passat. Totes dues tenim inquietuds vocacionals i hem parlat sovint sobre el que Déu vol de nosaltres. Ella va viure durant el curs 2006-2007 l'experiència Sicar i em va animar a participar-hi. Com que el curs i les trobades ja estaven força avançades em van remetre al curs següent. Fins llavors vaig estar en contacte amb algun dels animadors i em vaig anar preparant per viure aquesta experiència jo mateixa durant el curs passat.

—Què és el que t'atreia d'aquesta experiència?

—Sobretot la possibilitat de replan-tejar-me l'opció de vida començant de zero. Volia saber si la inquietud que sentia cap a la vida religiosa venia o no venia de Déu. I tot això emmarcat en un context com el nostre, on aquesta opció no és gens habitual. És com anar a contracorrent! Ja des dels 16 anys em plantejava la vocació religiosa però necessitava fer un discerniment més seriós.

—Si no és indiscreció, com va ser això de plantejar-te la vocació religiosa?

—La primera espurna va ser durant els exercicis espirituals previs a la confirmació. Una de les preguntes que ens va fer el prevere durant les meditacions

va ser si havíem sentit mai inquietud vocacional. Alguna cosa dins meu es va encendre, tot i que com que jo era molt jove, ho vaig deixar córrer una mica. Em vaig dir a mi mateixa que allò era impossible... Amb els anys, però, la pregunta no es va oblidar sinó que restava al meu interior i alhora creixia la possibilitat de fer una opció algun dia en aquest sentit. Vaig anar coneixent algunes religioses i vaig rebre direcció espiritual tot i que no es va concretar en res.

—Quins dubtes tenies sobre la vocació?

—Els típics: la incertesa d'escollir el lloc on fer la consagració, la manera de fer el pas, la por d'haver de tornar després d'haver fet l'opció... En diàleg amb aquesta amiga la consigna va ser clara: «No et desanimis i continua la recerca.» I així va sorgir la possibilitat de fer l'experiència Sicar.

—Què ha significat per a tu aquesta experiència?

—Sicar m'ha donat la possibilitat de treballar personalment i a fons la vocació, que no és altra cosa que la crida de Déu a la santedat. No és només discernir la vocació sacerdotal o religiosa, sinó la crida de tot jove a tenir una vida cristiana enmig del món a través del matrimoni o el laïcat consagrat... En definitiva, és una proposta oberta a l'acció de Déu en la teva vida.

—En què han consistit exactament aquestes trobades vocacionals?

—Durant un curs, de novembre a juny, hi ha una trobada mensual, normalment el diumenge a la tarda, i un dia de recés anual. Al mateix temps, tenim un material per treballar a casa, a través de la metodologia pròpia de la *lectio divina*, i ens comprometem a meditar-lo. Aquesta ha de ser la font principal de la Paraula de Déu a les nostres vides. Juntament amb aquesta estructura de treball personal i trobades per compartir hi ha un element essencial com és l'acompanyament personal. És molt important no fer sol aquest camí. Això no vol dir que et diguin el que has de fer sinó que t'ajudin a discernir-lo tu mateix.

—Has trobat a Sicar la font d'aigua viva?

—Sí, a mi m'ha ajudat molt. Tot i que jo ja portava un procés, Sicar ha estat un complement important que m'ha enriquit i aclarit moltes coses. Era com recomençar de nou! Alhora, gairebé en paral·lel, he trobat una congregació de vida religiosa a la qual sento que podria ser cridada. Ara, doncs, encara que l'experiència Sicar ja s'ha acabat, continua el discerniment més concret de la vocació religiosa, en el meu cas, com a hospitalària del Sagrat Cor de Jesús.

Samuel Gutiérrez

Ara mateix

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Carles Cardó, 50 anys

Ha passat mig segle d'ençà d'aquell inoblidable matí de març. Un plugim lleu enfosquia encara més les façanes de la seu barcelonina i feia companyia als nostres sentiments de frustració. Donàvem sepultura al cos del canonge Cardó i en confiàvem al Senyor ressuscitat l'ànima, el gust per la vida i, també, els anhels insatisfets. Aleshores encara cantàvem allò tan suggeridor de *quaerens me, sedisti lassus: redemisti crucem passus: tantus labor non sit cassus...*

Havien resultat curts els anys del seu retorn de l'exili: només quatre. Però no infecunds: en aquell breu període havia publicat els dos volums d'homilies *L'Evangeli d'avui* i un llibre sobre Jesucrist: *Emmanuel*. A través de nombroses visites, havia pogut prendre contacte amb el país real, el nou, que reviscolava sota la cendra de la guerra civil. Ja el 1953, en una visita exploratòria a la parròquia obrera de les Santes Juliana i Semproniana, a la Verne-

da, Cardó, després d'escollar, entre d'altres, el seu primer rector, mossèn Salvador Misser, mossèn Joan Cortinas, del Bon Pastor, i mossèn Pere Oliveras, de la Barceloneta, comentava: «M'havien donat, a fora, una imatge diferent de la realitat; m'havien pintat una pàtria espiritual agonitzant... La realitat no és aquesta. Cal no extingir aquesta flama i, com digué el nostre bisbe sant Pacià, defensar-nos com els coloms, amb el bec, no odiant, sinó estimant, deixant de banda discussions i divisions internes i externes.»

La meua pregunta, quan ara recordo tot això, té un deix de malenconia. A qui interessaven avui aquestes coses? Quants catòlics—preveres i laics—de les generacions més recents coneixen, per exemple, *La nit transparent*, una obra bàsica en la qual Carles Cardó ofereix criteris permanents, ensenya a pensar, a parlar i a escriure amb llenguatge bell i ric, sense penúries innecessàries ni traduccions calcades? És només un exemple, prou assequible. Ja no parlem dels seus poemes o de les seves versions dels clàssics grecs i llatins...

El 1984, arran del centenari del naixement de Carles Cardó, el record de la seva personalitat eclesial i cívica encara era viu. O més viu que no pas ara, si més no. Una comissió de clergues preparà aleshores un seguit d'accions commemoratives que van culminar, el novembre d'aquell any, amb una memorable trobada, a Montserrat, dels preveres de Catalunya, convocats pels bisbes, dedicada a recordar Carles Cardó, juntament amb Lluís Carreras i Joan Baptista Manyà.

Enguany podem parlar ja d'unes sessions d'homenatge a la memòria del canonge Cardó, a Valls, la seva ciutat nadiua, a la tardor.

Tampoc no li mancaran algunes gloses modestes des d'aquesta columna.

Què més?

Rauxa

Reivindicació de la bondat

A la societat en què vivim poques coses són tal com se'ns presenten. Ens expliquen, ens vesteixen la informació d'una manera determinada que no es correspon gens amb la realitat. En moltes de les situacions en què ens trobem, sovint la pràctica general consisteix a entabanar-nos, a amagar-nos la veritable intenció de tot, amb l'objectiu de treure'n, és clar, algun profit. A més, en el nostre món també abunden els «taurons», que són de mal fiar perquè a la més petita ocasió mosseguen aquells que consideren competidors que fan nosa o víctimes de les quals aprofitar-se. Aquesta manera de pensar tan enrevessada i l'actitud agressiva s'han convertit, malauradament, en predominants.

Tractar constantment amb gent que té aquesta manera d'actuar és especialment desagradable i esgotador, i per aquest motiu és tan gratificant i alliberador trobar-se amb persones que no segueixen aquest model, sinó que es regeixen per la bondat. Són les persones que no van amb segones intencions, que no compliquen la vida de ningú intentant vendre allò que no és, que no veuen els altres com a víctimes a qui clavar les dents. Són l'exemple més clar del que és la bondat: senzillesa i obertura de cor.

Eduard Brufau